

Sborník článků

o

Václavu Havlovi

o jeho okolí

a historických událostech

Posbíráno z internetu

Obsah:

Opilec Václav Havel – svědek vypraví o bývalém prezidentovi.....	4
Otevřený dopis Václavu Havlovi od Zdeněka Spálovského,.....	9
Havlova ztráta paměti o jeho spolupráci s komunisty.....	14
Dopis Zbyňka Čeřovského prezidentu Václavu Havlovi	19
Seděl jako Havel. Nemůže ho ani cítit. Parta kolem Havla byly hyeny.....	27
Mašínův dopis Václavu Havlovi z roku 1996	30
Tajemné Havlovy restituce	33
Balkanizace Německa pokračuje.....	36
Václav Havel a ideál demokracie.....	36
Václav Havel – přítel Německa	40
Havel si přál návrat sudetských Němců i jejich majetku	47
Havel? Prase v žitě!	48
Osvícený prezident - selektivní humanista - nešťastná Jugoslávie.....	50
Znovu otevřený dopis exprezidentovi Václavu Havlovi	53
Krátké připomenutí k 8. výročí pádu Bagdádu	53
Další chyba humanitárního bombardéra Havla	55
Projev, na který se nezapomíná !	58
Václav Havel: Projev k občanům před volbou prezidenta republiky 1989	60
Novoroční projev Václava Havla 1990	63
Výňatky z projevů Václava Havla	67
Havel - ODS mne chtěla obvinít z vlastizrady a sesadit	68
Hra jako <i>zrcadlo světa</i> aneb o Havlovi a jeho odchodu (pardon, odcházení).....	69
Překvapivě účinná a hluboká omluva od bývalého prezidenta.....	74
Kdo nemiluje Václava Havla, jest duševním trpaslíkem!	79
Opičian Havel aneb Sametová normalizace + Diskuse	81
Havel udával Židy a Schwarzenberg používal k práci vězně z tábora v Letech	92
Pehe – pravdoláska promluvila.....	97
Citát hodnoty našeho největšího zlatoustého humanisty Václava Havla,	100
Prezidentské nevěry	100

Opilec Václav Havel – svědek vypraví o bývalém prezidentovi

Autor: Jiří Wolf

19.1.2010

Když byl Václav Havel ze zdravotních důvodů propuštěn z Borů (míním, že to bylo v roce 1983, tedy v roce, kdy jsem byl znovu zatčen a poslán do kriminálu), pracoval jsem u Dopravního podniku Metro a to na stanici Kačerov. Měl jsem krásnou a slušivou uniformu dozorčího v barvě hnědé a abych řekl pravdu, měl jsem s ní u ženských úspěchy. Takhle jednou po práci, míním, že to bylo na jaře, jsem s velkou námahou nakoupil nedostatkové ovoce a šel za Václavem Havlem na internu do nemocnice Pod Petřínem. Prý už mu je po tom zápalu plic lépe a může přijímat návštěvy rodinných příslušníků a přátel. To jsem se dozvěděl od Aničky Šabatové.

Maroda jsem našel na nemocniční chodbě, která tam seděl obklopen chumlem přátel a rodinou na bílé lavici, celý chudák zbědovaný a hubený. Tak jsme tiše kecali o všem možném, anžto v nemocničním županu obejdovali na chodbě dva „důkladně zamaskovaní“ tajní. Já marodovi předal ovoce, však Václavovi to radost neudělalo. Olga mne poprosila, abych skočil do pokoje Vaška a vyčistil jeho stůl a lůžko od alkoholu. Podala mi velkou igelitovou tašku a řekla: "Jiří, hlavně se tam dostaň nenápadně, ať nemá Vašek žádné podezření." S tím, že si musím odskočit na záchod jsem úspěšně dorazil do jeho pokoje a začal důkladně očišťovat jeho nemocniční lůžko od pekelného zlořádu.

Jen pod matrací bylo na dvacet lahviček tvrdého alkoholu, pod polštářem jich bylo napěchováno pět a noční stůl byl nappán chlastem, že mi ta igelitka od Olgy nestačila. Nakonec jsem ty I "vitamínové" dárečky od jeho přátel musel cpát do služebního kabátu. Už jsem se chtěl vydat z pokoje nazpět na chodbu ku přátelům, když tu znenadání stál u mne Václav, který asi vytušil, co jsem s jeho ženou upekl za lumpárnu! Řekl jsem mu: "Vašku, Václave, to Tvoje dušinka Olga nařídila, já za nic nemohu, s ní si to vyříd'. Uznej, ten chlast Tě zničí, a potom, vždyť jsi vážně nemocen a potřebuješ se především uzdravit. Havel na mne vrhl prosebné oči: "Jirko, nech mi tu alespoň jednu malou lahvinku, prosím, chceš, abych Tě poprosil na kolenou, nech mi tu jen jednu jedinou". Těm jeho smutným kukadlům alkoholika se prostě nadalo odolat a jednu láhev rumíčku jsem mu strčil pod polštář.

Proč to píši. Nedokáží si představit, kolik tvrdé měny, našich peněz atd.. se vydalo na mejdany, kdy chlast v bytech lepších disidentů tekla doslova proudem, kdy se platilo za narvané hospody, kdy si šlechta Charty užívala peněz a vyloženě rozkrádala a rozhazovala peníze o které venku žádala pro naše rodiny, balíčky do kriminálů atd. Svě o tom ví i Petr Cibulka a další vězni svědomí, kteří se dostávali do vězení. Nebylo nás po těch kriminálech mnoho, ale peněz na nás se posílalo z celého západního demokratického světa a to hodně. Jednalo se o velké finanční částky, o které se disent dělil dokonce s režimem pěkně na půl! Do dnešního dne nedokázal Havel odpovědět prof. Janouchovi na otázku: Kam, že se poděly všechny peníze, které ze zahraničí posílal do tehdejšího Československa? To by především zajímalo bývalé politické vězně. A nešlo jen o peníze od profesora Janoucha, ale i od křesťanských organizací atd.

Chcípali jsme ve vazbách, co hladu jsme tam zažili, do pracovních táborů jsme šli zesláblí s podvábou a nemohli řádně plnit tvrdé výkonové normy, rozesílali jsme na všechny strany žádosti o nějaké peníze na nákup jídla, rozesílali jsme balíčky s prosbou o zaslání dvukilového potravinového balíčku s nějakým jídlem, že máme hlad. Jídla ve vězení bylo málo a věru špatné. Polovina zubů se mi v puse rozsypala, hlady jsem šlel. A kdo si vzpomněl? Dostal jsem za dva roky vazby jen jeden balíček od Aničky Šabatové! Havel mi mohl poslat do vazby v Ruzyň na mé konto peníze - i další z té šlechty! Mohli zfalšovat odesílatele a peníze bych na vazbě dostal, ale nikdo mi nic neposlal. Ani ubohou jednu korunu!

V bytech šlechty Charty se jídlo nakupovalo výhradně v Tuzexu! Každý svátek v těchto rodinách, narozeniny a jiné slavnosti, to vše se odbyvalo v neuvěřitelných žranicích a chlastu! Přístup k penězům z venku měl ale jen někdo. To si tahle parta hyen dobře hlídala a nikoho dalšího mezi sebe nebrala. Havel a jeho parta, tyto hyeny dál prosila Západ, že peněz je málo, a o další a další peníze na advokáty žádala - povětšinou jsme měli ex offa - na balíčky atd. pro nás politické vězně. Jako prasata žila tahle parta, šlechta Charty 77 z našeho hladu, utrpení a sociální bídy! To se nikdy neodpouští! Patolízalové dostávali peníze ze západu na chlast a děvky! Jednalo se převážně o peníze, které měli končit v rodinách politických vězňů, aby nedocházelo k rozpadům manželství z finančních důvodů.

Celá tahle banda, spojená tak morální kolektivní vinou, dostala pak od Havla koryta. Skuteční bojovníci proti totalitě nedostali po roce 1989 nic! Byla tu vážná obava, že by tito militantní antikomunisté požadovali legálního zrušení KSČ a to podle dokumentu OSN z roku 1948, že by požadovali potrestání zločinců, odebrání jejich nakradených majetků, zákaz práce komunistů v justici, policii, atd. A pan V. Havel se přece na své tajné návštěvě v Moskvě - ještě před 17. listopadem 1989 - dohodl s tamní mocí, že k něčemu takovému nedojde. Proto si Moskva zvolila opilce Havla za nového prezidenta, člověka, který je ochoten ke "kompromisům", tedy zradě na vlastním národu, slabocha a megalomana, schopného podvádět, lhát a zapírat. K této morální deformaci inklinují především opilci! Pamatuji si, jak za totality objížděli kriminály záhadní muži v drahých oblecích s ruským přízvukem a prováděli s námi pohovory na téma: "Kdyby v této zemi došlo ke změně režimu.." Jen sondovali, jak jsme na tom s morálkou, jestli jsme ochotni zradit své ideály.

L.P. 1990. Psal mi z USA spoluautor připravované knížky k vydání "Dobrý voják Wolf" Stuart Rawlings, že by nutně potřeboval fotku pana prezidenta a moji maličkosti do knížky, která má již vyjít a že kvůli tomu musí urychleně letecky do Prahy. Já z toho nadšený zrovna moc nebyl, arciž knížka měla být o mně a ne o V. H., ale Stuart mne ku focení nakonec v Praze přemluvil.

Setkání s bývalým panem prezidentem se uskutečnilo ve velmi krátké době v Rybárně. Jak ješita zjistil, že se bude fotit do USA, schůzku značně urychlil. Rybárna je, čtenáři, malá restaurace přímo pod okny domu Václava Havla hned u břehu královského vodotoče Vltavského. V restauraci, která byla vyhrazena jen pro pana prezidenta, tam již seděl pan kancléř, osobní miláček Sašenka, který se po bývalé člence KSČ paní R. Klímové stal velvyslancem v USA. Dále u stolu bylo několik přátel pana Havla a pár goril (StB) z jeho doprovodu.

Václav se u stolu líbezně usmíval a decentně lžičkou ujídal ze zmrzlinového poháru. Bylo na něm vidět, že mu chutná. Mr. Stuart udělal rychle pár snímků a objednal si kávu. Já peníze neměl a proto jsem vedle Havla seděl na suchu. Přítomná Olga, tedy jeho manželka, byla

nadmíru spokojená, že manželek není zase ožratý jako dělo a tudíž mají v rodině velký svátek. Aby ne, když si svého opilce dobře hlídala, aby se jako ničeho, co zaváňelo alkoholem nenapil. Václav si objednal už třetí zmrzku a opět na něm bylo vidět, že mu pohár s jahůdkou chutná. "No vidíš, Václave, že to jde i bez toho chlastu", chválila svého abstinujícího manžílka Oluška.

Václav se mne ptal, co dělám a jak se vůbec mám. "Díky tvému nařízení, Vašku, že Wolf nesmí dostat žádnou práci v KC OF, ani jinou funkci, se mám fakt blbě. Ale to asi víš, ne? Bydlím dál v přístřešku za Jedličkárnou, v jedné malinké hygienicky závadné místnosti, a dál hážu lopatou uhlí do kotle." Tak jsem mu řekl popravdě, jak si náramně žiji. "Chceš snad, Vašku, popřít, že jsi nevydal ten příkaz o mé osobě a o dalších, jako je Petr Cibulka, Ruda Battěk... abys jen ty vynikl, likvidovals kolem sebe, megalomane, nejlepší lidi a ještě máš tu drzost se mne ptát, jak já se mám?" Byl jsem pěkně naštván. „Jdu pryč! Nebýt tady Stuarta, tak jsem k tomu focení nesvolil! Doprdele, co tu vůbec dělám! Jdu domů!"

Václav se mezi tím zvedl ze židle, začal se omlouvat a něco breptal, že musí někam nutně jít, potom udělal krok kupředu, však náhle přepadl přes židli, která stála před ním. Václav se tam pan prezident na zemi jako pytel ovsů! Paní Olga vyskočila ze židle a hnala se k ležícímu manželkovi. Příchla k jeho ústům, potom běžela k tomu zmrzlinovému poháru, také ho očuchala a už věděla, která bije! "Kdo mu do toho poháru nalil vodku!? Kdo to byl!? Dala jsem výslovný zákaz nedávat mu chlast!" zaječela paní prezidentová, poté běžela do kuchyně a tam vlastnoručně profackovala chudáka číšníka, jenž opilému Vaškovi nosil ty dobré "zmrzlinové poháry".

To fackování bylo z kuchyně zřetelně slyšet až do restaurace. Mezi tím hlava státu pomalu a vrávorajíc vstávala z podlahy a usedla na židli, kterou mu přistrčil pan kancléř. Doprovod a ochranka pana prezidenta se opravdu skvěle bavila. Jen pan kancléř, jako správný šlechtic se nesmál a s kamennou tváří pomáhal malému opilci ven z rybárny. Za celou tou bandou vyběhla nasupěná stíhačka, která svého Vašíka zase neuhlídala. "Tak tohle sis měl, Stuarte" vyfotit. Jak se náš ožrala povaluje po zemi jako čuně. Jó, to minule jsi ho, Stuarte, mohl vidět u něj v bytě. Nejenom nádherně opilého, ale ke všemu ještě pěkně pozvraceného!"

Můj kamarád z Kalifornie si v Praze udělal svůj vlastní obrázek o člověku, kterého obdivuje celý svět. Na tohle focení se opravdu nezapomíná a jsem rád, že k němu nakonec po mém velkém zdráhání došlo. Petr Cibulka tomuto člověku jednou u soudu řekl: "Vašku, jsi prase!" a měl a dodnes má pravdu..

Já to cibulkovské tričko s tím nápisem "Vašku, jsi prase", ještě mám a občas ho na sebe vezmu a také hrdě na veřejnosti nosím. Víť totiž, proč. On ten Cibulka v podstatě perfektně vystihl, jaký opravdu pan Havel po té morální stránce je.

Václava Havla jsem nikdy za svého kamaráda nepovažoval. Byl to podrazák a já s ním skončil už v den, kdy se nechal propustit z vězení v květnu 1989 na podmínku. Podle interního předpisu ministerstva vnitra - tento předpis se vztahoval na celý východní blok- propuštěn z vazby, z výkonu trestu odnětí svobody na podmínku či ze zdravotních důvodů nebo na prezidentskou milost mohl být odsouzený, jen v tom případě, že podepsal spolupráci s StB nebo jinou složkou MV. Neexistovala výjimka! Stačí se jen podívat do materiálu VONSu, kolik disidentů bylo propuštěno z vazby a z

výkonu trestu na tento zrádcovský "pardon"! Nic totiž není zadarmo. Ani svoboda a každý si ji cení jinak! Doslova mne uráží, když mne někdo spojuje s opilcem a zločincem Havlem, či dokonce spojuje mou s jeho bezcharakterní osobu! Lumpovi Havlovi jsem nikdy nevěřil, ostatně alkoholikům a mužům, kteří se pusinkují s jinými chlapci se opravdu věřit nedá. Lehce se totiž dají vydírat a se svou morálkou jsou na štíru. Bratrům Havlíčkům se obecně v Chartě dokonce říkalo teplí bratři. Jako první s tím přišla paní Kamila Bendová z Karlova náměstí.

Jednou jsem si k ní přišel pro nějaká peníze. Potřeboval jsem na nákup fotografického materiálu, abych mohl ofotit dokumenty a poslat na Západ do exilového tisku. Měl jsem také hlad a prosil paní Kamilu, aby mi něco přidala na jídlo. Převážně se u ní stavovali lidé ze Západu, z křesťanských charit. Uváděla je do pokoje hned vedle vchodových dveří. Když vítal manžel byl vždy a výhradně v obrovských trenýrkách. V pokoji byl dětem naschvál zničený a rozpadající se starý nábytek. Křesla, skříně - dobrá finta - umocňovaly dojem ořesné bídy, ve které paní Kamila žije s velkým počtem dětí. Každá návštěva ze Západu pak byla velmi šetrná. Za darované peníze se nový nábytek zásadně nekupoval. Starý poničený nábytek dál věrně sloužil jako kulisa bídy, ve které musí rodina žít! Tenkrát křesťanka paní Kamila otevřela velkou zásuvku u amerického psacího stolu a ta zásuvka byla narvaná západní měnou. Vytáhla 100 bonů a dala mi je. Potom nemohla tu zásuvku zavřít. Musel jsem s tím zavíráním zásuvky pomoci, tak byla narvaná penězi. Co se dál s těmi penězi dělo, nikdo neví. To ponecháme na svědomí paní Kamily. Vím jen, že tato šlechta si za peněžní dary opravovala své chatičky, chalupy atd., a to dá rozum, že na chudáky v kriminálech se potom peněz nedostávalo! Navzdory tomu, že jsem paní Kamile z vazby přes advokátku vzkázal, aby mi něco málo peněz poslala do vězení, že mám hlad. Bohatá paní Kamila - jedna z těch, která měla ve šlechtě přístup k penězům - mi ale nic neposlala. Asi si myslela, že mám ve vazbě dobré zaopatření! Po roce 89 mi řekla, že kdyby ona svým jménem poslala na moje jméno peníze do vazby, mohla by být charta 77 obviněna z toho, že financuje nepřátele socialismu a že by to vrhalo špatný stín na Chartu jako takovou a že i ona by mohla skončit ve vězení. Když jsem jí řekl, že na složenku nemusela vůbec uvádět své jméno prohlásila, že by jí mohl někdo na poště vidět: „Vždyť víš, všude má režim své lidi, a to i na poště, jak posílám peníze.“ Byl jsem smuten, když jsem viděl, jaké mají disidenti výmluvy! Jen aby nemuseli naplňovat svou křesťanskou povinnost.

Podobné se odehrávalo ve všech rodinách, kde se držel tak zvaný bank, tedy u lidí, kteří měli přístup k penězům. Pamatuji si, jak jsem jako šílený lítal po Praze, po bytech disidentů a sháněl peníze na balíček pro Jitku, která byla zatčena v souvislosti se skupinou SRA (Jan Wunsch). Zadarmo přepisovala dokumenty Solidarity z Polska. To vše se rozšiřovalo. Její maminka byla v plném invalidním důchodu a měla ještě jednu dceru. Na potravinový balíček prostě peněz neměla! Všude jsem byl odmítán a to i u Havlů! Až Anička Šabatová mi dala na ten balíček. Maminka Jitky plakala dojetím, že jí může za 100 bonů poslat hned dva balíčky s jídlem. To byl ten skutečný boj! Shánět pro lidi v kriminálech peníze, na kterých seděli hyeny! Peníze pro Jitku jsem ale od nikoho nedostal a já sám jsem kolikrát neměl na svobodě co jíst sám. Všechno jsem dával do focení. Potom jsem zjistil, že moje fotky v zahraničí signoval někdo úplně jiný! Zase bych zvracel, když si na to vzpomenu.

Nic se ale nedělalo zadarmo. "Funkce" v disentu se rozdávali jen ze známosti. Nejvíc jich měli bývalí komunisté, nebo děti bolševiků. Za funkci mluvčího Charty se bral tučný plat ve tvrdé měně a stejné tomu bylo u dalších menších funkcí. O dobře placenou funkci byla rvačka a tak o intrikaření a pomlouvání nebyla nouze. Dělal se mi z toho špatně!

Havla jako alkoholika znala přece celá Praha. Když se vracel po roce 89 z Německa, kde byla podepsána mírová dohoda, byla celá, tehdy ještě československá delegace, vyložená z letadla na starém ruzyňském letišti jako pytle brambor. Všichni totálně pod parou. Při další návštěvě v Německu musel být Havel převezen do tamní nemocnice.

Venku se o tom v tisku svobodně psalo, ale doma se nesmělo napsat nic. Fungovala přísná autocenzura médií! Ano, byla to otrava alkoholem! Tak psal západní tisk!

Pamatuji se, ještě před rokem 89, když jsem jednou přišel k Havlům, abych tam vyžebbral nějaké peníze na manželku Jana Wunsche. **Věrka Novotná zůstala sama, manžel ve vazbě, dostal potom 3 roky kriminálu, ona s kojencem a bez koruny. Od režimu nemohla očekávat pomoc a tak jsem lítal a opět sháněl peníze. Paní Olga Havlová nebyla doma, aby své „malé dítě“, Vašíčka uhlídala od alkoholu. Nu, její Vašíček se tam válel na zemi celý od zvratků a pusinkoval se tam s chlapcem, kterého pak udělal velvyslancem v USA.** Opravdu nechutný pohled! Odešel jsem z tohoto bytu a navštívil Václava znovu. Bylo to o týden později. **Nedal mi nic. "Ať se sama o sebe postará!" To byla jeho slova. Nevěřil jsem svým vlastním uším. Tohle mi do očí řekl velký bojovník za lidská práva!**

Havel, a to se o něm ví i v zahraničí, je přímo chamtivý po všech cenách a vyznamenáních. Jeho zatím nedosažitelným snem je získat Nobelovu cenu za mír a nebo za literaturu. Není soudný a už vůbec není čestný člověk. Všechno je jen přetvářka a pokrytectví. Jeho ego sleduje pouze vlastní zájmy.

Všichni z HOSu (Hnutí za občanskou svobodu) jsme krátce po roce 1989 protestovali proti tomu, že se ve Zlaté, Karlově uličce a na Karlově mostě propaguje bolševismus tím nejhnusnějším způsobem a to na veřejnosti prodejem ruských hádrů, čepic-ušanek, hodinek a odznaků-metálů, a jiné výprodeje z bývalé Sovětské armády. Náš protest nebyl nikde vyslyšen, prý neexistuje zákon, který by takovou propagaci komunismu zakazoval.

A pak jsme zjistili, že "čepičáři" mají nad sebou ochrannou ruku a to přímo z Hradu! Každý čepičář, který chtěl v centru Prahy prodávat ten hnus, musel se nejprve na úřadě Prahy 1 - jenž vydával povolenky k záboru místa pro prodejce vždy na čtvrt roku - prokázat složenkou 30 tisíc korun, které musel pan žadatel poslat na Nadaci paní Olgy Havlové! Teprve po předložení takového platebního dokladu - poštovního ústřížku - bylo čepičáři dovoleno, aby zaplatil Praze 1 za zábor na čtvrt roku a bylo mu vydáno povolení k prodeji s přesným vymezením místa. Jen ze Staroměstského náměstí až na Hrad těch čepičářů bylo na 60! Já jsem takovou složenku od jednoho čepičáře získal za lahvičku rumu, ofotil ji, napsal kritický článek "Za úplatu Nadaci Olgy Havlové budou možná povoleny k prodeji i drogy" a vše předal následně do ČTK, byť jsem to nabízel k otištění všemu tehdejšímu tisku.

Nikdo se však neodvážil něco takového vydat. Národ nechtěl slyšet pravdu, jak se krade, kšeftuje, korupčí, asi proto, že kradl a podváděl v tomto státě snad každý! Milejší mu byla lež, jak se budeme mít krásně a že je potřeba si jen utáhnout opasek. Já dnes říkám: Zlatý internet, kdy může svobodný člověk psát a šířit pravdu a nemusí se doprošovat poseroutků a zbabělců, zda mu kritický článek vydají, či nikoli.

Jediné Rudé Krávo vydávalo v té pohnuté době všechno a za to P. Cibulkovi patří dík. Proč o těch čepičářích vlastně dnes píše. Napsalo mi hodně lidí, že jsem po roce 1989 proti komunistům nic nedělal, a nyní, že jsem generál. Když tisk odmítá vydat jediný článek o pravdě, který se bojí zveřejnit, potom těch pár opravdových bojovníků nemůže nikdo slyšet. Málo lidem je asi seznámeno, že se ještě po roce 1989 dál MUSELO prostě psát samizdatově. Autocenzura byla snad všude.

Strach novinářů vydat něco proti Hradu, byť i sebemenší kritiku, svazovalo ruce i všem knižním vydavatelům. Kničky mnohých disidentů (býv. samizdaty) se soukromě tiskly soukromě z dosahu Prahy! Pravda se vydávala v samizdatech dál až do roku 1995! Příklad byl pravdou šílený Pepino Marci z Prahy. On moje články vydával a rozšiřoval a vydával i jiné

"svobodné" autory. V podstatě jsme na tom byli stejně jako před rokem 89. Venku za hranicemi Česka se lidé v emigraci ještě dnes mylně a především hloupě domnívali a domnívají, že příchodem roku 89 se vše v tehdejších Československu změnilo ku svobodě.

Ano, byla tu svoboda slova, ale nikdo tu svobodu, tedy pravdu nechtěl slyšet a už vůbec ne vydávat. Média nasazovala lidem růžová sklíčka naděje, a mezi tím se potichoučku kradlo v miliónech! Teprve, až když přišel bulvár, televize Nova se tento národ pomalu probouzel ze snění, či spíše bych měl napsat z kocoviny, a s hrůzou zjišťoval, jaká je otřesná realita! Že se dál jen lhalo, že nám dál vládnou komunisté a jsou v podstatě zásluhou koktavého Vaška stále u moci!

Vyprávěl mi jeden člověk z oné zmiňované Nadace paní Olgy, že když přišla do Čech ze Západu nějaká nabídka ku pomoci - povětšinou se jednalo zdravotnické zařízení - všechny takové nabídky muselo ministerstvo zdravotnictví posílat nejdříve paní Olze a byla to ona, kdo vyřizoval všechny ty humanitární nabídky. Jen ona v této zemi měla na tom všem zásluhu, že jediné její Nadace zařídila to, či ono, že vše sehnala a obstarala pro děti.

<http://www.cs-magazin.com/>

<http://www.euportal.cz/Articles/5553-opilec-vaclav-havel-svedek-vypravi-o-byvalem-prezidentovi.aspx>

Otevřený dopis Václavu Havlovi od Zdeněka Spálovského,

důchodce, Kroměříž

Špígl 9.května 2001

Zdeněk Spálovský vstoupil do historie svým soudním sporem s prezidentem Havlem za články, které o něm publikoval v našich i zahraničních médiích. Naší redakci zaslal k uveřejnění tento otevřený dopis.

Václave Havle,

Tímto dopisem doplňuji otevřený dopis ze dne 1.8.1993.

Když jsme spolu jednali 27.12.89, varoval jsem Vás, abyste se neopovážil omlouvat Němcům, pokud tak učiníte, budu první, kdo se proti Vám postaví. Mám k tomu co největší právo, jak se v tomto dopise dozvíte. Nechtěl jsem hovořit o protektorátní minulosti Vaší rodiny, protože zastávám názor, že děti nemohou za chyby a zločiny svých rodičů, pokud nepokračují v těchto zločinech.

Vy jste převzal štafetu sionisticko-nacistickou a pokračujete ve zločinu vlastizrady, které se dopustil Váš otec a strýc, proto jste plně vinen.

Váš otec a strýc, byli členy organizace sv. Pavel, která byla založena v minulém století a trvá dodnes. Tato organizace má za úkol germanizaci Evropy a likvidaci slovanských národů, což napsal Karl Marx – Mardochej v roce 1849: „Úplný zánik Jihoslovanů jest požadavkem evropské kultury, protože budou poněmčeni a pomadařštěni. Jsou to banda lupičů a příští světová válka přinese zánik Jihoslovanů. Čechové, k nimž chceme Moravany a Slováky počítat, ačkoliv se řečí a minulostí od sebe liší, neměli nikdy svých dějin a tento nikdy neexistující národ činí si nároky na samostatnost ? Nemají žádného práva na národní samostatnost a nemohou ji nikdy dosíci.“

Další historický výrok , který je naplňován, s vaší přímou pomocí : „My nejsme potomci oné husitské šlechty, která protestovala roku 1415 na sněmu českém proti koncilu kostnickém, my jsme potomci oné katolické šlechty, která u Lipan porazila Táboř a na Bílé Hoře stavy české...“ „My vidíme v husitech ne slavné bohatýry , ale bandu lupičů a žhářů, komunisty 15. století, a my , Schwarzenbergové, budeme bojovat proti Vám novohusitům s touže rázností, jako pánové z Růže bojovali proti starým husitům. Karl von Schwanzergerg, r. 1889.

Ve službách Kohla a Německa

Tak jako Henlein plnil vůli a rozkazy Hitlera , tak Vy plníte vůli Kohla, Kinkla a Německa. K tomu lokajství Vás zavazuje Vaše členství v organizaci sv. Pavel a německé občanství.

Aby byl beze zbytku splněn plán likvidace naší země Československa, kterým jste byl pověřen, byl Vám určen Schwarzenberg jako kurátor. Protože Váš alkoholismus nezajišťoval toto plnění. Proto zastával takovou významnou funkci, dostal státní občanství ihned majetek.

Tento potomek cizácké a nepřátelské šlechty nemá právo vůbec do naší země vkročit, natož aby měl tyto výhody.

Já plnoprávný občan nemám žádná práva a majetek jsem nedostal, přesto, že jsem přešel peklem nacismu a komunismu.

Deklarace je německý diktát. Tímto je uznána Mnichovská dohoda a Protektorát a naše podřízenost Německu. Dopustil jste se toho nejhoršího zločinu vlastizrady na naší vlasti. To, co nestačil uskutečnit Váš otec a strýc s německou podporou a pomocí, dokončujete to teď Vy, pod rouškou sametu, humanity listiny lidských práv, kterých zneužíváte s cynismem Vám vlastním.

Hitler dosazen s financováním Amerikou ?

Adolf Hitler, také člen organizace sv. Pavel, byl osobním přítelem obou Havlů, kteří pro něj pracovali oficiálně od roku 1933, proti naší republice. I když byli významní členové zednářských lóží, o tom věděli nacisté a samozřejmě i Hitler, protože byl poloviční Žid, dosazený Amerikou a financován, nesmělo se těmto dvěma ublížit.

Byli pod ochranou samotného Hitlera. Toto je důkaz, co je sionistický nacionalismus, který obsahuje „kapitalismus, komunismus, fašismus, nacismus, globalismus“, který Vy teď připravujete.

Po okupaci 15.3.1939 bylo v Lucerně zřízeno sídlo SD – Sicherheitsdienst a Gestapa. Oba Havlové pracovali jako agenti. Byli tam zřízeny konspirativní byty, kde získávali občany ke spolupráci s SD a Gestapem. Váš strýc zajišťoval pro gestapo a SD večírky, hony a zábavy s děvčaty a optoval německou národnost i

občanství. Váš strýc pak dostal doklady na německé jméno a příjmení a stal se řádným úředníkem pražského gestapa.

Já jsem ho poznal, když mne v Praze zatýkal pod jménem Klaus Wiedermann.

Než byla provedena okupace Československa, měl Váš strýc a otec vytvořenou organizaci agentů, kteří pak údajně pracovali pro skutečný odboj. Proto mohli pronikat do skutečného odboje a likvidovat naše nejlepší lidi. Mají na svědomí mnoho našich občanů, které dostali do koncentračních táborů a vězení, a osobně zabili přede mnou 3 lidi. Mají podíl na likvidaci štka. Morávka, pplk. Balabána, pplk. Mašina a také podíl na zatčení a uvěznění v koncentračním táboře Dr. Milady Horákové.

Tajně hlídali R.Hendricha

Když byl do protektorátu přeložen R. Hendrich s úkolem likvidovat členy zednářských lóží a likvidovat náš národ, Hitler žádal Vašeho strýce, aby Hendricha tajně hlídali. Byl rodinným přítelem Vaší rodiny a Vás choval na klíně a přitom netušil, že je vlastně hlídán. Pátral po původu Hitlera. Byl jeho tvrdým odpůrcem a zednářských lóží, které likvidoval bez slitování a Vašeho otce a strýce se nedotkl. Když poslal Haydrich své dva agenty do Polné, Váš strýc okamžitě podával zprávu Hitlerovi s kterým měl přímý kontakt. Byl to Hitler, který okamžitě žádal Ameriku o likvidaci Haydrich. Ta byla provedena na žádost Beneše !!

Byl to váš otec, který určil Lidice jako místo původu atentátu. Váš otec a strýc mají na svědomí tragédii lidickou.

4. ledna 1944 jsem předával zprávu v Praze a varování. 5. se mělo uskutečnit navázání styku. Bylo podezření, že jde o provokaci a nebyla jistota, že jde o skutečnou skupinu odboje. Byl jsem požádán o pomoc. Žena, která měla být mou údajnou matkou, mi měla krýt záda. V 10 hod. na nábřeží naproti Národnímu divadlu byl jsem tím dotyčným sražen na zem. Od Národního divadla vyběhli nějakí muži. Chtěl jsem utéct, ale ten druhý, který tam čekal mne nepustil. Dostal jsem ránu a upadl na zem. Ta žena přiběhla a volala na muže, který přiběhl a kopl mne „Pane Havel, co Vám můj syn udělal, proč ho kopete?“ Ich bin nicht Havel, a ženu udeřil. Srazil ji na zem, a ihned přijelo auto, do kterého nás vhodili. V Bartolomějské výslech. Kdo jsme, odkud a ke které skupině patříme. Ta žena byla velmi statečná, moc na ní vzpomínám. Pane Havel, toto je velký omyl, my nikam nepatříme. Váš strýc zařval „Ich bin nicht Havel, Ich bin Klaus Wiedermann.“ Ale já Vás znám, povídá ta žena, jste Miloš Havel a ten vedle je Václav Havel a tento pán je Pružinský Klaus. A tady udělala chybu. Klaus bylo krycí jméno. Váš strýc a ti ostatní kati zařvali, a Váš otec zaječel. Tak přece, začal ten pravý výslech. Bylo jich tam dost na týrání. Když jsem zavolal „maminko“, váš otec uměl dávat pěkné facky. Po každé jsem omdlel. Tu paní křísili a znovu bili, strhly z ní šaty a nějakými pružnými holemi ji mlátili. Váš strýc šílel, protože nepromluvila. Když se probrala, chtěla vstát, ale nemohla. Byla skoro nahá. Váš strýc se k ní naklonil s jedním a zařval „Ty čechiš švajnehund, budeš mluvit?“ A ona najednou klidně povídá „pane Miloši Havle, Vy jste lidská bestie“. Váš strýc popadl tu hůl a udeřil ji jak nešťastně, že ji zabil. Začal jsem plakat a volat „Maminko, co Ti udělali?“ Probral jsem se až na kobce na Pankráci. Nebudu popisovat mučení, kterým jsem prošel. Zde mne vyslyšali Němci. Já jsem své jméno nevyzradil. Byl jsem si vědom, co by to znamenalo pro mou rodinu a organizaci.

Pojem času jsem ztratil. Když mne převáželi do Berlína, bylo již teplo. Dali mne na kobku, kde byli dva občané Dánové. Při každém výslechu mi vzali šaty, nahého mne pověsili na dobytčí háky za nohy a bičovali mne. Ten gestapák co mne

vyslychal byl sudetský Němec a uměl česky. Sám mi to řek, že pochází od Karlových Varů a že se budu hlásit jako „čechiše švajnehund“. To jsem neudělal, mlčel jsem. Byl jsem bit nějakým bičem a pěstmi. Moji spoluvězni mne opatrovali , hladili mne a byli mi velkou oporou. Byl jsem na konci si fyzických , nemohl jsem už ani chodit. Měl jsem pár dnů pokoj, klid pak přišel další výslech. K mému překvapení , nějaká kancelář, ale jaksi holá. Byl tam stůl a kolem něj seděli nějakí muži v uniformách a také v civilu. Byli mírně rozpití a pak se mi představil Váš otec , strýc Pružinský Klaus a ten další byl Klaus Wilfer, rezident II. oddělení pražské SD a byl tam nějaký malý chlapec v uniformě Hitlerjungend. Stál u Vašeho otce, který ho hladil po hlavě. Když Váš otec na mne zařval jak to, že se nehlásím jak mám, jak se jmenuji a kdo jsem, tak jsem mlčel. Svlékli mne do naha a bičovali po chodidlech tím, že to ze mne dostanou. Nemohl jsem se postavit, klečel jsem. Pak ke mně přistoupili ti v uniformách a Váš otec a každý měl v ruce sklenici a popíjeli. Ten gestapák na mne zařval „ Du čechiše švajnehund, budeš se tak hlásit nebo ne?“ Zakroutil jsem hlavou, že ne. Kopl do mne a já upadl. Ten chlapec přiběhl a kopal do mne, až jsem močil krev, pak zvedl pravou ruku a volal Sieg Heil, Heil Hitler. Pak ke mně přistoupil ten gestapák i s Vaším otcem a něco německy říkal Vašemu otci. Ten se smál a kýval hlavou a něco říkal. Přivedl moje dva spoluvězně. Ten gestapák mi říkal , že když se nebudeš hlásit , jak ty dva zastřelíme. Nevěřil jsem, že by to udělali. Zakroutil jsem hlavou. Vzal pistoli a chtěl je střelit . Váš otec ho zastavil , vzal mu pistoli a ty dva spoluvězně zastřelil. Byl to pro mne šok, ten malý chlapec, k nim přiběhl a kopal do nich a pak volal Heil Hitler a Sieg heil. Váš otec ho za to chválil a hladil. Mohl mít tak 7 až 8 roků. Pak přivedli další vězně , tři, jeden z nich mluvil francouzsky. Váš strýc i otec ne mne řvali, že je také zastřelí. Nemohl jsem si vzít na svědomí další lidské životy. Kleče jsem se hlásil „ Her komandant, ich bin heftlink čechiše švajnehund ohne nahme“ Hurónský řev a řehot jaký spustili jsem do té doby neslyšel.

Odsouzen jako nepřítel Třetí říše

25.května 1944 jsem byl nějakým soudem souzen, pro nepřátelsko činnost proti národněsocialistickému státnímu zřízení. Svědkové proti mně byli Váš otec, strýc, Pružinský Klaus a Klaus Wilfer. Na základě jejich svědectví, kterým dokazovali , že pařím k nepřátelské organizaci , jak svědkové jednoznačně potvrdili, že jsem se ohlásil přesně podle domluvy. Soud dospěl k jednoznačnému závěru , že jsem člen nepřátelské organizace, jejíž činnost je zaměřena škodit Velkoněmecké říši a národněsocialistickému státnímu zřízení. Proto jsem byl odsouzen k smrti s podmíněčným odkladem tří měsíců. Pokud do této doby nesdělím své jméno a nacionály budu popraven. Tlumočník , který mi překládal celý průběh soudu, byl zřejmě Čech. Mluvil perfektně česky.

Za krátkou dobu jsem byl se několika spoluvězni převezzen do Mauthausenu . Než jsem byl dán na oddělení transportu, bylo mi vytetováno číslo **80943** na předloktí levé ruky.

Vězněm v Mauthausenu

V Mauthausenu jsme projeli nějakým tunelem. Přebíral mne nějaký vězeň, mluvil česky a než mne dal na celu, tak se mne zeptal , jak se jmenuji a odkud jsem. Řekl jsem zase – nevím. Na cele byli tři vězni ve vězeňských šatech, odsouzení k smrti. Když zavřeli dveře, jeden z nich povídá. „Ani nám neříkej svoje jméno, ani odkud jsi. Vydrž a nezdá.“ Byli to příslušníci dem. Právce Ing. Zdeněk Čech, Dr. Prof. Jindřich Spáčil a prof. Marek Neuman. Cela byla holá, spali jsme na holé zemi a nesměli jsme ven. Ten vězeň, který mne přebíral spolu s dozorcem, byl kápo a

placený agent gestapa, pomocník kata – Antonín Novotný, budoucí prezident Československé socialistické republiky a první tajemník ÚV KSČ. Jednou se mne zeptal Zdeněk Čech, čím je můj otec. Obchodník říkám a v tom se otevřou dveře a Novotný zvolal, živnostenský parchant. Poslouchal za dveřmi. Trvali na mé popravě spolu s mými spoluvězni. Také to dokázali. Odvedli nás na celu smrti a přede mnou byli ti tři popraveni, když přišla řada na mne, otevřeli se dveře a někdo zařval „Halt“ a německy něco volal Nesměl jsem být popraven, protože lhůta tří měsíců neuplynula.

Odbojová organizace, které velel JUDr. Jan Uher, vyvinula všechnu svou moc a tajně mne z Mauthausenu dostali ven. Váži jsem necelých 25 kg. Váš otec a strýc mají podíl na likvidaci plk. JUDr. Jana Uhra, pplk. Ing. Jiřího Melichara, vypálení Javoříčka a tam vyvraždění mužů od 15 let. Byli to bestiální zrůdy, které Vy dnes oslavujete jako hrdiny, což Vás plně charakterizuje.

Co obsahuje tajná přísaha ?

Plně jste převzal jejich odkaz, který naplňujete. Plníte také přísahu, kterou jste skládal v Izraeli opřen o Zed' nářků při Vašem svěcení do 30. svěcení ve stupni 1. Jednáte přesně jak jste slíbil. Rozbít náš stát, podrazit lid, nadělat z nás otroky a poslušné stádo konsumentních tvorů vnutit lidu apatii, beznaděj, lhostejnost a nezájem o věci veřejné, musela narůst kriminalita, prostituce, drogy a tím rozbít morální hodnoty společnosti.

Jednáte přesně podle zasvěcení: **Já, jedině já, vše kvůli mně, pro mne, a to všemi možnými prostředky.**

Přísahu, kterou jste skládal v Izraeli, byla přísahou Bohu zla – Luciferovi a Satanovi. Nejsem fanatik, ale tvrdý realista. Zlo v kterém stojíte, se muselo ukázat, odhalit svoji tvář. To se stalo.

Já jsem skládal přísahu Životu, Pravdě a Spravedlnosti – tomu Bohu, který stvořil Vesmír, planetu Země a Člověka, Stvořitel. Soud, o který jsem požádal není spor dvou jedinců, ale boj dvou systémů. Dobra a zla. To, že jste mi dal milost, ne z humanitních důvodů, ale proto, aby jste mi zavřel hubu. To jste dal naprosto jasně najevo, že mám pravdu a z té máte strach.

Proto říkám, Buď život nebo smrt, buď pravda nebo lež, buď spravedlnost nebo zločiny a bezpráví.

Ochráncem vlastizrádných zločinů

Buď já a ten dobrý, čistý obelhaný a okradený lid a moje vlast, anebo Vy a ta banda vlastizrádných zločinců, které chráníte a kterým tolik vyhovujete. Proto žádám referendum, protože jedině lid je pánem v zemi a z jeho vůle pochází veškerá moc ve státě.

Máte-li tak silnou podporu lidu, jak uvádí sdělovací prostředky, nemáte se čeho bát. Navrhuji Vám je pro nás dva dialog v České televizi. Totéž také navrhuji Václavu Pružinskému – Klausovi, po našem pohovoru. Těším se na ten pohovor, věřím, že bude a loučím se tak, jak jsem se musel hlásit Vašemu otci a strýci.

Herr komandant heftlink chechiše švajnehund nr. 80943 ohne name.

Zdeněk Spálovský, důchodce, Kroměříž

Havlova ztráta paměti o jeho spolupráci s komunisty

Dan Kučera

17.11.2008

Vzhledem k nynějšímu výročí událostí z podzimu 1989 je velmi zajímavé si přečíst svědectví z vězení a otevřený dopis z roku 1994 adresovaný V. Havlovi, ve kterém jej kritizuje bývalý podplukovník č. armády Zbyněk Čeřovský (politický vězeň a signatář Charty 77) za spolupráci s nejvyššími kádry KSČ. Svědectví i informace v dopisu jsou velmi poučné a vytahují na světlo některé střípky z mozaiky údajně spontánního převratu, jehož průběh je dodnes zahalen mnoha nejasnostmi.

Přes tuto roušku tajemství se Havlovo bratrstvo každoročně pyšně chlubí svou rolí při vydobytí demokratického ráje pro nás pro všechny a mnohá média jim v tom neúnavně pomáhají. Kvůli této manipulaci s minulostí je důležité si tyto informace připomínat, protože se dnes mnoho z nich (vč. Havla) chovají jako největší antikomunisté.

V srpnu 1968 byl tehdejší podplukovník Čeřovský zástupcem velitele vojenského letiště v Hradci Králové a postavil se proti sovětské okupaci. V rozhovoru pro Českou televizi u příležitosti ocenění, kterého se mu dostalo před několika měsíci od prezidenta Klause říká, že se rozhodl bránit vlast, více informací [ZDE](#).

Nástupem normalizace začal jeho pád. Nejdříve mu zakázali chodit do zaměstnání, pak ÚV KSČ rozhodl, že bude vyhozen, takže v roce 1970 jeho kariéra v armádě definitivně skončila. V roce 1976 podepsal Chartu 77, odmítl se vystěhovat dobrovolně z republiky a skončil tak na 18 měsíců ve vězení na Borech. Po propuštění z vězení byli manželé Čeřovští zbaveni občanství a byli nuceni se vystěhovat do ciziny, více informací [ZDE](#).

Pravda o 13. prosinci 1989

Jedna událost toho dne měla a má v našich novodobých dějinách velký význam a usvědčuje V. Havla ze lži o jeho vztahu ke komunistům a spolupráci s nimi. Došlo tehdy ve Valdštejnském paláci k jednání Havlových emisarů (vedl je Alexandr Vondra) se zástupci KSČ, které vedl Vasil Mohorita a o kterém údajně existuje magnetofonový záznam, více informací např. [ZDE](#).

Zbyněk Čeřovský byl těmito listopadovými událostmi a Havlovými aktivitami natolik pobouřen, že mu v roce 1994 napsal otevřený dopis. Jeho nejzajímavější částí je dobré si dnes připomenout.

Pane Havle,

přečetl jsem si pozorně vaši řeč před Městským soudem v Praze dne 14. prosince 1993. K vašemu expozé se vyjádřil i pan John Bok, ale váš projev z 1. ledna 1994 mne přiměl k tomu, abych se otevřeným dopisem k této situaci vrátil.

Domníval jsem se, že nás spojuje společná myšlenka odporu ke stávajícímu režimu. Byl jsem vděčen vám a vašim přátelům, že jste po letech mrtvolné normalizace našli odvahu říci své názory. Byl jste mně myšlenkově blízký, považoval jsem vás za morálně čistého a statečného člověka. Proto jsem se přidal na Vaší stranu, proto jsem po propuštění z vězení podepsal Chartu 77.

13.prosince 1989 jste vyslal své emisary do Valdštejnského paláce, kde vašim jménem jednali se zástupci KSČ, které vedl tehdejší nejvyšší svazák Mohorita. Tam byla dohovořena zrada na našich národech. **Vám byl přislíben úřad prezidenta ČSSR a vy jste za to slíbil nedotknutelnost a nepostížitelnost komunistických zločinců** a zachování status quo ve vnitru a v armádě. Tento fakt později potvrdil i svým dopisem velvyslanec Slánský jr., kterého jste neprodleně vyslal a dosud ponechal v Moskvě. Vaši valdštejnoskopálacovní emisari se všichni do jednoho dočkali dobrých, zasloužených, ale i rozhodujících míst ve státní správě. Nejvíce na ministerstvu zahraničních věcí, později přímo u vás, na Hradě, jako výraz vašich díky za Vaše prezidentské zvolení. Přestože o této hanebnosti byly přineseny důkazy a byl jste vyzván, abyste se k nim přiznal nebo zaujal své stanovisko, zahalil jste se mlčenlivostí. A nebo se považujete za člověka, který není povinen se ze své činnosti nikomu zodpovídat.

Jako příklad bych chtěl uvést některé ze zahraničních cest, které vás usvědčují z prolhanosti. Byl jste v Mexiku a prohlašoval jste, že odtud dostaneme ropu. Je to stejné bláznovství jako Dubčekův dovoz uhlí z Austrálie. Byl jste v Nicaragui a tvrdil jste, že vymůžete dluhy. A tak bych mohl pokračovat. Vyjel jste na Jižní město a pomlouval zdejší "králíkárny". Nic se však za vašeho panování nezměnilo. Jen to, že teď se nestaví vůbec nic a lidé nemají kde bydlet. S velkou slávou jste si držel nos na hrůzami severních Čech. Všechno jste správně zkritizoval, přednesl jste své demagogické názory, ale nestalo se nic. Spíše je to horší, protože bývalý komunista Dlouhý pokračoval v ničení dalších obcí, ačkoliv jste prohlašoval opak.

Když jsem 10.prosince 1989 přijel po letech exilu do Prahy a dozvěděl jsem se složení nové vlády v tzv. postkomunistické společnosti, nechtělo se mně věřit, že předsedou vlády je nomenklaturní bolševik Čalfa a že jste křeslo ministra obrany svěřil pučistovi Vackovi a na Hrad i do vlády instaloval nepochybné agenty KGB, z nichž někteří tam jsou pro vás jako nepostradatelní dodnes. Tehdy jsem se domníval, že je to součást vaší promyšlené strategie nekrvavé revoluce. Teprve dopis syna jednoho ze zločinců této země, jehož matku nám Česká televize nedávno prezentovala jako div ne zasloužilou demokratku, mně otevřel oči.

Všechno byla falešná hra, podlost a zločin, spáchaný na lidu této země a Vy hrajete absurdní komedii podle vzoru vašich absurdních her. Při svém prvním rozhlasovém a televizním projevu z Hradu v lednu 1990 jste řekl, že se "z těchto míst lhalo". A vy sám dosud lžete a zastíráte objektivní pravdu a skutečnosti. Ve svém zájmu, v zájmu své pýchy, ješitnosti, pocitu důležitosti a domněnky, že jste jediný, vhodný a schopný vést tuto zemi jako prezident.

Prohlásil jste, že zveřejnění seznamů spolupracovníků StB v Necenzurovaných novinách způsobilo četné lidské tragedie, aniž jste uvedl konkrétní případy. Já na rozdíl od vás, třebaže jsem měl jen omezenou možnost přístupu k dokumentům StB bych chtěl uvést opak. Na rozdíl od vás budu jmenovat příslušníky a agenty StB plnými jmény, aby se naši občané dozvěděli pravdu o svých spoluobčanech. Nebudu plýtvat zkratkami jmen jako O.Š.,M.V. a podobně, protože mě nic neříkají. Nebudu také s vámi polemizovat, zda zločiny StB a jejich pomahačů způsobily více či méně zla, než zveřejněné seznamy. Jsem totiž na rozdíl od vás přesvědčen o tom, že tato organizace, ne nepodobná SS, SA, SD nebo Gestapu, byla organizace zločinecká a že jejich pomahači byli a jsou zločinci a měli by se za svoji činnost zodpovídat. Ale to byste nesměl 13. prosince 1989 slíbit jejich beztrestnost a nedotknutelnost.

Vám šlo zřejmě o prezidentský post mnohem více, než o vámi proklamovanou spravedlnost, pravdu a lásku. Nakonec jste svůj postoj vyjádřil panu Dr.Ing.Andělovi, **když jste prohlásil, že v této zemi žádný hon na komunisty nebude.** Souhlasím proto s vyjádřením Johna Boka, že celá tato plejáda zločinců vstáváje lehaje může děkovat Bohu za vás a vaše prezidentování.

Mohl bych hovořit o statisících občanů, kteří v důsledku totalitní moci byli vyhozeni z práce a místo uplatnění svého vzdělání byli pomocnými dělníky, umývači oken nebo hlídači. Vás to nepostihlo, vy jste byl "spisovatel", chráněný a hýčkaný režimem. Zatímco tisíce z nás posílalo své dopisy z vězení domů jako motáky, protože značná částpošty byla zadržována, vy jste mohl napsat a odeslat z vězení celou knihu, aniž by vám byl i jediný dopis byl zadržen, vrácen nebo neodeslán! Já byl u toho a vy to víte. Ostatně tak znělo pozdější vaše věnování knihy Dopisy Olze. V době, kdy se tisíce vězňů doslova mačkaly v celách na pár čtverečných metrech, vy jste měl na Pankráci dvoucelu a na Ruzyni jste pobýval v cele určené pro 13 osob sám!

Zeptejte se tisíců politických vězňů, které, jak jste měl sám příležitost na vlastní oči vidět a slyšet a které jste na setkání s nimi v Belvederu zesměšnil, jak žili, jak je trápili a posílali do korekcí s betonovými podlahami s poloviční dávkou "žrádla", protože to, co vězeňský systém produkoval jako stravu, se jinak ani nazvat nedalo. Vzpomeňte si také na své výsadní postavení a balíky, o kterých se mnohým jen mohlo zdát, zatímco většina z nás měla po celou dobu výkonu trestu balíky zakázané. Připomínám, že většina z dozorců, kteří nás ve vězení šikanovali, vyhrožovali nám smrtí nebo nás mlátili, slouží dál a někteří z nich byli s vaším vědomím povýšeni ve funkcích a hodnostech, ačkoliv by se měli zodpovídat za své zločiny.

Jestli si pane Havle mnoho lidí myslí, že jsou vyobcováni "z obce", pak se o toto vyobcování přičinili sami. Na rozdíl od vašeho vznešeného poznání znám mnoho lidí, kteří v minulosti a ještě i budoucnosti budou na černých listinách, protože nebyli v KSC, tuto organizaci kritizovali nebo kritizovali lidi, kteří o jejich osudech rozhodují dosud v tzv. státních podnicích nebo jinde, kde se dostali do rozhodujících mocenských, vlivných pozic. Jen pro osvěžení vaši krátké paměti. Pan generální ředitel Škody Plzeň nebo ředitel Gramofonových závodů v Loděnicích. Dnes k tomu zas stačí např. kritizovat vás, aby byl člověk totálně zničen. Nevěříte? Pak vám připomenu dopis vašeho poskoka Dobrovského, který mně poslal v roce 1990 když jste ho udělal, naprosto neschopného, ministrem obrany. Já jsem se nemohl vrátit do armády, protože jsem kritizoval pana prezidenta, nebo-li vás!?

Podle vás moc vydírala občany. S tím je možno souhlasit, ale již méně s dalším zdůvodněním. A právě proto mně tak velice překvapuje, že na jedné straně víte vše o zrůdnosti moci a totalitního zřízení a na druhé straně se těch, kteří tyto nezákonnosti páchali, mocí svého úřadu vehementně zastáváte, přičemž zapomínáte na jejich oběti. Obklopi jste se plejádou lidí s velice podezřelou minulostí, mnohdy také jen proto, že se prohlašovali za umělce, ke kterým se počítáte i vy. Jste to vy, který jednoznačně zodpovídáte za marasmus této společnosti, za to, že zločinci nebyli pohnáni před soud a odsouzeni.

Vy jste to byl, který spolupracoval s vládou, vedenou nomenklaturním bolševikem Čalfou, vy jste ustanovil do křesel ministrů zločince, povýšil jste do vysokých generálských hodností bývalé spolupracovníky nebo přímo pracovníky StB, VKR a KGB nebo své naprosto neschopné přátele. Nepřekvapilo mne proto ani, že jste opět na Hrad instaloval pana Dobrovského, který utratil naprosto zbytečně jako ministr obrany daňovým poplatníkům více jak 60 miliard Kčs, aniž zato československá armáda byla schopna cokoliv zajistit.

Ten pán se nenaučil ani pořádně řídit auto. Jak potom mohl řídit něco daleko složitějšího, jako byla armáda, z níž byl kdysi vyhozen. Nikdy nám ale neřekl proč. Já jen vím, že když byl

někdo někdy za totality vyhozen z armády nebo bezpečnosti, nemohl již dělat nic. Proto mně překvapuje jeho pozdější studium a činnost v Moskvě. Za co si ji pan Dobrovský zasloužil? Nedívím se proto dnes panu Baudyšovi, že náprava páně Dobrovského počínání v armádě potrvá řadu let. A navíc jste dopustil, že si tento pán dovolil vykládat a porušovat zákony podle svých představ a jako výsměch spravedlnosti si z vyhozeného generála Vacka, což mně jistě do smrti nezapomenete, udělal svého poradce. Nepochybného agenta KGB, jednoho z těch, kteří přes dvacet let prokazovali oddanost sovětskému režimu, plk. Diviše, jste přes veškerá upozornění povýšil do hodnosti generála. Stejně tak bych mohl jmenovat celou plejádu těchto lidí, přes pana Bizíka, Gavlase a dalších, z nichž jste mnohým dávno poté, co byla jejich spolupráce prokázána, propůjčil vysoká státní vyznamenání nebo je povýšil do vysokých armádních hodností!

Českou zemi se rozšířil primitivní antikomunismus jako zástěrka pro aktivní bolševiky, kteří ještě nedávno nosili rudou hvězdu na klopě a knížku téže barvy v kapse. Mnozí z nich, co servilně ještě v roce 1989 požadovali přijetí za člena KSČ či byli úspěšnými střelci v Lidových milicích, jsou dnes členy české vlády a nikomu to téměř nevadí. Ani Konfederaci politických vězňů a to je zejména překvapující. Mnozí bývalí členové KSČ, kteří nikdy nikomu neublížili a svým členstvím si zajišťovali klid pro sebe či rodinu, jsou velmi často vláčeni tiskem. Mnozí moji milí spoluobčané, kteří naopak nikdy v KSČ nebyli se však chovali a mnohdy ještě chovají hůře než jejich bývalí partajní kolegové. Kdybyste chtěl tohle všechno vědět, máte možnost. Pan Ruml by vám mohl říci, kolik udání dostává policie na občany, jaká je statistika. Myslíte, že jich je méně? Ale kdepak, milý pane moralisto! Mnohonásobně více.

O čempak to asi svědčí?. Bud' o tom, že tenhle národ je totálně demoralizován a nebo že vaše moralizování jaksí nebere vážně. Také proto, že si mnozí myslí, že vy nejste ten pravý, kdo by měl o morálce hlásat.

Mohl bych vyprávět, jak nám ukradli náš barák, ve kterém jste byl, pane prezidente krátce před naší emigrací, se s námi rozloučit. Protože díky vám jsem nedostal po celou dobu žádné kvalifikované zaměstnání, nemohl jsem si jako vy vydělat za čtyři roky 45 milionů a koupit si vilu na Ořechovce na nebo někde jinde. A manželka bývalého konfidenta StB se tam roztahuje dodnes, protože ho nabyla v dobré víře, jak pravila předsedkyně senátu okresního soudu v Pardubicích. Ta dáma, která tam byla v době, kdy mně stejný soud poslal na převýchovu na Bory.

Nejenže nás okrádali, udávali a šikanovali, ale ještě byli sprostí a většinou v alkoholovém opojení. Také bohumilé poměry vládly ve věznicích a moc se v tom nezměnilo. Proč by také mělo, pane prezidente? Vždyť většina těchto lidí je stále tam, kde byla před rokem 1989! A jen se zeptejte, co dělali, kdo byl a kde pracoval pan Karabec nebo Kýr (který má v úschově naše spisy!!! proč asi, pane prezidente, to jste vy nařídil?) Zeptejte se, co si o tom všem myslí páter Dominik Duka, když si vzpomene na "pedagoga Kalinu", páter František Lízna, páter Rožánka, náš přítel Vlček, který měl již při našem společném pobytu na Borech za sebou deset let Jáchymova! A co další muklové, kněží a političtí vězni, kteří nesměli psát, nedostávali balíčky s marlborkami či čokoládu Milku, které posílali na další roky do vězení, že se u nich našlo rádio. A vy jste měl na cele kompletní vybavení, díky komu, pane prezidente? No přece díky StB, neboť ta o všem, co se stane i nestane rozhodovala v tomto státě a samozřejmě i ve vězeních. Já vím, že o tom všem nechcete slyšet. Víím i jaké výrazy používáte, když podobné články čtete "ze stoky". Víím, že prosazujete, aby se o minulosti nemluvilo. Ona vám je asi nepříjemná, ale bez vypořádání se s minulostí ponese si následky ještě několik generací. Tak totiž je naše společnost morálně zdevastovaná.

Já jsem se nesměl vrátit do armády, protože jste mně nemohl zapomenout, že jste musel vyhodit ministra Vacka. Když jste ale na jeho místo jmenoval Dobrovského, byl jsem mnohokrát v pokušení Vacka odprosit. Pan Křížan prohlašoval, že to byl Váš dávný úmysl.

Kdopak Vám to nakukal ? Vždyť pan Dobrovský prokázal, že neumí řídit ani auto, natož armádu nebo Hrad. Anebo je tam zbytečný, ten samolibý vykladač ústavních zákonů, a všechno se řídí vlastně samo. Tak to je. Viděl jsem to na Hradě v červenci roku 1990. Je mně hanba mluvit o tom, co se tam dělo za Vašeho prezidentování.

Je mně líto, že jsem podepsal Chartu 77, kde je vaše jméno, ale i jména stovky dalších, aktivních spolupracovníků StB. A myslím si, že nejsem sám, komu je to líto. Kdybych v roce 1978 onu mjr. Vondráčkem nabízenou spolupráci s StB podepsal, mohl jsem se mít dobře tenkrát a i dnes. Třeba byste mně hned povýšil do hodnosti generála, jako tenkrát pana Bizíka a řadu dalších. A také byste mně třeba propůjčil nějaký řád, není-liž pravda? Třeba Bílého lva, tem se mně vždy líbil.

Stydím se ne za Chartu, stydím se za vás! Chcete-li si uchovat alespoň svoji tvář, odstupte. Dokud je čas. Nemáte právo mluvit o pravdě a lásce, nemáte právo nás moralizovat. Dokažte sám sobě to, co jste hlásal v prosinci 1989 a v první polovině roku 1990, že po funkci hlavy státu netoužíte a nebudete více kandidovat. Takových prezidentů, jako jste vy, najdeme desítky. Ale najdeme i jednoho lepšího, než jste vy. Dokažte nejen sám sobě, že nejste velký proto, že jste si nasadil klobouk.

Celý otevřený dopis V. Havlovi je možné najít viz níže.

Svědectví politického vězně Zbyňka Čeřovského o prezidentu Václavu Havlovi

Toto svědectví napsal Čeřovský redaktorovi Mladé fronty Dnes, který stál za scénářem k příběhu ze série Železná opona (ČT).

Vážený pane redaktore,

včera a ještě dnes dopoledne jsem se seznámil s příběhem Železná opona, jehož scénář pochází z Vaší dílny a k mému překvapení je plný nepřesností, výmyslů a lží a jako vykřičník v něm figuruje Havlův svědek, Marek Šimon, zvaný Mareček, jinak to agent StB s registračním číslem 39199.

(...)

Měl jsem celu naproti Havlovi. Havel byl prominentní vězeň, pracoval na vězeňské prádelně, která byla vedle kuchyně, bylo tam útulno, teplo a nebuzerovali tam bachaři, protože muklové tam byli zamčeni. Ale hlavně, bylo to blízko jídla. (...)

Každý vězeň měl nárok na přijetí balíčku jednou za měsíc a jednou za 14 dní možnost poslat a přijmout dopis, který byl však po přečtení věžňovi ihned odebrán. Balíček jsem za 2 roky dostal pouze jeden a dopisy jsem si přečetl až v roce 1991, kdy jsem byl jmenován ředitelem věznice Praha-Pankrác. Mé dopisy od ženy a ženě byly uloženy v mém spisu a tak jsem si je konečně vzal a mohl i přečíst.

Václav Havel dostával balíky pravidelně včetně tolik žádaných cigaret Marlboro, čaje a vitamínů a ve vězení mohl napsat celou knihu, nazvanou "Dopisy Olze", kterou mi později v německém jazyku s věnováním "Zbyňkovi, který byl u toho .. Václav Havel", věnoval.

<http://www.zvedavec.org/komentare/2008/11/2867-havlova-ztrata-pameti-o-jeho-spolupraci-s-komunisty.htm>

Dopis Zbyňka Čeřovského prezidentu Václavu Havlovi

Zbyněk Čeřovský s manželkou

Zbyněk Čeřovský, politický vězeň a signatář Charty 77 od března 1977

(dne 9.listopadu 1981 byl pan Zbyněk Čeřovský na pardubickém nádraží zatčen a poslán na další 2 roky do vězení. Tehdejší soudkyně, je dnes předsedkyní Okresní soudu – Jaroslava Sádovská! Co dodat - nic!).

Pane Havle,

přečetl jsem si pozorně vaši řeč před Městským soudem v Praze dne 14.prosince 1993. K vašemu expozé se vyjádřil i pan John Bok, ale váš projev z 1.ledna 1994 mne přiměl k tomu, abych se otevřeným dopisem k této situaci vrátil.

Co nás spojovalo

Poprvé jsem se o vás dozvěděl v roce 1968 z tisku, že jste našel ve svém bytu zabudovaný odposlech. Pak nic, až ve vězení v roce 1977, když o vás Rudé právo psalo o samozvanci a zaprodanci. A také o jakési o Chartě 77 (Severočeský Průboj psal dokonce o Chátře 77. Měl byste toho šéfredaktora vyznamenat.Myslím že se jmenoval Škoda. Určitě by si to zasloužil).

Domníval jsem se , že nás spojuje společná myšlenka odporu ke stávajícímu režimu. Byl jsem vděčen vám a vašim přátelům, že jste po letech mrtvolné normalizace našli odvahu říci své názory. Byl jste mně myšlenkově blízký, považoval jsem vás za morálně čistého a statečného člověka. Proto jsem se přidal na Vaší stranu, proto jsem po propuštění z vězení podepsal Chartu 77. Že se můj podpis objevil v seznamu až o rok později, to je vina Ludvíka Vaculíka. Ale vina odpouštějící, neboť on sám měl toho roku až příliš mnoho starostí. A příliš mnoho výslechů na StB, které mně také čekaly a pak se znásobily.

Co nás rozdělovalo

Když jsme spolu vedli ve vězení na Borech v roce 1982 a krátce i počátkem roku 1983 hovory o současné vnitřní i mezinárodní situaci, považoval jsem vaše stanoviska za názory poněkud pomateného intelektuála, který neví, o čem hovoří. Odmítal jste politiku zbrojení Reaganovy vlády jako politiku vedoucí k dalšímu mezinárodnímu napětí a ke konfrontaci s bývalým SSSR. Tvrdil jste, že v zájmu míru je třeba rozpustit Varšavskou smlouvu i NATO a přesvědčoval jste mne, že by obě velmoci, t.j. USA a SSSR, měly zasednout k mírovému jednání. Nechtěl jste pochopit a nebyl jste ani ochoten akceptovat názory, že s tehdejším Sovětským svazem se nedá jinak hovořit než z pozice síly, neboť se skutečně jednalo o "říši zla", jak říkal prezident Reagan. V důsledku politiky bývalého SSSR byla naše země v srpnu 1968 okupována, v důsledku této politiky jsme byli oba, každý z nás, nejméně dvakrát ve vězení. V důsledku této sovětské politiky byl u nás po roce 1948 instalován režim, který si nezdal s režimem jiných diktátorů na celém světě. V důsledku tohoto režimu došlo také k hluboké devastaci nejen přírody, ale lidské morálky, svědomí a charakterů statisíců lidí, což si zejména nechtějí připustit ti, kteří se pro tento zločinný režim angažovali a páchali jeho jménem zločiny na svých spoluobčanech. V důsledku této a žádné jiné skutečnosti nedošlo k tak hrůzným činům, jež od doby Hitlerovy říše nemají obdoby. Ostatně pak, mnohé z těchto názorů jste ještě později veřejně hlásal i jako prezident ČSFR. Místo toho, abyste tyto zločiny odsoudil, vy jste je hájil a nadále hájíte. Obhajujete nejen původce všech těchto hanebností, ale dospěl jste již tak daleko, že z viníků děláte oběti a z obětí viníky tohoto stavu. Tento váš projev je jednoznačný důkaz toho, že nemáte nebo nechcete mít o realitě dneška pravdivý obraz a že nechápete, nebo nechcete chápat problematiku minulosti ani současnosti. Stal jste se zastáncem zločinců a jejich hláskou troubou. Podle našeho zákonodárství se ten, kdo sám zločiny obhajuje, kryje nebo hájí, dopouští trestného činu. V demokratické společnosti, pokud bychom v ní žili, by tento jediný fakt musel vést k vaší abdikaci! Vy se však v rozporu s vaším tvrzením hodláte stát doživotním prezidentem a v této funkci byste se chtěl zřejmě dočkat i státního pohřbu.

Proč jsme se rozešli

Moje znalosti o vaší činnosti jsou však poněkud rozporné. 13. prosince 1989 jste vyslal své emisary do Valdštejnského paláce, kde vaším jménem jednali se zástupci KSČ, které vedl tehdejší nejvyšší svazák Mohorita. Tam byla dohovořena zrada na našich národech. Vám byl přislíben úřad prezidenta ČSSR a vy jste za to slíbil nedotknutelnost a nepostižitelnost komunistických zločinců a zachování status quo ve vnitru a v armádě. Tento fakt později potvrdil i svým dopisem velvyslanec Slánský jr., kterého jste neprodleně vyslal a dosud ponechal v Moskvě. Vaši valštejnoskopálacovní emisaři se všichni do jednoho dočkali dobrých, zasloužených, ale i rozhodujících míst ve státní správě. Nejvíce na ministerstvu zahraničních věcí, později přímo u vás, na Hradě, jako výraz vašich díky za Vaše prezidentské zvolení. Přestože o této hanebnosti byly přineseny důkazy a byl jste vyzván, abyste se k nim přiznal nebo zaujal své stanovisko, zahalil jste se mlčenlivostí. A nebo se považujete za člověka, který není povinen se ze své činnosti nikomu zodpovídat. Jako př. bych chtěl uvést některé ze zahraničních cest, které vás usvědčují z prolhanosti. Byl jste v Mexicu a prohlašoval jste, že odtud dostaneme ropu. Je

to stejné bláznovství jako Dubčekův dovoz uhlí z Austrálie. Byl jste v Nicaragui a tvrdil jste, že vymůžete dluhy. A tak bych mohl pokračovat. Vyjel jste na Jižní město a pomlouval zdejší "králikárny". Nic se však za vašeho panování nezměnilo. Jen to, že teď se nestaví vůbec nic a lidé nemají kde bydlet. S velkou slávou jste si držel nos na hrůzami severních Čech. Všechno jste správně zkritizoval, přednesl jste své demagogické názory, ale nestalo se nic. Spíše je to horší, protože bývalý komunista Dlouhý pokračoval v ničení dalších obcí, ačkoliv jste prohlašoval opak.

Překvapení

Když jsem 10.prosince 1989 přijel po letech exilu do Prahy a dozvěděl jsem se složení nové vlády v t.zv. postkomunistické společnosti, nechtělo se mně věřit, že předsedou vlády je nomenklaturní bolševik Čalfa a že jste křeslo ministra obrany svěřil pučistovi Vackovi a na Hrad i do vlády instaloval nepochybné agenty KGB, z nichž někteří tam jsou pro vás jako nepostradatelní dodnes. Tehdy jsem se domníval, že je to součást vaší promyšlené strategie nekrvavé revoluce. Teprve dopis syna jednoho ze zločinců této země, jehož matku nám Česká televize nedávno prezentovala jako div ne zasloužilou demokratku, mně otevřel oči. Všechno byla falešná hra, podlost a zločin, spáchaný na lidu této země a vy hraje absurdní komedii podle vzoru vašich absurdních her. Při svém prvním rozhlasovém a televizním projevu z Hradu v lednu 1990 jste řekl, že se "z těchto míst lhálo". A vy sám dosud lžete a zastíráte objektivní pravdu a skutečnosti. Ve svém zájmu, v zájmu své pýchy, ješitnosti, pocitu důležitosti a domněnky, že jste jediný, vhodný a schopný vést tuto zemi jako prezident.

Prezident v roli obhájce zločinců

Prohlásil jste, že zveřejnění seznamů spolupracovníků StB v Necenzurovaných novinách způsobilo četné lidské tragedie, aniž jste uvedl konkrétní případy. Já na rozdíl od vás, třebaže jsem měl jen omezenou možnost přístupu k dokumentům StB bych chtěl uvést opak. Na rozdíl od vás budu jmenovat příslušníky a agenty StB plnými jmény, aby se naši občané dozvěděli pravdu o svých spoluobčanech. Nebudu plýtvat zkratkami jmen jako O.Š.,M.V. a podobně, protože mně nic neříkají. Nebudu také s vámi polemizovat, zda zločiny StB a jejich pomahačů způsobily více či méně zla, než zveřejněné seznamy. Jsem totiž na rozdíl od vás přesvědčen o tom, že tato organizace, ne nepodobná SS, SA, SD nebo Gestapu, byla organizace zločinecká a že jejich pomahači byli a jsou zločinci a měli by se za svoji činnost zodpovídat. Ale to byste nesměl 13.prosince 1989 slíbit jejich beztrestnost a nedoknutelnost. Vám šlo zřejmě o prezidentský post mnohem více, než o vámi proklamovanou spravedlnost, pravdu a lásku. Nakonec jste svůj postoj vyjádřil panu Dr.Ing.Andělovi, když jste prohlásil, že v této zemi žádný hon na komunisty nebude. Souhlasím proto s vyjádřením Johna Boka, že celá tato plejáda zločinců vstáváje lehaje může děkovat Bohu za vás a vaše prezidentování.

Když jsem měl nedávno možnost nahlédnout do zachovaných dokumentů StB a hovořit o nich s lidmi, kteří vědí, o čem hovoří, je možno si vytvořit jednoznačný a pravdivý závěr. Každý, kdo se stal agentem této mocné, výborně organizované, vycvičené a vyzbrojené organizace, stal se jím dobrovolně a s plným vědomím! Mohli bychom diskutovat o pohnutcích těchto lidí. Byly různé, od vady charakterů, podlézavosti, ješitnosti, touhy po moci či beztrestnosti až po docela obyčejnou

zbabělost. Ale každý si měl uvědomit dříve než namočil pero k podpisu, že se dává do "spolku s ďáblem". A většinou všichni mysleli, že budou na úkor svých spoluobčanů beztrestní až do smrti a že se to nikdy nikdo nedozví, protože tenhle režim bude navěky, jako proklamovaná Hitlerova Třetí říše. Ale jak vidno, se zklamali. Nejvíce ti, kteří takovou spolupráci podepisovali ještě v roce 1989!

Kolik bylo těch sebevražedných pokusů ?

Nevím a neslyšel jsem o žádných sebevražedných pokusech, jak jste o nich hovořil. Víím však o více jak dvěstěpadesáti tisících odsouzených a přes tři sta popravených osobách padesátých letech. Víím o milionech let, které prožily oběti komunistické totality ve vězeních. Pokud nevěříte, zeptejte se na místě oprávněném, na Konfederaci politických vězňů. Dejte však pozor, abyste i tam nenarazil na nějakého dřívějšího udavače nebo konfidenta StB, neboť i tato organizace na popud StB vznikla a byla založena.

Mohl bych hovořit o statisících občanů, kteří v důsledku totalitní moci byli vyhozeni z práce a místo uplatnění svého vzdělání byli pomocnými dělníky, umývači oken nebo hlídači. Vás to nepostihlo, vy jste byl "spisovatel", chráněný a hýčkaný režimem. Zatímco tisíce z nás posílalo své dopisy z vězení domů jako motáky, protože značná část pošty byla zadržována, vy jste mohl napsat a odeslat z vězení celou knihu, aniž by vám byl i jediný dopis zadržen, vrácen nebo neodeslán! Já byl u toho a vy to víte. Ostatně tak znělo pozdější vaše věnování knihy Dopisy Olze. V době, kdy se tisíce vězňů doslova mačkaly v celách na pár čtverečných metrech, vy jste měl na Pankráci dvoucelu a na Ruzyni jste pobýval v cele určené pro 13 osob sám! Zeptejte se tisíců politických vězňů, které, jak jste měl sám příležitost na vlastní oči vidět a slyšet a které jste na setkání s nimi v Belvederu zesměšnil, jak žili, jak je trápili a posílali do korekcí s betonovými podlahami s poloviční dávkou "žrádla", protože to, co vězeňský systém produkoval jako stravu, se jinak ani nazvat nedalo. Vzpomeňte si také na své výsadní postavení a balíky, o kterých se mnohým jen mohlo zdát, zatímco většina z nás měla po celou dobu výkonu trestu balíky zakázané. Připomínám, že většina z dozorců, kteří nás ve vězení šikanovali, vyhrožovali nám smrtí nebo nás mlátili, slouží dál a někteří z nich byli s vaším vědomím povýšeni ve funkcích a hodnostech, ačkoliv by se měli zodpovídat za své zločiny. Jako příklad uvádím mjr.MUDr.Borusíka, právě toho, který vás chtěl klidně nechat ve vězení "chcípnout", jak se sám vyjádřil. Teď vás samozřejmě nezná, jako nepoznal i mně. A mohl bych mluvit o desítkách jiných. A to pomínu složení Generálního ředitelství Vězeňské služby, o kterém se i pan ministr Novák nerad zmiňuje, ale hlavně kritizoval Dr.Šetinu, že "nevyčistil Generální prokuraturu". Račte si nechat předložit dokumenty o jejich minulosti, nebo se podívejte do stále utajovaných materiálů t.zv. Vnitřní ochrany, čili StB ve Sboru nápravné výchovy.

Kdo byl opravdu vyobcován?

Jestli si pane Havle mnoho lidí myslí, že jsou vyobcováni "z obce", pak se o toto vyobcování přičinili sami. Na rozdíl od vašeho vznešeného poznání znám mnoho lidí, kteří v minulosti a ještě i budoucnosti budou na černých listinách, protože nebyli v KSČ, tuto organizaci kritizovali nebo kritizovali lidi, kteří o jejich osudech rozhodují dosud v t.zv. státních podnicích nebo jinde, kde se dostali do rozhodujících mocenských, vlivných

pozic. Jen pro osvěžení vaši krátké paměti. Pan generální ředitel Škody Plzeň nebo ředitel Gramofonových závodů v Loděnicích. Dnes k tomu zas stačí např. kritizovat vás, aby byl člověk totálně zničen. Nevěříte? Pak vám připomenu dopis vašeho poskoka Dobrovského, který mně poslal v roce 1990 když jste ho udělal, naprosto neschopného, ministrem obrany. Já jsem se nemohl vrátit do armády, protože jsem kritizoval pana prezidenta, nebo-li vás!?! Co se tedy vlastně změnilo? Vy upozorňujete na pár příkladů, že lidé ztrácejí zaměstnání. Kdyby se jich většina nebála a z těch, kteří nikdy nebyli v KSČ se stali kritici současných bossů s bývalou legitimací, mohla by situace vypadat jinak. To je také jeden z příkladů vašeho manipulování s fakty. Další příklad toho, jak by se neměl chovat prezident.

Moc vydírala občany

Podle vás moc vydírala občany. S tím je možno souhlasit, ale již méně s dalším zdůvodněním. A právě proto mně tak velice překvapuje, že na jedné straně víte vše o zřůdnosti moci a totalitního zřízení a na druhé straně se těch, kteří tyto nezákonnosti páchali, moci svého úřadu vehementně zastáváte, přičemž zapomínáte na jejich oběti. Obklopil jste se plejádou lidí s velice podezřelou minulostí, mnohdy také jen proto, že se prohlašovali za umělce, ke kterým se počítáte i vy. Jste to vy, který jednoznačně zodpovídáte za marasmus této společnosti, za to, že zločinci nebyli pohnáni před soud a odsouzení. Vy jste to byl, který spolupracoval s vládou, vedenou nomenklaturním bolševikem Čalfou, vy jste ustanovil do křesel ministrů zločince, povýšil jste do vysokých generálských hodností bývalé spolupracovníky nebo přímo pracovníky StB, VKR a KGB nebo své naprosto neschopné přátele. Nepřekvapilo mne proto ani, že jste opět na Hrad instaloval pana Dobrovského, který utratil naprosto zbytečně jako ministr obrany daňovým poplatníkům více jak 60 miliard Kčs, aniž zato československá armáda byla schopna cokoliv zajistit. Ten pán se nenaučil ani pořádně řídit auto. Jak potom mohl řídit něco daleko složitějšího, jako byla armáda, z níž byl kdysi vyhozen. Nikdy nám ale neřekl proč. Já jen vím, že když byl někdo někdy za totality vyhozen z armády nebo bezpečnosti, nemohl již dělat nic. Proto mně překvapuje jeho pozdější studium a činnost v Moskvě. Za co si ji pan Dobrovský zasloužil? Nedivím se proto dnes panu Baudyšovi, že náprava páně Dobrovského počínání v armádě potrvá řadu let. A navíc jste dopustil, že si tento pán dovolil vykládat a porušovat zákony podle svých představ a jako vysměch spravedlnosti si z vyhozeného generála Vacka, což mně jistě do smrti nezapomenete, udělal svého poradce. Nepochybného agenta KGB, jednoho z těch, kteří přes dvacet let prokazovali oddanost sovětskému režimu, plk. Diviše, jste přes veškerá upozornění povýšil do hodnosti generála. Stejně tak bych mohl jmenovat celou plejádu těchto lidí, přes pana Bizíka, Gavlase a dalších, z nichž jste mnohým dávno poté, co byla jejich spolupráce prokázána, propůjčil vysoká státní vyznamenání nebo je povýšil do vysokých armádních hodností!

Havel a primitivní antikomunismus

Českou zemi se rozšířil primitivní antikomunismus jako zástěrka pro aktivní bolševiky, kteří ještě nedávno nosili rudou hvězdu na klopě a knížku téže barvy v kapse. Mnozí z nich, co servilně ještě v roce 1989 požadovali přijetí za člena KSČ či byli úspěšnými střelci v Lidových milicích, jsou dnes členy české vlády a nikomu to téměř nevadí. Ani Konfederaci

politických vězňů a to je zejména překvapující. Mnozí bývalí členové KSČ, kteří nikdy nikomu neublížili a svým členstvím si zajišťovali klid pro sebe či rodinu, jsou velmi často vláčeni tiskem. Mnozí moji milí spoluobčané, kteří naopak nikdy v KSČ nebyli se však chovali a mnohdy ještě chovají hůře než jejich bývalí partajní kolegové. Kdybyste chtěl tohle všechno vědět, máte možnost. Pan Ruml by vám mohl říci, kolik udání dostává policie na občany, jaká je statistika. Myslíte, že jich je méně? Ale kdepak, milý pane moralisto! Mnohonásobně více. O čempak to asi svědčí?. Buď o tom, že tenhle národ je totálně demoralizován a nebo že vaše moralizování jaksi nebere vážně. Také proto, že si mnozí myslí, že vy nejste ten pravý, kdo by měl o morálce hlásat.

A abych byl konkrétní pane prezidente a nechodil kolem horké kaše jako vy a neuváděl jen zkratky jejich jmen.

Jak se chovali milí spoluobčané

Když mne vzala "do prádla" v roce 1976 chomutovská bezpečnost, dozvěděl jsem se, že mně udali dva moji spolupracovníci. Jeden z nich byl nestraník a na KSČ nadával, kudy chodil. Ale zřejmě jen naoko. Jmenuje se Alois Černý a je z Jirkova. Spolupracovník chomutovské bezpečnosti, opilec a zloděj a současně i předseda závodní organizace KSČ na závodě 22 n.p.Plynostav Pardubice se jmenuje Vilém Kohlenberger. A jim asistovala milenka jednoho z policajtů, Zdena Hlavatá, bytem tamtéž. To znamená všichni z Jirkova (myslím, že jirkovským policajtům by to Sládkovo auto prospělo).. Přestože mně nic nedokázali, prožil jsem několik měsíců v jáchymovském kriminálu a mělo to dopad pro celou rodinu. Děti měly problém se studiem, manželka v zaměstnání a já přišel o práci. Nikdo z nás nepomýšlel na "skok z mostu" nebo na jakékoliv spáchání sebevraždy. Jen jsme doufali, že někdy dojde ke změně, k obratu k lepšímu a udavači dostanou zasloužilou odměnu, včetně pánů od SNB, StB, soudcové či prokurátoři okresního soudu v Chomutově a krajského soudu v Ústí nad Labem.

Bohužel se nestalo nic, vůbec nic! vaší zásluhou, pane prezidente! Nikoho jiného, než vás!

Pak jsem podepsal Chartu 77. Začal jsem vám a vašim estébáckým donašečům dělat, já blbec, křoví. Od té doby začalo peklo nejen pro mně, ale pro celou rodinu. V roce 1978 nám (mně a mé ženě) tehdejší šéf StB v Pardubicích pan mjr.Vondráček nabízel spolupráci. A nabízel s tím i "lukrativní zaměstnání", změnu jména a možnost přestěhování do místa, které si vybereme. Odmítli jsme. Ženu vyhodili ze zaměstnání, syn musel na vojnu a mně se již nic více nemohlo stát, než že mně znovu zavřeli. A opět se našli správní Jidáši. A protože o tom všem existují protokoly a já měl zcela nedávno možnost je vidět a číst, tak dávejte bacha, pane prezidente. Udal mně opět nestraník, zaměstnanec podnikového ředitelství Pozemních staveb v Hradci Králové, Jiří Sochor (1924), bytem tamtéž. A asistovali mu udavač-spolupracovník StB JUDr.Vlastimil Krejča (1929), bytem Jičín, soudružka poslankyně Jana Jánošová z Opatovic nad Labem, soudružka Ing.Slavíková ze Sobotky, pan Veselovský, takto hlavní kádrovák těchto Pozemních staveb včetně lháře pana Kaláta (1939), který tam byl za KSČ jako ředitel. Přisadila si i jakási Eva Šlechtová, manželka lampasáka a Iva Křivková, obě z Hradce Králové. Teď mohou příbuzní těchto bezcharakterních mizerů skočit do Labe, z mostu, nebo si "hodit mašli". Předpokládám, že před svými bližními a spolupracovníky tuhle totalitní činnost tají. A abych byl spravedlivý a na nikoho nezapomněl (třeba by jim to bylo líto), tak ještě dodávám jména

dalších dvou výtečníků z tehdejších Pozemních staveb, milce rumu a všelikého chlastu Evžena Půhoného a pana Duchoně. Posлуšte si dámy a pánové, dokumenty jsou k dispozici. Budete-li mít námítky, můžeme začít estébácké protokoly k potěše našeho rozmilého pane prezidenta otiskovat na počkání. Kdyby to nebyla tragedie, která postihla mne a celou rodinu, tak byste si počítli. I na Hradě! Třeba o tom, jak jsem měl ve sklepě v Pardubicích schovanou atomovou pumu! (Škoda, že jsem ji neměl, dávno bych zbavil tuhle zemi všech zločinců, usídlených tenkrát na nábřeží u Vltavy).

Samozřejmě, vše se dalo pod taktovkou kpt.StB JUDr.Petra Žáka, který potom dokonce povýšil na šéfa 10.odboru 2.Správy SNB (kontrarozvědka) a por. StB Ladislava Riedla. Toho Žáka, kterého vy chráníte. Který zatýkal v Pardubicích mně, později v Praze vás a se kterým jsme se sešli, když nás oba špehoval již jako šéf 10.odboru, v restauraci Pod Kinskou v Praze 5. A opět se přidali další milí spoluobčané, např. pan Oldřich Hampl, který si dokonce nechal na balkóně domu instalovat ptačí klec, aby do ní mohla StB zamontovat televizní kameru na naše sledování. Asistovala i jeho žena, funkcionářka KSČ a jeho matka, která si k vůli tomu uhnala zápal plic.Všichni samozřejmě bytem v Pardubicích.

Od roku 1990(!?) to vyšetřovala postupně prokuratura krajská i okresní v Hradci Králové, Vojenská obvodová prokuratura v Hradci Králové a v Plzni, okresní prokuratura v Pardubicích i obvodová prokuratura v Praze i Úřad pro vyšetřování v Praze a výsledek, pane prezidente? Veliká nula! Všechno probíhalo v mezích zákona. V mezích zločinných komunistických zákonů, kterým jste poželal.

Naši vězňitelé a jejich následovníci

A mohli bychom přijít k bachařům. To nejhorší se sešlo v t.zv. Sboru nápravné výchovy a většinou je tam dodnes.Říkalo se a asi to platí dodnes, že kdo se nehodil k armádě nebo k policii, skončil u Sboru nápravné výchovy. Zvěrstva v Jáchymově, v Hradci Králové, Valdicích, na Pankráci, v Příbrami a Plzni-Borech by zasloužila zvláštní kapitolu. Povídání třeba o tom, jak mně jáchymovský náčelník "laskavě vyprávěl", že mně může odstřelit jako psa a na důkaz vyndal pistoli ze stolu. Jak bachaři jménem Šrámkové (jeden z Hradce Králové a druhý z Plzně) mně ztrpčovali život. Jak hnusnej parchant jménem Sedláček s hlasem harémového eunucha na nás v Plzni řval. Vy jste se třásl strachy a mně proto, že jsem se vás zastal, poslal do "díry", neboli korekce, kde bylo stravy půl, zima celá a nevyprověditelná "buzerace", spojená s lidským ponižováním. Protože vy jste tam nebyl, tak jednu perličku. Dámy nechť čtení odloží. Ti borští hnusáci, a většina, jak jsem se přesvědčil tam jsou dosud, nás ponižovali za mohutného štěkání tím, že nám pravidelně dvakrát denně prohlíželi naše konečníky. To jako, jestli si v nich něco neschováváme, ačkoliv jsme několik dní "nevytáhli z těch děr paty". Copak asi prohlíželi ženám?

Mohl bych vyprávět o panu Dr.Borusíkovi, ničemovi prvního řádu, který povýšil v hodnosti i ve funkci a dovolával se Vás, pane prezidente! O bachaři jménem Kratochvíl, zvaný Prdelka, který mně 14 dní před propuštěním bezdůvodně uhodil pendrekem, o estébáckém parchantovi jménem Slavík, který byl šéfem t.zv.Vnitřního oddělení na Borech a který nás permanentně šikanoval. A i o desítkách kriminálních muklů, kteří na nás donášeli, špiclovali a udávali nás a v této bohubilé činnosti pokračovali až do "úplného osvobození v roce 1989!" Nejhorší byli prznitelé svých dcer a malých holčiček, které jste v roce

1990 amnestoval. Jak to dopadlo, všichni víme. Předtím za tuto svoji bohubilou činnost dostávali od estébáka Slvíka trochu mizerného čaje nebo krabičku nejhorších cigaret.

Žádné stříbrné.

Mohl bych vyprávět, jak nám ukradli náš barák, ve kterém jste byl, pane prezidente krátce před naší emigrací, se s námi rozloučit. Protože díky Vám jsem nedostal po celou dobu žádné kvalifikované zaměstnání, nemohl jsem si jako vy vydělat za čtyři roky 45 milionů a koupit si vilu na Ořechovce na nebo někde jinde. A manželka bývalého konfidenta StB se tam roztahuje dodnes, protože ho nabyla v dobré víře, jak pravila předsedkyně senátu okresního soudu v Pardubicích. Ta dáma, která tam byla v době, kdy mně stejný soud poslal na převýchovu na Bory. Ale mohl bych Vám vyprávět, jak osobní tajemník dalšího zločince jménem Indra, pan JUDr. Pšenička, který u krádeže našeho domu asistoval, mně poté, kdy se zbavil strachu a díky vám věděl, že se mu nic nestane, přišel vyhrožovat, že na mně podá trestní oznámení. Ale asi se přece jen podělal, protože ho nepodal.

Mohl bych vám vyprávět o našich milých spoluobčanech v uniformě StB jménem Jároš, Němeček či Zákřavská, o prokurátorech Hugo Knauerovi či Bráblíkovi, soudcích Balatkovi, Špryňarovi, Filipovi či Slezákovi a celé plejádě dalších, kteří mně jeden po druhém soudili a přestože jsem byl ve smyslu zákona nevinný, musel jsem tuto nevinu prokázat. Mohl bych hovořit o policajtově s příznačným jménem Kapoun a o řadě těch, kteří mně zcela bezdůvodně buzerovali tím, že mně předvolávali na dopravní inspektorát, zadržovali technické osvědčení nebo přezkušovali z pravidel silničního provozu. Takoví to byli hodní policajti. Ti přece nikomu nic nedělali. Jen z příkazu StB mně a moji ženu šikanovali, ztrpčovali nám život a předvolávali nás bezdůvodně k výslechům.

A protože jsem byl ve vazbě v hradecké či jáchymovské věznicí absolutně izolován od světa, nemohl jsem jejich obvinění vyvrátit. Ale ani oni nenašli dost důkazů a tak se oháněli tvrzením, že "soud o mých zločinech nabyl přesvědčení". A ještě bych mohl hovořit o dvou roztomilých lékařích-psychiatrech z nemocnice v Hradci Králové, jejichž jména si nechávám na pozdější dobu jen jak zjistím, čím se nyní zabývají. Tihle dva výtečníci měli za úkol od StB ze mně udělat blázna. A mohl bych také jmenovat zdravotní sestry na Borech, které se chovaly, víte jako dámy na silnici E 55. S jejich humánním přístupem k nám vězňům to nemělo nic společného. V roce 1991 jsem na Borech našel všechny.

A ještě bych uvedl aby jim to nebylo líto, civilní mistry, zločince v občanském oděvu z n.p. Precioza Jablonec či Tesla Nýřany. Oni soudruzi jistě vědí, jaké výtečníky do těchto funkcí s požeňáním StB poslali. Nejenže nás okrádali, udávali a šikanovali, ale ještě byli sprostí a většinou v alkoholovém opojení. Také bohumilé poměry vládly ve věznicích a moc se v tom nezměnilo. Proč by také mělo, pane prezidente? Vždyť většina těchto lidí je stále tam, kde byla před rokem 1989! A jen se zeptejte, co dělali, kdo byl a kde pracoval pan Karabec nebo Kýr (který má v úschově naše spisy!!! -proč asi, pane prezidente, to jste vy nařídil?) Zeptejte se, co si o tom všem myslí pater Dominik Duka, když si vzpomene na "pedagoga Kalinu", pater František Lízna, pater Rožánka, náš přítel Vlček, který měl již při našem společném pobytu na Borech za sebou deset let Jáchymova! A co další muklové, kněží a političtí vězni, kteří nesměli psát, nedostávali balíčky s marlborkami či čokoládu Milku, které posílali na další roky

do vězení, že se u nich našlo rádio. A vy jste měl na cele kompletní vybavení, díky komu, pane prezidente? No přece díky StB, neboť ta o všem, co se stane i nestane rozhodovala v tomto státě a samozřejmě i ve vězeních.

Já vím, že o tom všem nechcete slyšet. Víím i jaké výrazy používáte, když podobné články čtete "ze stoky". Víím, že prosazujete, aby se o minulosti nemluvílo. Ona vám je asi nepříjemná, ale bez vypořádání se s minulostí ponese si následky ještě několik generací. Tak totiž je naše společnost morálně zdevastovaná.

Já jsem se nesměl vrátit do armády, protože jste mně nemohl zapomenout, že jste musel vyhodit ministra Vacka . Když jste ale na jeho místo jmenoval Dobrovského, byl jsem mnohokrát v pokušení Vacka odprosit. Pan Křižan prohlašoval, že to byl Váš dávný úmysl. Kdopak Vám to nakukal? Vždyť pan Dobrovský prokázal, že neumí řídit ani auto, natož armádu nebo Hrad. Anebo je tam zbytečný, ten samolibý vykladač ústavních zákonů, a všechno se řídí vlastně samo. Tak to je. Viděl jsem to na Hradě v červenci roku 1990. Je mně hanba mluvit o tom, co se tam dělo za Vašeho prezidentování.

Je mně líto, že jsem podepsal Chartu 77, kde je Vaše jméno, ale i jména stovky dalších, aktivních spolupracovníků StB. A myslím si, že nejsem sám, komu je to líto. Kdybych v roce 1978 onu mjr.Vondráčkem nabízenou spolupráci s StB podepsal, mohl jsem se mít dobře tenkrát a i dnes. Třeba byste mně hned povýšil do hodnosti generála, jako tenkrát pana Bizíka a řadu dalších. A také byste mně třeba propůjčil nějaký řád, není-liž pravda? Třeba Bílého lva, tem se mně vždy líbil.

Stydím se ne za Chartu, stydím se za vás! Chcete-li si uchovat alespoň svoji tvář, odstupte. Dokud je čas. Nemáte právo mluvit o pravdě a lásce, nemáte právo nás moralizovat. Dokažte sám sobě to, co jste hlásal v prosinci 1989 a v první polovině roku 1990, že po funkci hlavy státu netoužíte a nebudete více kandidovat. Takových prezidentů, jako jste vy, najdeme desítky. Ale najdeme i jednoho lepšího, než jste vy. Dokažte nejen sám sobě, že nejste velký proto, že jste si nasadil klobouk.

Zdroj : <http://www.szcpv.szm.sk/06/pravda.html#dopis>

Zbyněk Čerovský NN 6/1994

http://zpravy.idnes.cz/domaci.asp?r=domaci&c=A060206_124001_domaci_ton

Seděl jako Havel. Nemůže ho ani cítit. Parta kolem Havla byly hyeny

9.6.2011

Autor: Jan Rychetský

JINÝMA OČIMA

Za režimu si žil exprezident Václav Havel nad poměry a jiní disidenti chcípali hlady. Jeho klika vrátila moc komunistům. Taková obvinění chrlí politický vězeň a antikomunista Jiří Wolf, který si po komunistických žalářích užil své. Přestože je chartista, bez skrupulí kritizuje takzvanou chartistickou šlechtu.

Nesmlouvavý antikomunista Jiří Wolf toho má za sebou opravdu hodně. Do vězení ho komunistický režim poslal celkem dvakrát. Avšak při druhém trestu se jeho zdravotní stav tak zhoršil, že na případ musela upozornit Amnesty International, aby to vůbec přežil. V roce 1989 ho prý pustili z kriminálu ve stejný den, jako Václava Havla. Právě exprezidenta však Wolf kritizuje nejvíce.

Nenažraná šlechta

Prominentní disidenty označuje za chartistickou šlechtu. Tedy Václava Havla, Václava Bendu a několik dalších. „**Okrádali nás. Havel a celá ta šlechta byly hyeny, co to dělaly pro peníze.** Přes Nadaci Charty 77 dostávali prachy ze zahraničí, ale k většině vězňů a jejich rodinám se nic nedostalo. Ty prachy šly na opravy jejich chat, různé žranice a chlást. Navíc se o ně podělili s estébákama. Lidi, kteří se vraceli domů z kriminálu, pak často umírali hlady. Takových případů bylo poměrně hodně,” rozčiluje se pro ParlamentníListy.cz Wolf.

Ostatně o vztahu Václava Havla k alkoholu už několikrát napsal, že mu musel v roce 1983 přímo z nemocničního lůžka ve špitále Pod Petřínem vyklízet kvůli přání jeho ženy Olgy láhve plné chlástu.

Jeho obvinění zní jako z jiného světa, ale za vším si pevně stojí. Podle něj se Václav Havel dostal k moci poté, co při tajné návštěvě v Moskvě slíbil, že nepřipustí vliv radikálních antikomunistů.

„Asi si myslíte, že jsem blázen. Nicméně po roce 1989 ze sovětských archivů vyplula na povrch spousta nečekaných věcí. Takže uvidíte, co se z ruských archivů vyvalí za dalších dvacet let. No, nebude to nic příjemného, ale lidi mi dají za pravdu,” podotýká s tím, že mezi chartisty bylo velké procento agentů státní bezpečnosti, takže jsou komunisté u moci stále. V parlamentu je prý většina bývalých nositelů stranické knížky a na soudech je to podobné.

Bordel pro chamtivce

V roce 1990 byl Wolf pozván do USA, kde vyprávěl o svém životě za mřížemi. „V tamním Kongresu nabídli, že nám pomohou opět vybudovat spravedlivý právní systém. Havel to pak odmítl, protože věděl, že v tomhle bordelu se bude žít dobře i jemu. Báł se, že někdo bude vrtat do toho, proč by mu měl být vrácen palác Lucerna. Vždyť jeho strýc byl s Němci jedna ruka a táta kolaborant, takže nebyl důvod,“ vysvětluje devětapadesátiletý důchodce Wolf. Z důchodu se však nedá moc žít, takže si musí přivydělávat po různých brigádách.

I na snahy o zákaz komunistické strany má sveřepý názor. „Když jsem chtěl po roce 1989, aby zakázali komunisty podle dokumentu Valného shromáždění OSN, kde se píše, že každý totalitní režim je nelegitimní, nikdo mě neposlouchal. Ještě s dalšími lidmi nám dokonce zakázali vstup na jednání Občanského fóra, abychom se jako antikomunisté nemohli zúčastnit údajných demokratických změn v Československu. Dnes je to na prád. Komunisti se etablovali jako rádobý demokratická strana a ti, co je chtějí zakázat, jsou směšný. **Bývalý komunist Jaromír Štětina a bývalý svazák Martin Mejstřík si na tom jen dělají jméno,**“ hodnotí současné snahy o zákaz KSČM.

Rebelský vězeň

Poprvé byl Jiří Wolf zatčen v roce 1978, když u něj policie při domovní prohlídce našla protistranické a protisocialistické dokumenty. Byl odsouzen za podvracení republiky ke třem letům vězení. Následně prohlásil, že byl k přiznání donucen fyzickým i psychickým nátlakem, takže byl stíhán ještě za falešné obvinění a trest mu byl zvýšen o dalších šest měsíců. Více než půl roku seděl v Minkovicích na izolaci ve zvláštním oddělení, kde velmi zhubl.

Část trestu kvůli neplnění pracovní normy strávil v drsném žaláři ve Valdicích. Podle svědectví jeho bývalého spoluvězně byl vždy zatvrzelým obráncem svobody a ani nejtvrďší z bachařů ho nepřiměli donášet.

Nicméně při druhém trestu málem zemřel. Byl zatčen roku 1983 za to, že rakouskému velvyslanectví v Praze údajně předal informace o podmínkách věznění v Československu, konkrétně v Minkovicích. Za podvracení republiky byl odsouzen k šesti letům vězení. Ve Valdicích se jeho zdraví dost zhoršilo. Trpěl například bolestmi hrudníku a zhoršením zraku. Když v roce 1984 na jeho případ upozornila Amnesty International, zdravotní péče a podmínky se zlepšily. Dosud prý trpí chronickým únavovým syndromem. Ještě dnes vypadá v porovnání s ostatními vězni bývalého režimu velmi zbědovaně.

„Když se Havel nechal pustit na podmínku z kriminálu, vyčítal jsem mu, že tím vlastně z části přiznal vinu. Třeba Nelson Mandela by tohle nikdy neudělal. Kvůli tomu nedostal Nobelovu cenu míru,“ tvrdí Jiří Wolf, jenž si prý vzpomíná, jak exprezident Václav Havel jednou v Hovorech z Lán prohlásil, že čestní lidé nikdy nic mít nebudou.

„Pak stoupla kriminalita, všude se začalo krást, protože lidi si jeho slova uvědomili. A tahle situace, určovaná touhou po majetku, trvá dodnes. Totalita přetrvává. Degenerace národa stále pokračuje a jak to skončí, to je ve hvězdách,“ zakončuje Wolf skepticky s tím, že opravdoví bojovníci proti komunismu a disidenti jsou stále v sociálních potížích, kdežto jejich žaláři, bývalý komunisté a chartistická šlechta si žijí nad poměry.

<http://www.parlamentnilisty.cz/parlament/199487.aspx>

Mašínův dopis Václavu Havlovi z roku 1996

13. srpna 2011 14:27

Otevřený dopis Ctirada Mašína "dávnému spolužáku" Václavu Havlovi k 50. výročí založení koleje Jiřího z Poděbrad, v které byli oba žáci na jejím buržoasním začátku.

Ohio, dne 25.srpna 1996

Motto:

Mnoho se změnilo, ale lidé zůstávají stejní, jenomže teď víme, kdo je kdo. Kdo je slušný, byl slušný vždycky, kdo byl věrný, je věrný i teď. Kdo se točí s větrem, točil se i dřív. Kdo myslí, že přišla jeho chvíle, myslel vždy jen na sebe. Kdo mění víru, neměl žádnou. Kdo nenáviděl, měl v sobě tu nenávisť vždycky. Kdo chtěl dobře, bude chtít zase dobře. /Slova klasika české literatury Karla Čapka./

VÁCLAVE HAVLE:

Jako dávný spolužák vyzývám Vás jménem všech čestných lidí naší vlasti, pro kterou tolik lidí položilo životy: **VZDEJTE SE ÚŘADU!** Vyčerpal jste dávno veškerý morální kapitál, který jste zdánlivě měl.

Jste zdrojem desinformací, demagogie a morálního zmatku pro národ v kritické době. Šest drahocenných let bylo promrháno!

Blíží se naneštěstí doba, kdy Čechoslováci v exilu budou moci plně souhlasit alespoň s jednou z Vašich pochybných rad a sice: "Vy jste tady, a my jsme tam a nechme to tak", a dodávají k tomu: "Zaplat' Pán Bůh!"

Odjed'te a zalezte do své vily ve Švýcarsku. Nebudete ve Švýcarsku osamocen. Bude Vás následovat celá řada Vašich soudruhů. Mnozí dobrovolně. Jejich konta se rychle plní. Někteří nedobrovolně poté, až se národ vzpamatuje a odhodí chomout, který mu Vám podobní nasadili a pod kterým jej pomáháte mistrně držet.

Komunismus je na smetišti dějin. Mnoho smetí však po něm zůstalo a brání poctivým lidem v odvržení jeho dědictví.

Z Vašich oblíbených hesel: "Nejsme jako oni!", nebo: "Všichni jsou obětmi komunismu", které je jedním z vrcholných produktů morálního relativismu a zcela na dně morální žumpy všech věku. Toto demagogické heslo je Vámi uplatňováno se zpětnou platností. Omlouváte se sudetským Němcům. Podařilo se Vám urazit; plivnout do tváře a pošpinit památku obou mojich rodičů a památku statisíců čestných a statečných Čechoslováků, kteří trčeli a padali v boji proti krvavým diktaturám Nacismu a Komunismu.

Stavíte na stejnou úroveň mého otce, generála J.V.Mašína popraveného nacisty v Kobyliších s vrahy K.H.Frankem a Heydrichem. Stavíte na stejnou úroveň moji matku, umučenou, zavražděnou komunisty a odpočívající v hromadném hrobě opravdových obětí komunismu na Dáblíckém hřbitově, s vrahy Reicinem, Slánským a Pich-Tůmou a dalšími pochopy režimu jako byl Honzátko, Rošický a j.

Dalším důkazem Vašeho pojetí spravedlnosti je Vaše zneužití úřadu presidenta republiky pardonováním zločinců jako Chadimová a cyklista, který zabil několik lidí svoji neopatrností - což

je zvikláváním, zpochybňováním důvěry občanu v existující právní systém, který se snaží o kontrolu nad nejhoršími výstřelky kriminálního žvlu.

Zajímavou shodou okolností z Vaší "lidumilnosti" mají největší užitek zločinci komunističtí i obecní.

Václave Havle,

nejste hoden úřadu který zastáváte! Vaše éra je zhoubnější pro duši národa než řádění Stalinova kata K.Gottwalda. Tehdy národ věděl alespoň kdo je jeho nepřítel.

Gottwald měl odvahu postavit se za svůj "poblouzněný ideál" veřejně, bezkouřově clony.

Vaše "duchovní vedení" prodlužuje a prohlubuje ideologický zmatek zasetý Komunisty.

Vykládám-li si Vaše výroky o obětech komunismu špatně, nic se nezmění na mé výzvě!

Člověk ve Vašem postavení má znát význam slov a myšlenek. Nezná-li, nepatří do úřadu který zastáváte.

Václave Havle,

jako dávný "spolužák" podle Vás a Vašeho dopisu z 16.12.1987 (dopis připojen, mám [právo](#) na důvěrnější oslovení), ale vzdám vám se této výsady. Nechci se ocitnout na stejné úrovni s Vámi. Jsou věci v životě, kterých se člověk nechce dotknout ani deseti stopovým bidlem - jak říkají Američani.

Podle Vás - spolužák je každý kdo chodil do školy v té samé zemi, v tomtéž století?

Podle Vás - oběti komunismu jsme všichni: Milada Horáková, Reicin, Zdena Mašínová, Slánský, farář Toufar, Pich-Tůma, Gottwald, generál Píka a j.? Měl jste tato jména a jejich význam znát dřív než jste začal razit Vaše relativistické a morálně pomatené heslo jímž jste položil rovnítko mezi zločince a lidi statečné a ušlechtilé. Toto heslo nejlépe vystihuje Vaši duševní a morální devastaci.

Podle Vás - láska k bližnímu soudruhu překoná všechno. Podle Bible: Zlu je nutno se bránit!

Svoboda je statek, který se vykupuje krví Václave Havle.

Podle Vás - demokracie a právní stát je když komunističtí zločinci mohou veřejně před celým národem na TV a dalších sdělovacích prostředcích požadovat aby byli před soud postaveni lidé, kteří proti nim v minulosti bojovali.

Podle Vás - taková drzost je důkazem demokracie. Ale běda novinářům, hlasatelům a komukoliv jinému kdo se odváží kritizovat Vás a Vaše kumpány na poli demagogie a ekonomie.

Podle Vás - pravdu lze ohýbat jako mokrou nudli, kdy se to hodí.

Podle Vás - není nutno odpovídat na dopisy a žádosti bývalých politických vězňů.

Podle Vás - není nutné obeznámit se se základními fakty a historií národa.

Podle Vás - americké cigarety jsou lepší než výrobky čsl. tabákového průmyslu. [/Viz](#) Vaše "Dopisy Olze"/

Podle Vás - Mercedes je lepší než [český](#) výrobek.

Podle Vás - český výrobek si nezasluhuje prestiže a pozornosti presidenta České republiky.

Podle Vás - vila ve Švýcarsku je honosnější a hlavně bezpečnější: velmi prozíravé"... - souhlasím, než vila v České republice.

Podle komunistů a hlupáků jste jediný který může zastávat Váš úřad za daných okolností, což je pravda. Jste perfektní jako zadní voj a jejich (dočasném), nynějším částečným ústupu.

Promiňte vážený a doufám, že mi rozumíte co chci říct, přesto že moje čeština není současná - up to date - stalo se tak zásluhou vašich kteří "devastovali" nejen moji otčinu, ale i český jazyk. Což se nezdá, že by vám vadilo.

Podle nás - máte místo v historii národa zajištěno. A to jako černá skvrna na počátku období, které každý Čechoslovák uvítal jako nový úsvit na obloze.

Podle Vás - několik set tisíc občanů ČSR, kteří byli donuceni poměry /museli/ opustit svoji vlast, mají zůstat kde jsou a neplést se Vám a těm které chráníte a omlouváte plundrování toho co zbylo po 40. letech totality.

Podle Vás - je zapotřebí brát ohledy, mít slitování pro kolaboranty a komunistické zločince, kteří vykořisťovali a utlačovali vlastní národ přes 40 let.

Podle Vás - KSČ si nezasloužila zrušení, protože neprovedli nic podobného puči proti Gorbačevovi.

Podle Vás - byla Říše Zla /"The Evil Empire" - R.Reagana/ hodná pomoci Spojených Států Amerických když jste v řeči před senátem USA žádal podporu pro SSSR.

Podle vás - je těch více než 50 tisíc "zbytkových" trestů vyměřených bývalým politickým vězňům zcela v pořádku a nestojí za zmínku, že např. Václav Švéda popravený Vašimi soudruhy byl odsouzen na 15 let "in memoriam". Styďte se! Styďte se všichni kdo tomu dali kdy průchod... !!

Podle Vás - zmatky na Balkáne zasluhují Vaší pozornost více než zmatky v zákonech a ekonomii v České republice.

Podle Vás - "devastace" českého jazyka komunistickými nedouky a pseudo-intelektuály není hodna povšimnutí a je přijatým faktem; stala se známkou pokroku a je nutno v prznění a ničení dále pokračovat chce-li člověk aby mu česká "elita" rozuměla.

Jedinou službu národu kterou můžete Vy dnes prokázat - že byste po tom toužil však pochybuji - je odstoupit a uvolnit místo člověku s čistými rukama, rovnou páteří, nezakaleným mozkiem a citlivým srdcem! JSOU TAKOVÍ !

Jak je vidět z Vašeho dopisu, nebyl jste nikdy pro "hrubé" zacházení s komunistickými zločinci jakéhokoliv kalibru - což přijímám! Věcné vylíčení doby a popsaní situace nazývat "holedbáním" nepřijímám.

Rovněž tak nelze přijmout Vaše tvrzení, že jsme byli spolužáky. Vaše tvrzení se nezakládá na pravdě!

Tenkrát, v roce 1987, jsem to omluvil. Bylo jasné, že Vaše korespondence do ciziny byla určitě kontrolována - nebo snad i diktována StB. Vaše pozdější chování od té doby však potvrdilo moje podezření nad veškeré pochyby.

Podle vás - je O.K. /v naprostém pořádku/, když Vaše rodina dostane ukradený majetek nazpět a na druhé straně např. František Otta (Mýdlo Rakovník) zůstane okraden. Takto dopadlo mnoho jiných občanů kterýchžto majetek byl příliš "velký" nato aby byl vrácen...

Otřesné je s jakou tvrdošíjností odmítáte vrátit ukradené majetky v plném rozsahu církvím. Církev potřebují svůj majetek k dobročinným, charitativním účelům ve prospěch všech občanů republiky.

/Odpadne Vám tak žebrání po zdejších krajanech na zajištění ošetření těžce nemocných dětí a j.
/

Viditelně nedovedete docenit přínos křesťanství k formování civilizace! ! A znovu zdůrazňuji:
Cirkve potřebují nazpět svoji nezávislost aby mohly sloužit společnosti - t.z. i Vám!

Vašimi "Hovory z Lán" Bibli nenahradíte Václave Havle!

I když se o to pokoušíte ...

Bibli nenahradíte ani Vy, ani nikdo jiný.

Ctirad Mašín
7589 Race Rd.,
N.Ridgeville,
Ohio 44039 U.S.A.
Tel.: (216) 353-0650
Fax : (216) 327-1047

[http://www.lidovky.cz/masinuv-dopis-vaclavu-havlovi-z-roku-1996-f0j-
/ln_redakce.asp?c=A110813_142709_ln_redakce_spa](http://www.lidovky.cz/masinuv-dopis-vaclavu-havlovi-z-roku-1996-f0j-
/ln_redakce.asp?c=A110813_142709_ln_redakce_spa)

Tajemné Havlovy restituce

Richard Král

2.3.2006

Václav Havel nabyl po své sametové revoluci v restituci rozsáhlý majetek. Pozadí této restituční transakce, jedné z prvních, která prolomila Benešovy dekrety, je však zatemněno a objevuje se jméno pražského pozemkového krále, miliardáře Miloše Červenky.

Rodina Havlů patřila k nejbohatším židovským rodinám v Praze již na počátku 20.století. Současné bohatství, resp. zrestiturované majetky jsou dílem strýce Václava Havla Miloše Havla, filmového podnikatele. Významnou měrou se na majetku rodiny podílel i otec Miloše Havla Václav Havel, majitel stavební firmy a stavitel Lucerny. Vztahy Václava Havla se svým synem Milošem Havlem však byly později poznamenány synovou neutajovanou homosexualitou.

Asi nejproslulejším projektem Miloše Havla bylo vybudování Barrandovských studií, které vybuodoval spolu s židovským podnikatelem Osvaldem Koskem. Miloš řídil i filmovou společnost Lucernafilm a bohatl na dovozu a promítání amerických filmů.

Po začátku války vstoupila na Barrandov německá správa a ateliéry se nebývale rozrostly. Točila se řada filmů, na kterých se podílela tehdejší elita českých herců. Miloš Havel byl ochoten učinit cokoli, jen aby se zachránil. Ochotně tedy spolupracoval nejen s okupační

správou, ale také s Gestapem. Později po válce měl štěstí, že se dokumenty o jeho stycích s Gestapem ztratily (stalo se tak v průběhu jeho námluv s StB).

Po válce byl Miloš Havel označen filmovou obcí za kolaboranta s nacisty, byl také obžalován, ale obvinění bylo za nejasných okolností staženo. Z této doby existují také doklady o čilých stycích Miloše Havla s StB. Aby se zachránil, podepsal Miloš Havel StB také spolupráci. Po navázání spolupráce s StB odcestoval Miloš Havel do Německa. Oficiální prameny tvrdí, že poté svou spolupráci s StB ukončil.

V Západním Německu požádal Miloš Havel jako pronásledovaný český žid za války o odškodnění za majetek, který ztratil. V průběhu války totiž prodal polovinu barrandovských studií německé správě za částku asi 7 milionů korun, což považoval za podhodnocenou cenu, ke které byl přinucen. Západoněmecký rehabilitační soud nároky Miloše Havla uznal a v plném rozsahu jej odškodnil.

Vraťme se však k našemu Václavu Havlovi. Ten se celý život programově angažoval v „antikomunistickém“ disentu, ve kterém však byla řada (bývalých) komunistů, tzv. „osmašedesátníků“. Namátkou uveďme jména jako Ludvík Vaculík, Pavel Kohout, Jiří Hájek, Jaroslav Šabata, Miloš Hájek, Karel Šiktanc a řada dalších.

Václav Havel nebyl řadový disident. Jezdil v lepším automobilu než tehdejší předseda komunistické vlády (vlastnil luxusní Mercedes), obýval rozlehlý a komfortní byt na Rašínově nábřeží a stejně tak měl k dispozici svou usedlost Na Hrádečku, kde mohl nerušeně pořádat své disidentské seance.

Havlův čas přišel v listopadu 1989, když na Letné a z balkonu Melantrichu mával nadšeným statisícům doufajících. V témže roce byl komunistickým parlamentem jednomyslně zvolen prezidentem a když skládal slib, přísahal symbolicky na komunistickou ústavu. Nešťtil se mávat nadšeným a doufajícím davům a poté přísahat věrnost komunistické ústavě.

V roce 1990 se uvažovalo, jakým způsobem uskutečnit restituce a především v jakém rozsahu. Václav Havel, který měl tehdy v Občanském fóru rozhodující slovo, prosadil široké a rozsáhlé restituce. Vzhledem k hrozbě nároků sudetských Němců se parlament rozhodl navracet majetky zabavené teprve po 25.2. 1948.

Způsob, jakým se Václav Havel dostal k majetkům svého strýce a děda, je zahalen tajemstvím. Jeho strýc Miloš Havel byl po válce označen jako kolaborant a jeho majetek znárodněn podle Benešových dekretů. Proto se na něj klasické restituční předpisy o navrácení majetku ztraceného po roce 1948, nevztahují. Václav Havel přesto jako jeden z prvních dostal veškerý majetek, o který požádal.

Možná i proto se Havel bojí tématu Benešových dekretů jako čert kříže. Na přímou otázku na svůj názor na ně uvedl pro BBC v roce 2002: „Já jsem se k tomuto velmi důležitému a citlivému tématu vyjádřil už mnohokrát, ale vždycky jsem se k němu vyjádřil, když jsem já chtěl a ne tehdy, když jakási zhysterizovaná atmosféra mě k tomu nutila, já zůstanu věrný této tradici, pokud jde o ty dekry.“ Jednoznačné stanovisko k Benešovým dekretům však Václav Havel nikdy neposkytl a dobře ví proč.

O pozadí Havlových restitucí se nikdy nemluvilo a žádný novinář se jimi netroufl zabývat. Ještě dnes je Havel pěstovanou ikonou sametové revoluce a falešného sametového „národního obrození“. Restituce příjemně postihly řadu disidentů z Charty 77, a ti chartisté, na které nic nezbylo, si dokumenty k restituci alespoň padělali. Učinila tak Havlova spolupracovnice a disidentka z Charty 77 Marta Chadimová, jejíž restituční podvod s

nemovitostmi na Loretánském náměstí v Praze byl však bohužel odhalen a před odsuzujícím rozsudkem jí zachránila jen milost jejího přítele z Charty 77.

Restituce Václava Havla proběhly však tiše a úspěšně. Upozornit na to, že prolamují Benešovy dekrety a jdou hluboko za stanovenou restituční čáru 25.2.1948 si nikdo netroufl a netroufá si tak učinit ani nyní. Lze přitom konstatovat, že právě Havlovy restituce byly jedny z průkopnických v tom smyslu, že prolomily Benešovy dekrety.

Na počátku 90. let se u restitucí Havlova majetku objevuje jméno Miloše Červenky, současného miliardáře a pozemkového magnáta v Praze. Absolvent moskevského MGIMO (aneb „Akademie KGB“) Červenka také Havlův majetek spravoval a fungoval jako Havlova „peněženka“. Naskýtá se proto otázka, pro koho vlastně dnes agent Červenka svůj obrovský majetek spravuje.

Havlovy úzké vztahy na staré struktury v souvislosti s jeho majetkem ukazuje i známá transakce, když prodal svou polovinu paláce Lucerna společnosti Chemapol vedené agentem StB Václavem Junkem. I u této transakce asistovala šedá eminence jménem Červenka.

Dnes je (bývalý) majetek rodiny Havlů zdevastován a pomalu chátrá. Důkazem toho jsou jak Barrandovské terasy, tak Lucerna. Havlův praděd se musí obracet v hrobě, vida jak Václav s rodinným majetkem naložil. Rozhodně však nezchudl, svá aktiva má uložené jinde.

Skutečný obraz Václava Havla je diametrálně odlišný od toho, jak jej vykreslují některá média a samozvaní kulturní elitáři. Vyzní tedy velmi trefně, je-li při jedné společenské akci k nazvání Václava Havla za „jednoho z nejlepších synů národa“ vybrán jistý deviantní fotograf obscénních polopornografických snímků a sál plný ovcí nadšeně tleská. Je to jen důkazem, kterak se instalovaná „česká kulturní elita“ utápí v bahně pokrytectví a bezpáteřnosti.

Václav Havel zneužíval ideály, kterými se zaštiťoval. Ač celý život žil s maskou bojovníka s totalitou a s komunismem, již v období Charty 77 s (bývalými) komunisty ochotně spolupracoval. Po jeho úspěšném 17. listopadu 1989 Havel v čele Občanského fóra zajistil, aby si komunistická elita udržela moc ve státě. Symbolicky jmenoval federálním premiérem bývalého komunistického ministra Mariána Čalfu.

Svou maskou plachého, slušného a sympatického „Vaška“ ohlupuje Havel řadu občanů dodnes. Václav Havel je dokonalý symbol falešné a pokřivené morálky naší společnosti. Zradou vlastních ideálů, které hlásal v roce 1989, se na úpadku morálky a národního cítění Václav Havel podepsal ještě více, než celý komunistický režim. Ten, kdo jej uznává a uctívá jako „morální symbol“, tímto zároveň přijímá tuto pokřivenou a neupřímnou morálku za svou.

Balkanizace Německa pokračuje

Stručná zpráva o konferenci z Německa

Jan Čulík

21.6.2010

O minulém víkendu jsem se na pozvání vestfálské Wilhems-Universität v německém Münsteru účastnil konference "Iconic Turns" na téma "Národ a náboženství ve východoevropském filmu od roku 1989" a to s podvrtným příspěvkem - totiž že český hraný film od r. 1989 konstruuje skoro výlučně nepřátelský postoj vůči jakémukoliv náboženství, které je pro něj totéž co bigotnost, uzavřená mysl a komunistická strana, *píše Jan Čulík a dodává:* Zde je pár postřehů z Německa. Dále text zkrácen.

Jinak mě profesor Schlegel během konference obšťastňoval podrobnostmi o tom, jak prý Miloš Havel, strýc Václava Havla, někdejší majitel barrandovských filmových studií, za druhé světové války spolupracoval s německými nacisty. Uvedl také, že Miloš Havel údajně natočil za nacistické okupace na Barrandově pro Němce jakýsi protičeský film, a když po komunistickém puči r. 1948 emigroval do Německa, tvrdě se prý dožadoval od filmového podniku Bavaria v Mnichově, aby mu za ten protičeský film zaplatili honorář.: Mezi Čechy byla prý celá řada pozoruhodně nadšených kolaborantů s německým nacismem, například prý herec Čeněk Šlégl. O Havlově spolupráci s nacisty vydal profesor Schlegel celou knížku, bohužel v němčině, a tak se prý v některých kruzích v Praze octl na indexu. Doufáme, že budeme informace z této knížky moci v budoucnosti přinést v Britských listech.

Text zkrácen. Celý text na : <http://www.blisty.cz/2010/6/21/art53184.html>

Václav Havel a ideál demokracie

Příspěvek vychází z celkem snadno ověřitelné skutečnosti, že celkový důraz na demokracii nebyl v minulém desetiletí určující, ačkoli se revoluce v listopadu roku 1989 uskutečňovala ve jménu demokracie. Neméně významnou skutečností je, že už základy politického systému, které se kladly v prvních letech po revoluci, postrádaly závažné hodnoty týkající se možnosti rozvíjet efektivně demokracii, a že ideologický a praktický obsah práce

předních disidentů před rokem 1989 hrál v tomto kontextu závažnou roli, neboť měli po revoluci zásadní vliv na kladení základů politického systému. Protože Václav Havel patřil v ideologické oblasti k osobnostem nejvýznamnějším, zvláště po revoluci, můj příspěvek je orientován na stručné shrnutí velké většiny politických projevů a článků Václava Havla od listopadu 1989 do začátku roku 1995 ve vztahu k demokratickému ideálu, včetně některých významných esejů z doby před rokem 1989. (1) Výsledky tohoto výzkumu byly značným překvapením ve srovnání s původním očekáváním.

Hlavní teze, které vyplynuly ze zkoumaných dokumentů, indikují, že ideologické a filosofické postoje Václava Havla ovlivňovaly celkovou atmosféru a vývoj po roce 1989 po několik let daleko více než se obecně soudí, že v pozadí jeho politické filosofie, hodnot a názorů nebyla skutečná víra v možnosti pozitivní role veřejnosti v politice a tím i demokracii, ale že naopak politickými koncepty, které přijal jako ústřední ve svých projevech, vědomě či nevědomě otevíral prostory k těm nedemokratickým a málo konstruktivním aspektům, které v politice a ekonomice po roce 1989 v praxi převážily.

Jeho politické ideje obsahovaly koncepty, které měly jen málo společného s filosofií demokracie, a jeho názory byly do značné míry pokračováním myšlenek přijatých již z počátku 70. let, kdy navštěvoval semináře filosofa Jana Patočky, jehož politické názory také nevycházely z demokratické a humanitní filosofie. Nejvýraznějším důsledkem této situace je skutečnost, že veřejnost měla a má na celou politiku vliv nedostatečný, neodpovídající pravidlům. (2)

Před rokem 1989 viděl Havel cestu z totality a k obnově občanské společnosti v obecné obnově „lidské identity“, v osobní statečnosti a v přijetí „absolutní a univerzální hierarchie hodnot“, (3) v potřebě vyvinutějšího metafyzického pocitu bezpečí a individuálního svědomí. Nejen, že náplň těchto abstraktních a od života odtažených pojmů zůstala nevyjasněná a cesta jak jich dosáhnout nevysvětlená, ale vytvářela se tu nebezpečná iluze, že charakter a kvalita politického systému je závislá na kvalitě jednotlivců a na hodnotách a ideologii, které budou závazné pro všechny.

Pomíjí se tu důležitost politických a právních pravidel, které jsou ve skutečnosti důležitější jak pro charakter a efektivnost politického a společenského systému, tak pro dosahování politické dospělosti jednotlivců. Pokud se vychází z úrovně jednotlivců jako určující kvalitu demokratických institucí a systému, pak se všechny nedostatky těchto institucí mohou vysvětlovat špatnými vlastnostmi jednotlivců, jejich nedospělostí, atd., což se dosud často děje. Součástí tohoto přístupu bylo i hluboké podcenění potřeby osvěty a výchovy lidí v demokratických hodnotách a principech. Podobně se ignorovalo, že každý demokratický systém je v první řadě zakotven ve všech důležitých duchovních, kulturních i ekonomických potřebách společnosti jako celku i většiny jejích jednotlivců. Tak se „demokratický systém“ dostal do začarovaných kruhů bránících jeho skutečnému rozvoji.

Není náhodné, že v souladu s filosofií Charty 77 ještě v roce 1992 Havel konstatoval, že **lidem je jedno, v jakém systému žijí, jen když slouží jejich zájmům**. (4)

Není snadné určit, jaká filosofická stanoviska jsou v pozadí tohoto názoru, ale nedocenění nutnosti politické participace veřejnosti pro systém, který má sloužit jejím zájmům, je jednou z nejzávažnějších slabin tohoto postoje.

Nejvíce zavádějící je, že je ignorována skutečnost, že fungující demokracie má silné korektivní mechanismy související s efektivní participací veřejnosti, a že jedině demokracie má potenciál sloužit potřebám a zájmům většiny a společnosti jako celku, protože jedině demokracie umožňuje, aby veřejnost své zájmy svobodně formulovala, obhajovala a politicky prosazovala. Ve stejné době začal Havel zbožňovat demokracii s lidskými právy a občanskou společností, jakoby funkčnost a efektivnost obou nebyla přímo závislá na existenci demokracie – filosoficky i institucionálně.

O rok později označil „přirozené síly“ (aniž by učinil pokus vysvětlit obsah tohoto pojmu) za nejpříjemnější mechanismus pro korekci společenského vývoje, a versailleský a jaltský systém za zhroutený v důsledku působení těchto sil. (5) V podtextu této úvahy je zcela zřetelný respekt pro mocensky silnější subjekty. Zároveň Havel označil „lidskou přirozenost“, „svědomí“ a „lidskou identitu“ za dostatečný základ pro zodpovědnou účast v politice. Je zřejmé, že tato koncepce ignoruje základní principy demokracie, a že postrádá myšlenku mechanismu kontroly moci veřejností, bez níž se každá moc zvrhne v nějakou formu útlaku. Zmíněné pojmy dávají nekonečnou možnost k různým interpretacím. Zdá se, že tyto jeho názory zapadají do radikálních postmoderních pokusů smést tradičně uznávané a nutné předpoklady pro zodpovědnou politickou participaci veřejnosti, která není možná bez důkladnějšího všeobecného vzdělání, kontinuální osvětové práce směřující ke sdílení mravních a politických hodnot a k praktickým schopnostem v demokracii efektivně participovat, bez konkrétních znalostí o společnosti, bez víry v potřebu spravedlnosti, bez schopnosti k účinné komunikaci, atd. Václavu Havlovi také schází vědomí, že demokracie počítá spíše s tím, co lidi spojuje – jak na základě konkrétních potřeb a zájmů, tak na základě společné historie, kultury, národních a státních zájmů, atd. Přehlíží, že lidská práva tak, jak je začal ve své politické filosofii zdůrazňovat, mají silný potenciál stavět lidi a skupiny proti sobě. Také jeho postupné zdůrazňování „občanského principu“ jako nadřazeného principu politickému ignoruje skutečnost, že bez vysoce integrované společnosti, bez skutečné tradicí vytvořené komunity, se obsah „občanského principu“ velmi zužuje a dokonce se může stát téměř prázdným pojmem.

Ve stejnou dobu (1993) odsouvá demokratické ideje ještě více do pozadí a začíná propagovat roli vlády ve smysli liberalisticko-ekonomickém, tj., že má především vytvářet podmínky pro soukromou ekonomickou iniciativu; do ní je možné zahrnout i iniciativu mezinárodních korporací, bank, globalistů, atd. Nedostatek jejich vazby na pozitivní společenské, sociální, kulturní, historické a obecně demokratické dimenze vztahující se k blahu obce (což je jeden z nejstarších principů demokracie) zmíněn není, podobně jako schází jakékoli pozitivní úvahy o lidském pokroku. (6) Téměř se zdá, že tržní ekonomiku vítá i s jejími destruktivními prvky, které zahrnuje do pojmů „přirozený svět“ a „přirozený stav“, což v daném kontextu může snadno znamenat svrchovanost hrubé síly ať už fyzické, ekonomické, politické či vojenské. (7)

Tento přístup beroucí malý ohled na ty, kteří jsou v mocensky slabší pozici, je v přímém rozporu s principy demokracie. Zahalen do konceptů práv menšin a různých nedemokraticky orientovaných skupin může takový stav vést časem ke konfliktům ve společnosti a v důsledku nesprávně chápaných příčin vytváří prostor pro volání vlády silné ruky i pro možnost zásahu zvenčí.

Už dnes se často svádí zodpovědnost za mnohá selhání po roce 1989 na demokracii, bez vědomí, že nelze ztotožňovat demokracii s ekonomickým liberalismem a globalismem a že hlavní příčinou těchto selhání je naopak nedostatek demokracie. A tak nesprávně informovaná veřejnost by mohla být zmanipulována k podpoře těch, jimž potřeby a zájmy veřejnosti připadají zbytečné, kteří nemají zájem na rozvoji demokracie a jejichž podíl na ekonomické a politické moci je již v současnosti nepřiměřený. Důvody, pro které Václav Havel důvěřuje spíše mocným tohoto světa a ne veřejnosti a vlastnímu národu, nejsou úplně jasné.

Již před rokem 1989 byla součástí těchto málo demokratických názorů V. Havla nejasně vyjadřovaná víra v nutnost dezintegrace společnosti a nutnost vytváření menších komunit. Po roce 1989 je tato jeho orientace spojena se sympatiemi pro globalismus. Postupně Václav Havel povyšuje globalismus na arbitra řešení všech závažných konfliktů, včetně tzv. „konfliktu kultur“, nově vymyšleného v duchu globalismu a považovaného za potenciálně „nebezpečnou realitu“.

Na rozdíl od demokracie globalismus interpretuje jako nejlepší cestu k celkové zodpovědnosti, aniž se zabývá skutečnými příčinami konceptu globalismu, jeho konkrétními rysy, obsahem a důsledky. (8)

Globalismus vítá jako schopný zavést nový humánnější pořádek, ale důvody této naivní víry zůstávají zatajeny, podobně jako důvody, pro které je ochoten vyslyšet argumenty proti-globalistů v současnosti. Havel někdy více někdy méně otevřeně útočí na myšlenku lidského pokroku.

S výše zmíněnými politicko-filosofickými přístupy Václava Havla souvisí i málo vstřícný pohled na existenci národů. Zvláště když mluví o českém národě, používá negativistických interpretací jeho dějin, zdůrazňuje nejruznější negativní rysy Čechů a českého národa, vytyká mu nedostatečnou politickou kulturu.(9) Tím samozřejmě nepřispívá ani k jeho větší politické a celkové dospělosti, ani k jeho větší sebeúctě a sebedůvěře. Tím vědomě oslabuje jeho celkovou integraci, schopnost k demokratické participaci a posiluje možnosti k manipulaci mocnými. Tradice navazující na vlastní pozitivní demokratické zkušenosti nebyly těmi, kteří se po listopadu 1989 dostali k moci, vítány a v současnosti řada historiků přirovnává celkovou politickou atmosféru k atmosféře druhé republiky po Mnichovu.

Ač českému národu Havel vytyká nedostatek politické kultury, skutečným příčinám, které souvisí s prodejem českého tisku a s přílivem západní úpadkové kultury do země, pozornost nevěnuje. **Přitom stál u tichého a rychlého výprodeje českého tisku většinou německým majitelům** s odůvodněním, že soukromým vlastníkům jde jen o investice a o zisk a že obsah tisku neovlivňují. Celkový přístup tohoto tisku (až na nepatrné výjimky) je však podobný: negativní vůči českému národu, jakoby záměrně orientovaný na pěstování nedospělosti, konfliktu a tlaku na sebeobviňování českého národa v mnoha směrech. Celkový postoj Václava Havla vůči českému národu je v hlubokém rozporu s demokratickými hodnotami a s jeho demokratickou politickou orientací. Ta je postavena ve značné míře na důvěře v lidi, na důvěře v jejich pozitivní potencial a na úsilí vytvářet takové společenské a ekonomické podmínky, které by dávaly většině jednotlivců i společnosti jako celku možnost se k tomuto pozitivnímu potencialu rozvíjet, umožňovaly veřejnosti se efektivně účastnit záležitostí veřejného zájmu a umožňovaly řešit problémy prostřednictvím informovaných debat a rozumnými kompromisy prostřednictvím politického systému.

Shrneme-li rysy metody Václava Havla k přístupům k různým nově se objevujícím trendům politického myšlení, je možné říci, že jedním z hlavních rysů je, že se daleko dříve než ostatní myslitelé ve svých úvahách začne zabývat pojmy, které s těmito trendy souvisí, spojujíc je s určitými nadějemi, které jsou pro lid důležité. Když se později ukáže, že tato realita nespĺnila naděje do ní vkládané, a trend sloužil k jiným účelům, buď se o problematice už nezmiňuje nebo ji dokonce i kritizuje, ale realitu je nesmírně těžké, až nemožné napravit. Je otázka, zda si je této skutečnosti vědom či ne. Tato metoda se dá dát do souvislosti s mnoha závažnými událostmi, jaké jsou omluva sudetským Němcům, agresivní pronikání západní úpadkové kultury, rozpadu Československa, výprodej českého tisku do cizích rukou atd. Ani v jednom případě neměla česká veřejnost možnost vlivu na politická rozhodování, ale nepřiměřené důsledky musí nést ona. Tento vývoj je v podstatě v souladu s Havlovou vírou, že současnost je jen přechodným obdobím „postmodernismu“, v němž dojde ke zhroucení samotných základů naší civilizace, což považuje dlouhodobě za pozitivní jev, aniž vysvětluje důvody k této iracionální víře. Destruktivní aspekty, které doprovázejí tento umělý proces, v jehož centru je boj o zásadní mocenské pozice určitých nedemokratických mezinárodních skupin, se Václav Havel nezabývá.

Když Václav Havel kritizuje západní demokracie, uznává sice některé jejich pozitivní atributy, ale především na ty aspekty, které se mu jeví jako negativní materialismus, morální relativismus, bezduchovost, sobectví, expansivnost. (10) Neuvědomuje si, že hodnoty, které kritizuje, mají jen málo společného s demokracií, ale že jsou součástí tržní globalistické

ideologie, kterou obhájí a do které vkládá velké naděje. Rozdíly mezi těmito dvěma ideologickými světy unikají jeho pozornosti. Tím jistě přispěl k tomu, že v této zemi nejen veřejnost, ale i odborníci a politici ve vysokých funkcích nerozlišují mezi filosofií demokracie a ideologií ekonomického liberalismu (tržní ekonomiky). Tento postmoderní způsob myšlení, svou podstatou daleko více abstraktní než konkrétní, destruktivní než konstruktivní, a upírající lidem možnost objektivního pohledu na realitu i možnost ovlivňovat vývoj pozitivním způsobem, vytváří myšlenkový a filosofický zmatek, který je vysoce zneužitelný jak v ekonomické, tak v politické oblasti a v žádném případě není v souladu a hodnotami a filosofií demokracie.

PhDr. Marie Neudorflová (Spory o dějiny III, Masarykův ústav AV ČR, Praha 2000, str. 149-154)

Poznámky:

1) Tento příspěvek je do určité míry kritickým shrnutím rozsáhlého výzkumu, jehož výsledky byly publikovány pouze v angličtině: „Václav Havel and the Ideal of Democracy.“ In: Historical Reflections on Central Europe. Ed. Donald Hill, Great Britain, Macmillan Press Ltd., 1999, str. 116-137. V tomto článku je uvedena podrobně všechna použitá literatura, která zabírá řadu stránek.

2) Václav Havel jako politický činitel začal svou komunikaci s veřejností na konci roku 1989 po revoluci symbolicky známým citátem u Jana A. Komenského o navrácení vlády do rukou českého lidu, **ale tento citát byl podivně změněn.**

3) Základ jeho názorů je v jeho sbírce esejů O lidskou identitu (1969-1978), Francie: Svědectví 1980.

4) Václav Havel, Vážení občané, Projevy červenec 1990 – červenec 1992. Praha: Lidové noviny 1992, str. 155-7; O lidskou identitu, str.87

5) Tyto myšlenky, obsažené již v souboru O lidskou identitu (str.123, 126-7), se znovu objevují v dalších souborech esejů. Do různých stran (eseje a články z let 1983-89 a vybrané texty z let 1965-69), Scheinfeld-Schwarzenberg, Čs. středisko nezávislé literatury, 1998, Libiny in Trud; Londýn; Faber und Faber Ltd., str. 136-42, a „Středoevropské justiční forum“. In: Václav Havel 1992-1993, Praha: Paseka, str. 124-7. Další prvky Havlova „přirozeného světa“ občas obsahují víru, že lidská práva se vztahují k jednotlivcům i skupinám, ale relevantní povinnost a závazky jen k jednotlivcům.

6) Václav Havel, Vážení občané, str. 93-6;

7) Vážení občané, str. 99-101, 147-51.

8) Relevantní články jsou: „Zamyšlení nad světem“, Lidové noviny 7.7.1994. „Konflikt civilizací“, Nový domov (Kanada, 09.10.1994.)

9) Václav Havel, Vážení občané, str. 14-15, 121-22; Václav Havel, 1992-1993, str.46-8, 50-56;

10) Václav Havel, 1992-1993, str. 86-95, 134-6.

Václav Havel – přítel Německa

Když se chartista Václav Havel objevil na národní scéně, nikdo se neptal po jeho politické filosofii a jeho schopnost vést národ na cestě do „nového Jeruzaléma“. Havlova dosavadní politická činnost sestávala z odhalování nedostatků stávající vlády; šlo mu o její reformu. Základní debata o ideální by signatáře Charty právě tak jistě rozvedla, jako je jejich odpor k nesmyslnostem stávajícího režimu držel pohromadě. (1) Havel ostatně dal *urbi et orbi* vědět, že nehodlá na nezvyklém výsluní dlouho zůstat a že doufá v brzký návrat k povolání, jemuž tak dobře rozuměl. Ale nemělo tomu tak být.

Ještě v době, kdy Havel byl zajatcem starého režimu, dal si do vínku svého budoucího prezidentství problém, který bylo vskutku nesnadné řešit: otázku odsunu sudetských Němců.

Když v roce 1989 jako chartista dostal mírovou cenu Západoněmeckého knižního obchodu, nebylo mu dovoleno přijet do Frankfurtu, aby ji osobně přijal. Místo toho začátkem listopadu poslal spolkovému prezidentu Richardovi von Weizsäckerovi dopis, ve kterém mj. psal: „Já osobně, stejně jako mnozí mí přátelé, odsuzuji vyhnání Němců po válce. Považoval jsme ho vždy za nejhlubší nemorální čin, který způsobí nejen Němcům, ale snad v ještě větším měřítku Čechům samotným jak morální, tak také materiální škody. Když se na zlobu odpovídá jinou zlobou, znamená to, že se zloba nepotlačuje, nýbrž rozšiřuje.“ (2)

Tato slova byla přijata s nevolí velké části českého obyvatelstva, nejen komunistů. Historik Jan Křen se snažil napravit škodu způsobenou jeho „žákem“ z disentu. V Lidových novinách vyslovil sice souhlas s Havlem o nutnosti usmíření s Německem, avšak poukázal na údajně chybné použití Havlova slova „Entschuldigung“ místo „Bedauern“. (3) Když Havlova kritická věta byla 23. prosince opakována v televizi, „omluva“ za nemorální odsun stala se, alespoň v očích sudetských Němců, oficiálním postojem Československé vlády se všemi právními důsledky. Dne 29. prosince 1989 byl Havel formálně zvolen prezidentem ČSSR a již čtyři dny nato se vydal na oficiální návštěvu obou částí rozděleného Německa. V závěru návštěvy Mnichova spolkový prezident Richard von Weizsäker neopomenul zdůraznit skutečnost, že Havel si pro svou první návštěvu vybral právě Německo, čímž „dal znamení k překonání minulosti v duchu dobrého sousedství.“ (4) Z této formulace („Vergangenheitsbewältigung“) se dá usoudit, že 1. předseda Collegia Carolina, profesor Ferdinand Seibt, se tehdy nacházel v blízkosti spolkového prezidenta, jehož ostatně také doprovázel při pozdější oficiální návštěvě ČSSR v témže roce. Když na tiskové konferenci v Mnichově Havel charakterizoval tuto první zahraniční návštěvu obou německých států jako „symbolickou“, hned toho litoval a snažil se věc napravit poukazem na to, že byl do Německa pozván, zatímco Washington a Moskva „tak dosud neučinily“.

Je to podivné vysvětlení pro hlavu státu, jejíž cesty jsou dojednávány štábem diplomatů týdně a měsíce dopředu. Je blíže pravdě, že **Havel se rozhodl hrát německou kartou s jasným úmyslem opírat politiku Československa o mocného a zámožného souseda, s úmyslem, který byl v souladu s názory disidentů a v neposlední řadě s názory jeho přátel a poradců Karla Schwarzenberga a Jiřího Grůši, kteří měli k Bonnu blíže než k Praze.**

Když von Weizsäker v březnu přijel do Prahy, Havel pokračoval ve své snaze být uznalým interpretem historie, málo se ohlížel na politické následky. Mnichovskou kapitulaci pokládal zčásti za důsledek špatného svědomí pražské vlády za její pochybenou politiku vůči národním menšinám, jež také jistě, podle Havla, ovlivnila mnohé československé občany německého původu natolik, že se zúčastnili konspirace onoho šílence Hitlera proti vlastnímu státu. A pak pokračoval: „Jsme si zajedno, že základním předpokladem opravdového přátelství mezi našimi národy je pravda, pravda vyřčená za všech okolností, jakkoliv může bolet. Naši hosté řekli bolestnou pravdu o utrpení, které, svět a my zvláště, jsme utrpěli z rukou Němců, nebo přesněji z rukou jejich předků. Řekli jsme také my všechno, co by mělo být z naší strany řečeno? Nejsem si jist. Šest roků nacistické vlády stačilo, například, abychom se nakazili zárodkem zla. Donášeli jsme jeden na druhého, během války (5) i po ní; přijali jsme ve spravedlivém i přehnaném hněvu zásadu kolektivní viny. Místo řádného soudu pro ty, kdo se dopustili zrady proti tomuto státu, vyhnali jsme je ze země a potrestali je druhem retribuce, jež přesahoval meze zákona. To nebylo potrestání. To byla msta.

Navíc, nevyhostili jsme tyto lidi na základě prokázaného individuálního provinění, nýbrž prostě proto, že byli příslušníky jiného národa. A v domnění, že připravujeme cestu historické spravedlnosti, ublížili jsme mnoha nevinným lidem, zejména ženám a dětem. Jak

tomu obyčejně v historii bývá, ublížili jsme sami sobě ještě více: zúčtovali jsme s totalitou způsobem, který nakazil naše vlastní jednání a tím naši duši. Brzy nato bylo nám to vráceno s plnou krutostí ve formě nové totality dovezené zvenčí. A navíc, mnozí z nás jí aktivně pomohli na svět.

Ale ani v jiných ohledech nám rozhodnutí z těchto poválečných dnů dobře neposloužilo. Zpustošili jsme velké oblasti naší země a nechali jsme tento zhoubný plevel zamóřit celou naši zemi. Oběti, jež budou požadovány k nápravě, budou tedy platbami za omyly a hříchy našich otců.“ (6)

Teprve po této historicky poněkud jednostranné a z hlediska diplomacie velmi pochybené *mea culpa*, začal Havel vyjednávat: „Nemůžeme změnit minulost, a tak, vedle pátrání po pravdě, můžeme udělat jen jedno. Můžeme přátelsky vítat všechny ty, kdo k nám přicházejí s mírem v srdcích poklonit se u hrobu svých předků, nebo se podívat, co se stalo s vesnicemi, v kterých se narodili. ... Němci mají nyní velikou příležitost, kterou jim nabízí historie. Záleží na nich, zda chtějí rozptýlit obavy ostatních Evropanů například tím, že potvrdí jednoznačně konečnou platnost všech existujících státních hranic, včetně hranice s Polskem...“.

Havel dnes ví, že **Polsko mezitím dostalo německé prohlášení o nedotknutelnosti nové hranice na Odře a Nise**, (7) zatímco z Bonnu neslyšel ani slovo o nedotknutelnosti historické hranice Čech. Tak mu zbývá jen naděje, že v „Bundesrepublik Europa“ (8) hranice ztratí na důležitosti.. V téže řeči Havel odmítl koncept kolektivní viny německého národa, ale učinil tak způsobem pro něho typickým, který nesnese přísnější analýzu: „Uvalit vinu jednotlivých Němců na celý německý národ znamená zprostit tyto jednotlivce veškeré viny a s pesimistickým fatalismem je ponořit do anonymity bez zodpovědnosti... To je totéž, jako kdyby nás, tj. celý národ, někdo nazval stalinisty. (9) Když se Havlova argumentace obrátí naruby, je právě tak skutečností, že potrestáním několika jednotlivců byly miliony Němců zproštěny přímé, nebo nepřímé zodpovědnosti za zločiny spáchané v evropských zemích, a tím celý německý národ byl zbaven pocitu viny a hanby natolik, že se zrodila legenda o německém národu jako oběti nacismu.

Havel si vypůjčil od svých přátel z komunistického disentu techniku *pars pro toto*, když si vybíral stalinisty z celého komunistického hnutí... Havlovo odsouzení koncepce kolektivní viny v případě nacistického Německa je v podivném rozporu s jeho odsuzováním vlastního národa za skoro čtyřicetileté trvání komunistického režimu. Tyto dramatické výlety do historie a diplomacie se setkaly s nesouhlasem a kritikou, na což prezident Havel nebyl zvyklý.

V roce 1993 obvinil politickou levici, hlavně komunisty, že hlásají nacionální kolektivismus jako náhražku za kolektivismus komunistický. Tím dal pokyn k nařčení všech protivládních a protihavlovských kritiků z komunismu anebo alespoň z komunistické mentality. Týkalo se to i českého exilu. Havlova zaujatost vůči „emigrantům“ byla patrna již z rozhovoru, který poskytl v roce 1968: „Na jedné straně velice tíhnou k domovu. To se nedá škrtnout...Na druhé straně je pak jejich osobní politický příběh neustále zatvrzuje proti domovu, a tak se ocitají ve vnitřně rozporném postavení... Základní situace, za které odcházeli – tj.: buď je komunisté vyhnali, nebo před nimi prchli -, je v nich konzervována natolik, že prostě nejsou s to velkoryse transcendovat historii svého konfliktu se státem.“ (10) Havel zde zřejmě mluví o druhé vlně lidí, která dala přednost životu mimo vlast, (11) nikoliv o lidech z roku 1948. Ale i tak výběr slov „zatvrzení proti domovu“ či „konflikt se státem“ prozrazuje, že Havel ve svém vlastním boji na domácí půdě usiloval stále intenzivněji o reformu a nikoliv o nastolení demokracie, že se zapojil do řad komunistických disidentů a nakonec se stal jedním z nich.

Havlova řeč v Karolinu 17. února 1995 měla přinést vyjasnění jeho postoje k odsunu a německé otázce vůbec. Po dlouhém historickém úvodu prezident došel k jádru věci: „Ti, kteří byli od nás kdysi vyhnáni či odstěhováni, jakož i jejich potomci jsou u nás vítáni tak, jako všichni Němci. Jsou vítáni jako hosté..“. Tato slova uspokojila předsedu sociálnědemokratické opozice Miloše Zemana, který prohlásil, že Havel se přiblížil stanoviskům jeho strany, aniž kdo pochyboval o tom, že Zeman také sleduje rady, ne-li víc, vůdců SPD. Mnohem významnější bylo, že pro Sudetendeutsche Landsmanschaft Havel udělal spíše jeden krok zpět. (12)

Závěrečná slova Havlova pražského projevu připomínají konstrukci a svým hlasitým optimismem proslulou řeč Martina Luthera Konga o lidských právech, pronesenou 28. srpna 1963 ve Washingtonu: „Přes všechny nesnáze, jež stále ještě máme před sebou dnes a jež nás zítra čekají, stále sním. Sním, že ...; sním, že...; sním, že ...“. Jako Kingova slova před třiceti lety, tak i Havlova slova byla apelem k nevěřícím doma a zároveň úzkostnou výzvou těm, kteří z něj mohli udělat nerealistického snílka. „Věřím v demokratické, liberální a evropské Německo. Věřím v Německo Theodora Heusse, Konrada Adenauera, Kurta Schuhmachera, Ludwiga Erharda, Willyho Brandta a Richarda von Weizsäckera. Věřím v miliony německých demokratů. Věřím v upřímnou snahu Německa rozvíjet a prohlubovat evropský sjednocovací proces založený na univerzalitě základních hodnot euroamerické civilizace, věřím v jeho snahu utvořit z Evropy kontinent míru, svobody a spolupráce, bezpečnosti a spravedlivých vztahů všech jejích států, národů a regionů. Věřím proto i v upřímnou vůli Německa podporovat rychlé včlenění střední Evropy do Severoatlantické aliance i do Evropské unie. Věřím prostě v jeho vůli být vlivným spoluvůrcem sjednocující se Evropy...“.

Když byla po dlouhém a úporném vyjednávání česko-německá deklarace schválena parlamenty obou států, prezident Havel, podle dohody. Pronesl 24. dubna 1997 řeč v Bundestagu, v níž pozvání sudetským Němcům, udělené v Karolinu před dvěma lety, bohatě osladil: „Řekl-li jsem – věda dobře proč – před dvěma lety pouze to, že Němci pocházející z naší země jsou u nás vítáni jako hosté, pak dnes mohu bez obav říct i to, co jsem tehdy neřekl: že jsou u nás vítáni nejen jako hosté, ale i jako naši někdejší spoluobčané, respektive jejich potomci, kteří tu mají své staleté kořeny a kteří mají právo na to, abychom tuto jejich vazbu s naší zemí vnímali a ctili.“ (13) Bylo to více než pozvání k návštěvě. O kolik více, bude v podstatě záležet na benevolenci silnějšího partnera česko-německého sousedství. Není zapotřebí číst Macchiavelliho k tomu, aby se ukázala bláhovost takové politiky.

Havle od prvních dnů svého prezidentství byl zřejmě unesen poklonami liberálního tisku a politiků západní části světa, k nimž se s velkou ochotou přidali politici Spolkové republiky. Jak jinak vysvětlit jeho opětovné udělování pretenčních rad na světových fórech moci? Jako by nevěděl, že aplaus, který mu je udělován, slouží jeho posluchačům za osvobozující náhražku reformem, které mohli předepsat právě jen Bertrand Russel, George Orwell, Pius XII., nebo Václav Havel, vizionáři, kteří nemají, jak kdysi cynicky poznamenal Stalin, potřebné divize.

Náš třetí „tatiček“, po Franz Josefu a T.G. Masarykovi (podle Lidových novin), nese těžkou zodpovědnost za budoucnost národa, který přivedl do přátelského objetí německého obra, jež nám již dnes vyrazí dech.

Poznámky:

1) Autor měl příležitost číst podnětnou analýzu Havlova politického myšlení, která byla přednesena na mezinárodní konferenci historiků ve Varšavě a bude letos uveřejněna v Kanadě (Marie Neudorfl, „Václav Havel and the Ideal of Democracy“).

2) Citováno R. von Weizsäckerem ve vánočním projevu zde dne 22.12.1989, Rudé právo, 4.1.1990. Viz také komu sluší omluva. Dokumenty, fakta, svědectví, (Praha, 1992, str. 130).

3) „Dvě německé otázky“, Lidové noviny, 14.12.1990. – Křen však prohrál svůj sémantický argument, když byl v roce 1992 uveřejněn text Havlova dopisu (viz. M. Alexander, „Die tschechische Diskussion über die Vertreibung“, Bohemia, 1993, str. 401).

4) Podle dálnopisů ČTK (Michael Janata a Peter Frankl) z 2. ledna 1990, podaných v Mnichově.

5) Je otázkou, zda Václav Havel, když pronášel tento verdikt nad svým národem, věděl o zprávě spisovatele Zdeňka Němečka o svém strýci Milošovi, poslané domácím odbojem do Londýna 2.12.1943: „Havel, majitel Lucerny, Němeček vzkazuje, že je velmi kompromitován svojí spoluprací s Němci a že český lid je nad tím pobouřen. **Havel je prý něco jako Emanuel Moravec** a Němeček doporučuje, aby byl varován českým vysíláním z Londýna“. (Dokumenty z historie československé politiky 1939-1943. Vydala L. Otáhalová as M. Červinková, Praha 1966, str. 744.) Prezidentův otec se ve svých memoárech snaží očistit i jméno svého bratra Miloše, avšak o Němečkově zprávě se nezmiňuje (**nelze tam také najít jméno J. Goebbelse, zejména ve spojitosti návštěvy tohoto milence hvězdy Havlovy stáje Lídy Baarové na Barrandově dne 7. listopadu 1940.** A.V.Havel, Mé vzpomínky, Praha, Lidové noviny, 1993).

6) Tento citát z Havlovy řeči (15.3.1990) pochází z anglického překladu v Internetu pořízeného prezidentskou kanceláří. (Václav Havel, Challenges of our Time, Selected Speeches and Writings, 1990-1997).

7) Prohlášení nově zvolené „Volkskammer“ NDR a bonnského „Bundestagu“ z 21.6.1990.

8) Velvyslanec Jiří Průša: „Meine Vision ist die Bundesrepublik Europa“, PZ/Wir in Europa, listopad 1994, str. 15.

9) Leták ve špatné češtině, rozdávaný nedávno českým turistům nedaleko hraničního přechodu u Mikulova, se opírá o Havlova slova: „Neexistuje kolektivní vina!“ To také zjistil prezident Havel, a proto je také vyvlastnění neplatné (Benešův dekret č. 3 ze 21.6.1945 – rozdělení zemědělského jmění Němců a Benešův dekret č. 5 ze 25.10.1945 o vyvlastnění všech Němců bez náhrady).“ M. Borák, Hlasy ze skanzenu, Moravskoslezský den, 27.7.1996.

9) Lidové noviny, 30.3.1993; srv. Lidové noviny, 15.4.1996.

10) Antonín J. Liehm, Generace, str. 313.

11) „Také Váša se tam setkal s několika svými literárními přáteli,“ píše otec Havel o pohřebním obřadu v mnichovském krematoriu pro zemřelého bratra Miloše v roce 1968 (V.M. Havel, Mé vzpomínky, Praha 1993, str.82).

12) Lidové noviny, 18.2.1995; Právo, 20.2.1995.

13) „Projev prezidenta republiky Václava Havla ve Spolkovém sněmu, 24. dubna 1997.“ (Tiskový odbor Kanceláře prezidenta republiky.)

Bořivoj Čelovský, Mnichovský syndrom, str. 19-25

Collegium Carolinum (CC)

Po rozpadu komunistických struktur v Československu musela bonnská vláda rozhodnout, jak nejlépe využít této příznivé situace. Nový prezident Československé republiky projevil jasně své přátelství k Německu a i v ožehavé otázce sudetoněmecké byl krajně přístupný... Ježto jádrem česko-německých vztahů byla otázka odsunu sudetských Němců, bylo nutno je do procesu zapojit. Bonnská byrokracie však měla špatné zkušenosti s radikálními mluvčími sudetoněmeckého „landsmanšaftu“... Naproti tomu sudetoněmecké Collegium Carolinum ...vždy jednalo „zodpovědně“. Navíc, Collegium Carolinum pod vedením profesora Seibta si získalo mezi disidenty, kteří nyní byli v Praze u vesla, dosti přátel.

Collegium Carolinum (CC) se dnes prohlašuje za čistě vědecký ústav bez jakýchkoli politických cílů, který sdružuje bohemisty, a tím popírá svůj sudetoněmecký charakter... Je nabíledni, že zakladatelé CC měli na mysli organizaci pro sudetoněmecké vědce a že možnost kooptace jiných osob se vztahovala jen na výjimečné případy. Zakladatelé v těchto výjimečných případech zajisté pomýšleli spíše na sudetské Němce, kteří nesplňují základní

akademickou podmínku, snad i na „staro-Němce“ a Rakušany, než na kooptaci českých profesorů. To je také zřejmé ze skutečnosti, že všichni zakládající členové byli akademickými příslušníky Německé univerzity v Praze; a dále, že z prvních 40 řádných členů nejméně 32 byli rodilí sudetští Němci (zbytek tvořili „staro-Němci“ a Rakušané“).

Pro „slovanské“ vědce byla vyhrazena „spolupráce“, nikoliv členství... První jména českých a slovenských profesorů, která se objevují ve zprávách CC, patří politickým uprchlíkům z r. 1945, stíhaným pro kolaboraci s Němci: Minister a. D. prof. dr. Durčanský, Gesandter, a Dr. Tiso...

K vrcholnému uznání práce CC došlo v září 1991, kdy **předseda vlády ČR Petr Pithart** překročil práh budovy „Sudetendeutsches Haus“, aby navštívil ono „proslulé“ středisko bohemistiky. Pithart byl jedním z disidentů oddaných novému kursu české zahraniční politiky, kteří se snažili přesvědčit národ o jeho růžové budoucnosti v „nové Evropě“. V Jihlavě se od roku 1991 každoročně scházejí české a německé osobnosti veřejného života na pozvání organizace sudetoněmeckých katolíků Ackermann-Gemeinde a její české odnože Nadace Bernarda Bolzana, aby přispěly k řešení česko-německé otázky. V roce 1995, na závěr symposia s tématem „Češi a Němci – co nás bolí, co nás spojuje“, předseda nadace Bernarda Bolzana, Jaroslav Šabata, prominentní člen Charty 77 a v roce 1990 člen kabinetu Petra Pitharta, předpovídal, že obě strany se vbrzku propracují ke společné politické vůli.

Na posledním Jihlavském symposiu (na jaře 1997) německý velvyslanec Anton Rossbach uznal za vhodné, nalít Čechům čistého vína. Poukázal na to, že text deklarace skutečně připouští v kritických bodech dvojí výklad. Význam tohoto prohlášení byl oficiální Prahou zlehčován jako diplomatické klábosení.

Jihlavě byla česká vláda podrobena kritice. Herbert Werner, předseda Ackermann-Gemeinde, jí vyčetl, že se stále ještě odmítá setkat s představiteli sudetských Němců.

Několik dnů nato se prezident Havel sešel k diskrétnímu tête-à-tête s mluvčím sudetoněmeckého „landsmanšaftu“ Franzem Neubauerem. Sudetští Němci neměli dobrého důvodu takové vítězství tajit před veřejností, takže Havel byl nucen setkání s Němci potvrdit. Jeho mluvčí přiznal, že k setkání došlo, že se však omezilo na potřesení rukou a na několik zdvořilostních frází. „Jediným konkrétním výsledkem“, dodal s obratností slona v obchodě s porcelánem, „bylo Havlovo ujištění, že z uvažovaného česko-německého dialogu není nikdo vylučován.“

Ve skutečnosti toto „potřesení rukou“, jakož i nedávný vstup člena Společné komise historiků prof. Jörga Hoensche do sudetoněmeckého „landsmanšaftu“ **znamená, že vláda ČR již jedná přímo se sudetskými Němci o jejich požadavcích.** Naposled, kdy se naše vláda uvolila jednat přímo se sudetskými Němci, to bylo na jaře 1938. Výsledkem byl debakl tzv. Karlovarských požadavků. ...

Bilaterální vyjednávání české vlády se Spolkovou republikou Německo odrazilo všeobecnou náklonnost disidentských kruhů učinit z našeho poměru k Německu pilíř československé zahraniční politiky. Velká většina disidentů jakoby po zhroucení sovětského panství ztratila rovnováhu a hned také našla oporu ve SRN, která se k ní v Praze i v samém Německu zachovala jako nejlepší přítel v nouzi.

Václav Kural, kolega **Jana Křena**, dnes píše o debatách v disidentských kruzích z konce let sedmdesátých: „V debatě jsme došli k závěru, že překonání sovětského hegemonismu nad námi není myslitelné bez česko-německého vyrovnání – jež zase není myslitelné bez nového prozkoumání vývoje česko-německých vztahů v průběhu moderní

historie“. Tato slova prozrazují jak velikášství malého českého člověka („překonání sovětského hegemonismu“), tak i jeho náklonnost k služebnictví.

Ministr zahraničních věcí Spolkové republiky Německo Hans-Dietrich Genscher na nátlak odsunutých Němců již v únoru 1990 na prvním setkání s Jiřím Dienstbierem, ministrem zahraničí nového režimu v Praze, zdůraznil, že „dobré sousedství obou národů vyžaduje vyřízení několika sporných záležitostí; jednou z nich je otázka odsunu.“

Československá vláda odmítala hrát trumfy, které držela – prohlášením vítězných Spojenců z 5. června 1945 o porážce Německa a Postupimskou dohodou z 2. srpna 1945 – a dala se svést k bilaterálnímu vyjednávání s německým kolosem. Naivně se spoléhala na vděčnost Němců za prohlášení Charty ve prospěch sjednocení Německa a nezodpovědně propásla šanci dát kauzu Československa na pořad konference „4+2“ (delikátně takto pojmenované, aby se nemluvilo o vítězích a poražených), na které by se mohla spoléhat na podporu čtyř vítězných velmocí, jak to učinilo s úspěchem Polsko. Ač okolnosti roku 1990 jsou v mnohém odlišné, přece jenom se zde vtírá vzpomínka na rok 1934, kdy Hitler uzavřel s Polskem smlouvu, jež měla zavést „novou fázi ve vztazích mezi Německem a Polskem“, avšak skončila tragédií, nejprve pro ČSR a pak pro Polsko.

„V podstatě to byla věc důvěry v partnera“, komentoval Radko Břach rozhodnutí pražské vlády disidentů dát se cestou bilaterálního jednání s Německem, a dodal delfské orákulum: „Kdyby se tento počáteční krok československé zahraniční politiky ukázal nesprávným, musela by se neúčast ČSR na konferenci 4+2 označit za chybu“. A tak od roku 1990 se otázka dobrého sousedství stále zřetelněji stává otázkou dobré vůle silnějšího. Česká politika vůči Německu, inspirovaná disidenty, kteří věřili, že opření o Německo je *conditio sine qua non* pro únik ze sovětského jařma (pokud tato naivnost nezakrývala pocity vděčnosti za nabídnutý chléb), spolu s nonšalantním rozložením Československa ve dva sotva životaschopné díly, bude bezpochyby zapsáno na černých stránkách naší národní historie.

Když se ukázalo, že odstranění překážek k dobrému sousedství nebude věc jednoduchá, ministři Genscher a Dienstbier zvolili tradiční cestu politiků v nesnázích: dali věc do rukou „odborníků“. „historizace“ sudetoněmeckých požadavků, stará taktika Collegia Carolina a jeho 1. předsedy prof. Seibta, poskytovala vše, čeho bylo zapotřebí. Genscherovým prvořadým cílem bylo sjednocení rozděleného Německa a k tomu potřeboval dobrou vůli vítězných velmocí.

V této kritické době si nemohl dovolit podezření ciziny, že spojené Německo bude opět představovat nebezpečí pro jeho sousedy a celou Evropu. Zdlouhavé historické sedánky by měly také dokázat sudetským Němcům, že na ně nebylo úplně zapomenuto. Na české straně „historizace“ tohoto politického problému měla velkého přítele v Janu Křenovi. Ustavená Společná komise německých a českých (a slovenských) historiků je tudíž orgán veskrze politický, ač jeho členové jsou historici... Ještě přesvědčivější důkaz o podřazenosti češtiny byl podán na Filosofické fakultě UK na přednášce **dr. Jiřího Pešky** v rámci konference o česko-německých vztazích. Celý pořad se odbyval v němčině, přestože mezi posluchači byli jen dva či tři účastníci z Německa. Omluva předsedajícího, že nemohl sehnat tlumočníka, zněla dutě, neboť Pešek četl svou velmi dlouhou přednášku z německého textu. Tím se také potvrzuje, ač to asi není nikde napsáno, **že oficiálním jazykem Společné komise českých a německých historiků je němčina**. To je jen povrchní příznak asymetrie, kterou je poznamenána zdánlivě paritní společná komise českých a německých historiků.

Podstatná nesouměrnost je v tom, že předmětem Komise jsou dějiny českého národa, a nikoliv dějiny národa německého. Jak rozumět našim politikům, kteří se zřekli vyjednávání s Německem?

K této asymetrii byli naši historici vedeni konceptem „Geschichtsbewältigung“, který přijali od německých kolegů, jakoby odsun sudetských Němců se všemi bezprávními excesy, byl i jen přibližně srovnatelný s tím, čím Třetí říše počastovala český národ, Evropu a celý svět. Po tuto paralelu, spolu s násilným nahrazením českých národních dějin nadnárodními dějinami českomoravského prostoru, je slovo „Geschichtsvergewältigung“ mnohem vhodnější... Po listopadu 1989 jsou na přání Německa zpitvořeny ve jménu „Bundesrepublik Europa“. Je pozoruhodné, že za ... deformací je vidět stín českého historika.

Bořivoj Čelovský, Mnichovský syndrom, r. 2000

Havel si přál návrat sudetských Němců i jejich majetku

Autor: Adam B. Bartoš

16.2.2011

Karel Schwarzenberg a Václav Havel připravovali v 90. letech dohodu s Německem, která by sudetským Němcům umožnila návrat a vrácení majetku.

Bylo to v květnu 1991, kdy Václav Havel společně s německým kancléřem Helmutem Kohlem vypracoval v rozhovoru mezi čtyřma očima pětibodový balíček.

Ten mimo jiné navrhoval pro sudetské Němce možnost návratu, získání státního občanství a na jeho základě i možnost získat prostřednictvím kuponové privatizace půdu a majetek.

Nabídka to byla tak velkorysá, že ji Havel raději ani představit veřejnosti. Naštěstí pro Českou republiku neinformoval ani Kohl o tomto návrhu svého ministra zahraničí ani předáka sudetských Němců, čímž nechal návrh vyznít do ztracena.

Píše o tom rakouská novinářka schwarzenberského rakouského týdeníku Profit (obdobu českého Respektu) Barbara Tóthová ve svém německy psaném životopise Karla Schwarzenberga, který vyšel i v českém překladu.

Dotýká se na několika stránkách Schwarzenbergovy role v usmiřování s Němci, kterou je dobré si připomenout pro pochopení i nedávných událostí na české politické scéně, kdy Schwarzenberg pozval do Prahy na historicky první návštěvu bavorského premiéra Horsta Seehofera i s mluvčím sudetoněmeckého landsmanšaftu Berndem Posseltem.

Německou delegaci Schwarzenberg hostil a jednal s nimi, s oběma muži se setkal i premiér Petr Nečas, třebaže se původně dušoval, že s Posseltem si ruku nepodá. Nakonec si ji podal, i když se to média neměla dozvědět. Schwarzenbergovo počínání, které tehdy řada politiků odsoudila, není ale v kontextu jeho působení z počátku devadesátých let po boku Václava Havla nijak překvapivé.

Tatáž kniha popisuje, jak – když po výše zmíněném návrhu z května 1991 uvízly českoněmecké rozhovory přes léto na mrtvém bodě – Havel tehdy vybavil svého kancléře potřebnými kompetencemi a vyslal ho do Kohlova letního sídla v St. Gilgen, aby rozhovory oživil.

Jednání, ze kterého neexistuje záznam, trvalo celých šest hodin – až do půl druhé v noci. Politici se dohodli, že se dohodnou a že se sejdou ještě jednou – 1. září 1991 a to na schwarzenberském zámku v Scheinfeldu v Bavorsku. Až tam se podařilo uzavřít kompromis, který otevřel cestu pozdější česko-německé smlouvě o dobrém sousedství a přátelské spolupráci.

A byl to opět Schwarzenberg, který stál za s rozpaky přijímaným Havlovým gestem, které učinil ještě předtím, než se stal československým prezidentem. Soukromý dopis tehdejšímu prezidentovi Spolkové republiky Německo Richardu von Weizsäckerovi (ve funkci byl od roku 1984 do roku 1994), ve kterém se Havel omluvil sudetským Němcům, proběhl prý na Schwarzenbergovo doporučení.

„Za svou osobu odsuzuji – stejně jako řada mých přátel – poválečný odsun Němců. Vždycky jsem ho považoval za hluboce nemorální čin, který přivodil nejen Němcům, ale snad ještě ve větším měřítku Čechům samotným, jak morální, tak i materiální škody,“ řekl tehdy Václav Havel.

Ten, kdo dal podnět k tomuto Havlovu dopisu, byl právě Karel Schwarzenberg, kterého si Havel přivedl na Hrad jako svého kancléře, ale byl s ním v úzkém kontaktu ještě v době disentu. Disidenti tehdy Schwarzenberga navštěvovali například v jeho vídeňském paláci.

„Nápad pochází od knížete,“ přiznal tentýž den, co dopis odešel, Havel svému kamarádovi z disentu Vilému Prečanovi, který se na Schwarzenbergově scheinfeldském sídle staral o archiv samizdatové literatury. „Přál bych si, aby věděl, že na jeho rady nezapomínám,“ dodal tehdy.

A byl to pro změnu Prečan, kdo se zase postaral o to, aby tento Havlův dopis Weizsäckerovi nezapadl, ale aby se o něm prezident veřejně zmínil a tím pádem mu (ale i Havlovi) dodal publicity. Havlovi přátelé tehdy počítali s tím, že tento kok může Havlovi pomoci v jeho kandidatuře na prezidenta.

Prečan tak dostal za úkol přesvědčit Němce, že by Havel zveřejnění dopisu uvítal. To se nakonec podařilo a Weizsäcker ve svém televizním projevu dopis zmínil a citoval z něj. Označil psaní za „pozoruhodné“, Havla za „čekého bojovníka za svobodu“ a jeho čin za „příklad mravní síly a lidské moudrosti“.

Poté následovaly první dvě zahraniční cesty nové české reprezentace (Havel, Dienstbier) právě do Berlína a Mnichova. Tyto jednostranné kroky ale na tehdejší domácí politické scéně způsobily značný rozruch a Havel si za ně vysloužil tvrdou kritiku.

Vazby Václava Havla a okruhu disidentů na sudetoněmecké hnutí ale pocházejí z ještě dřívější doby. Podle řady svědectví získával disident peníze i od sudetoněmeckého landsmanšaftu, na čemž se měl údajně podílet sám Schwarzenberg.

Právě zde je třeba vnímat pozdější vstřícnost politiků blízkých Havlovi (Petr Pithart, Cyril Svoboda a další) vůči sudetským Němcům, jejich návštěvy na sudetoněmeckých srazech a vazby KDU-ČSL a politiků dalších stran do Bavorska.

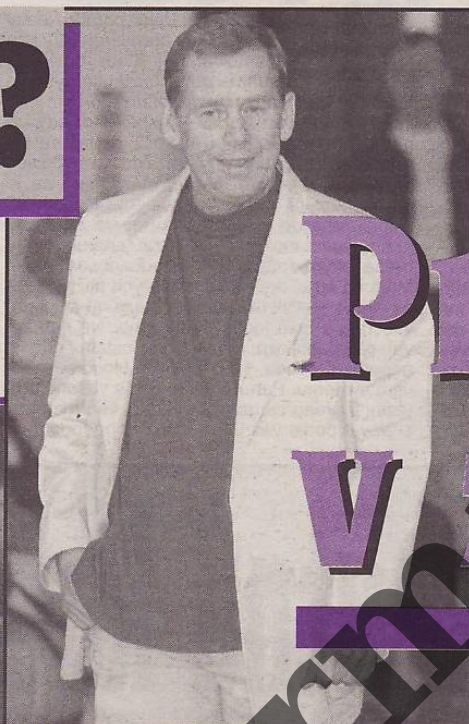
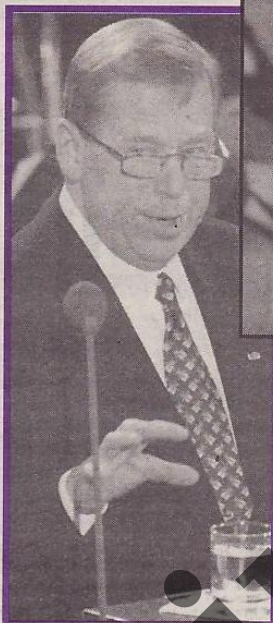
<http://www.euportal.cz/Articles/7246-havel-si-pral-navrat-sudetskych-nemcu-i-jejich-majetku.aspx>

Havel? Prase v žitě!

Havel?

Minulý týden šokoval evropskou, především však českou veřejnost, prezident České republiky Václav Havel. Na návštěvě u rakouského prezidenta českého původu Tomáše Klečila Havel prohlásil: „Po desetiletí absolutního tabu v éře komunismu v naší zemi, se podařilo toto téma odtabuizovat. Zdomácněl názor, že šlo o nespravedlnost, že šlo o mstu založenou na etnickém přístupu.“

Ano, takto nehorázně se vyjádřil ČESKÝ prezident k poválečnému odsunu Němců a k prezidentským, tzv. Benešovým dekretům. Zbláznil se Václav Havel? Zapomněl, že dekry, schválené československým parlamentem se staly Ústavními zákony? Že se tak stalo po nacistickém bezpráví, které předcházelo? Ne, to určitě nezapomněl! Protože v době, kdy Němci v rámci protektorátu Böhmen und Mähren podle jejich plánu Grün „vědecky“ a systematicky vyvražďovali Český národ, v té době se měla rodina Václava Havla jak prasata v žitě! Zatímco bylo v mučírnicích Gestapa a Německé policie postupně a cílevědomě vyvražďováno na 360 000 československých občanů, v té době pořádala rodina Havlova večírky pro důstojníky Gestapa a SS! Díky Rudé armádě a spojeneckým vojskům se hrůzné plány německým hrdlořezům nepodařilo dotáhnout do konce. Za to se jim jel Václav Havel omluvit ihned po svém zvolení! Dokázal tak zradit vlastní národ ještě v euforii polistopadového běsnění.

Havlův život pochopitelně destruoval alkoholem a cigaretami ostatní organismus. Oprava chatrného těla, lety vrtulníkem a následná VIP péče, však přišla poctivé české občany, často čekající v nevyhovujících, přeplněných čekárnách na ponižující vyšetření, na stamiliony korun. Ukradené miliony vem čert, ale tím, že se otevřeně postavil na stranu německých a revanšistických organizací, proti všem dosavadním jednáním vedeným premiéry Klausem i Zemanem, tím se postavil proti zájmům lidu této země.

Prase v žitě!

Václav Havel se tak stal vlastizrádcem, který by měl být sesazen a odsouzen! Pryč s Václavem Havlem přísluhovačem nacismu, lokajem satanů!

Tak jako k Německu chová se lokajsky i vůči Rakousku. Zemi, která spolupomáhala rozpoutat obě světové války, ale absurdní hříčkou „velmocí“ neprošla denacifikací. Havlova servilnost vůči vídeňské vrchnosti se znovuzásobila poté, co mu profesor Bodner vybudoval nový hovnocuc. Nezřízený, požívačný

Objednávka předplatného pro Špigl

Za Týdeník Špigl už nechci platit 24,70, ale pouhých 23 Kč, a tak si od 1. září 2001 závazně objednávám jeho předplatné až do domu.

Předplatné hodlám hradit: a) měsíčně Jde-li o způsob úhrady, vyhovuje mně: a) složenkou,
 b) čtvrtletně, b) prostřednictvím SIPO,
 c) pololetně, c) platebním příkazem
 d) ročně

Jméno a příjmení:

Adresa trvalého bydliště:

Datum:..... Podpis:.....

Vyplněný kupon zašlete, prosím, na adresu redakce: Týdeník Špigl, 110 00 Praha 1, Na Florenci 19. Všechny doručené kupónky pak budou redakcí předány ke zpracování s. r. o. Předplatné tisku, která má na starosti všechny otázky, spojené s distribucí výtisků dodávaných přímo do schránek našich čtenářů.

Osvícený prezident - selektivní humanista - nešťastná Jugoslávie

PhDr. Jiří Jaroš Nickelli

Jak napsaly Novinky.cz ze 7. 3. 2011, náš současný prezident pan Klaus se střetl s exprezidentem panem Havlem v otázce vojenské invaze západu jak vůči bývalé Jugoslávii, tak vůči současné Libyi. Exprezident označil libyjského předáka Kaddáfího za „šíleného zločince“, jehož je nutné odstranit. Svůj varovný prst opřel o tvrzení, které připomíná bývalé „Poučení z krizového vývoje v Československu“, jak je stvořili normalizátoři. Prohlásil - „O Miloševičovi se čtyři roky debatovalo, ale opatrnická prodleva se nevyplatila, spustila naopak bezpočet hrůz“. Na to prezident Klaus připomněl našemu exprezidentu Havlovi, že měl zásadně rozdílný názor jak na agresi v Jugoslávii, tak má odlišný názor na zásah v Libyi. Pan prezident Klaus údajně prohlásil: „A nejméně jsem s ním nesouhlasil v momentě, když chtěl bombardovat Bělehrad. A nesouhlasím s ním ani v této věci.“ Tak pravil náš současný prezident.

Jako příslušníci Čs. obce legionářské i jako prostí občané republiky nemůžeme jinak, než naprosto souhlasit s prezidentem Václavem Klausem. Pan prezident Klaus totiž projevil mnohokrát nejen hlubokou znalost historie Jugoslávie, ale též pochopení pro situaci naprosto nevinného srbského obyvatelstva zaniklé svazové Jugoslávie. Pan prezident chápal, že rozvrat v Jugoslávii není jen produktem jakéhosi černobílého střetu „srbských zločinců“ na jedné straně a „andělských Albánců, Bosňanů, Chorvatů“ atd. na straně druhé. Tuto umělou barikádu nevyrobili ani Srbové, ani Chorvati ani Bosňané, ani muslimové, a dokonce ani Albánci sami ze své vůle. **Byli k tomu iniciováni satanskými praktikami, a horami financí, zbraní, munice a výstroje z tzv. západních demokracií – a především z Německa.**

K pravdivému obrazu dění v Jugoslávii je třeba říci toto. Je obecně známo, kolik zbraní, uniforem, munice a výstroje putovalo různými cestami ze skladů zaniklé východoněmecké armády do Bosny, do Chorvatska a zejména do Albánie.

Kořeny společenské tragédie Jugoslávie jsou mnohem starší, než současná odtržení Slovinska, Chorvatska a Bosny-Hercegoviny, než odtržení Černé Hory, a než mnichovské uloupení Kosova Srbsku. I jen průměrně vzdělanému zpravodajci by stačilo prostudovat například seriózní a faktograficky bohatě dotované práce profesorů Dolečka a Chossudovského o dějinách moderní Jugoslávie a o situaci v Bosně, na Kosovu, v Makedonii a v Albánii. Tento fakt ovšem glajšaltmédiá pochopitelně zamlčují – cenzura mlčením násobená goebbelsovským lhaním o jugoslávských konfliktech, je stoprocentně produktivní. Rovněž fenomén démonizovaného „dábla Miloševiče“ byl vyroben na objednávku vojenskoprůmyslových komplexů a zpravodajských služeb, z nichž na čestném místě figuruje **Deutsche Bundesnachrichten Dienst**, není-liž pravda? Není pravda, že celá desetiletí tato zpravodajská služba a její skryté organizace financovaly nejhorší nepřátele Jugoslávie, ustašovce v Kanadě – stejně jako financovaly tzv. Svetový kongres Slovákov???

Aniž bychom se Miloševiče nějak zvláště zastávali, je faktem, že pod jeho „dábelskou knutou“ se Srbům a nakonec jistý čas i Albáncům nevedlo ve srovnání s jinými částmi světa podobně úrodně zvláště zle. A jeho tzv. klokaní proces v Haagu se nakonec zvrhl v právní frašku, která musela skončit jeho neobjasněnou smrtí, kterou mnozí specialisté považují za justiční vraždu. Daleko více než Miloševičova tzv. „nelidská diktatura“ **ničilo Jugoslávii desítileté ekonomické embargo západu**, které zasahovalo i do takových oblastí, jako je

zdravotnictví naprostou absencí určitých léků pro obyvatelstvo! Sám mám v Srbsku i v Černé Hoře rodinu a něco o tom vím.

Pa panu exprezidentu Havlovi nejvíce zaráží - a to by mělo vyzvednout z pohodlných křesel především jeho kavárenského intelektuální zastánce – **jeho tzv. selektivní humanita**. Tato humanita, která mává na jedné straně dobrotou vůči nebohým tzv. Kosovanům – Albáncům jako obětem jakéhosi srbského šovinismu, na druhé straně třímá plamenný meč vůči všem Srbům bez rozdílu pohlaví, věku a příslušnosti.

Havlův postoj - „bombardovat Bělehrad“ jako jakési hnízdo satanismu, miloševičovství a „komunofašismu“ nápadně **připomíná starý habsburský postoj „Nieder mit den Serben!“** Ten postoj, který vyvolal shnilé austromonarchii sebezáhubný tanec smrti. Zde je nutno připomenout, že na rozdíl od germanofilského Záhřebu to vždy byl jen a jen Bělehrad, který byl v dějinách bombardován – poprvé Hitlerem, a podruhé NATO, svými bývalými spojenci z II. světové války! Pan Václav Havel, **manifestní odpůrce kolektivní viny**, kterou tak ohnivě odmítá pro tzv. sudetské Němce, ji neváhá automaticky a bez důkazů přisuzovat celému srbskému národu – od kojenců až po starce, od bývalých komunistů až po srbské monarchisty!

Pan Havel chce léčit Srby tak, jak to kdysi zpívali Voskovec a Werich - „Na churavé zuby máme plomby – na churavá města hážem bomby!“ Údajnou vinu jediného Miloševiče aplikuje na celý národ, včetně jeho zásadních odpůrců a případných obětí. Zde nejde jen o interpretaci pozitivistické historie, zde nejde jen o tzv. „počítání živých a mrtvých“ na všech stranách konfliktů, zde jde o zásadní politický a především morální postoj k problému, zde jde též o filozofii dějin. Jde o to, zdali přijmout či nepřijmout jakýsi morální kodex kolektivní odpovědnosti jednoho národa za olbřímí společenský rozvrat zaniklého soustátí a z něho pak odvodit systém trestání. Pak tu jde též o otázku kompetence vnějších mocností k trestání vnitřních poměrů státu, který nevyvolal žádnou vnější agresí.

Ti, kdož záměrně stavějí na rovinu hitlerovské Německo na jednu stranu a rozvrácenou Jugoslávii na druhou stranu, systematicky lžou. Jugoslávie byla nejméně od konce II. světové války stát, který nepožadoval územní zisky a nenapadal jimi žádné sousedy tak, jak to činil Hitlerův **lupičský Grossdeutschland!** Nejen historikové a sociologové by se měli pozastavovat nad tím, jak je vůbec možné přičítat zaniklé Jugoslávii jakési vnější agresivitu a vinit z toho jakýsi „Miloševičův fašismus“, jak nám to namlouvá už léta západní, ponejvíce německá a rovněž jistá americká propaganda (v U.S.A nejsou pouze jestřábové proti Jugoslávii, je tam též uměřená a o objektivitu snažící se vrstva společnosti).

Války a vzájemné střety národností a sociálních skupin (počítaje v to skupiny náboženské) lze dnes s téměř 99% jistotou označit za umělé a zvnějšku - zejména z určitých německých kruhů - vyvolané konflikty, které pak byly zvnějšku systematicky rozdmýchávány a živeny hmotnou i peněžní podporou válčících stran. V Titově Jugoslávii až do 80. let byly střety a konflikty toho druhu buďto žádné, anebo latentní či minimální. Ne nadarmo se v jistých částech dnes slavně „samostatných“ zemí objevují nápisy typu „Tito, vrať se!“.

Pan Václav Havel jako přední obhájce lidských práv, zejména vzdálených etnik jako Tibeťanů, by měl snad zvážit, že rovná práva by měli mít též občané a obyvatelé nám blízkých slovanských zemí, které jsou od nás vzdáleny pár stovek kilometrů, s nimiž máme nejen společné kulturní kořeny a příbuzný jazyk, ale též mnoho mezníků v moderní historii počínaje rokem 1918 a konče rokem 1968. **Ovšem dnes, v tzv. novém světovém řádu, jsou obrovské tlaky na to, aby všechny tyto svazky slovanských zemí byly zpřetrhány, atomizovány – a naopak, aby jednotlivé slovanské státy byly poštvávány systematicky proti sobě.**

Avšak zpět k panu Havlovi – jako legionáři se domníváme, že lidská práva nejsou nic selektivního. Že platí stejně tak pro Němce, Rakušany, Maďary jako pro Čechy, Slováky, Poláky, Ukrajince, Rusy, Slovincy, Chorvaty, Bulhary Albánce, Makedonce, Černohorce, Kurdy, Araby, Libyjce, Turky, Židy, Řeky, Armény, Gruzince, Čečence atd. atd. - takže podle pana Havla Srbům a jejich dětem rozřezávaným na orgány v Kosovu „neznámými pachatelí“(!) lidská práva neplatí??

Na ně musely být posílány bomby – na civily, ženy a děti, které létaly po zásahu porodnice v Bělehradě i s postelemi?? Máme za to, že **pan humanista Havel obhajuje neobhajitelné. Bombardování Bělehradu, Nového Sadu a všech jugoslávských měst a míst nezpůsobil žádný Milošević – to způsobil NATO**, vyšlé z Atlantické charty, NATO, které mělo hájit demokracii a zejména lidská práva a lidské bezpečí. A co hájily jejich bombardéry?? Vznik pastátu Kosovo?? Vznik „lažne države“, jak Kosovo správně nazývají Srbové své ukradené území, ukradené proti mezinárodnímu právu a proti rezoluci OSN? Vznik státu, kde srbské matky a ženy marně hledaly své děti a manžely, kteří byli rozřezáváni na orgány, které pak putovaly do sanatorií různých magnátů?? Kde ti Albánci, kteří projevili sebemenší snahu o dorozumění se svými sousedy Srby, byli sami trestáni?? A toto vše se vydává za civilizovanou „normalizovanou“ společnost podle evropských kritérií práva a pořádku. Kdopak to spouštěl ty „hrůzy“ v Srbsku, na Kosovu, v Bosně a jinde. Byly to srbské ženy a děti? Byly to jen a jen „Miloševićovi žoldáci, paravojenská soldateska, srbští vrahové“ atd. jak jsou paušálně nazýváni v jistých západních médiích.

Neřádili v Bosně od začátku války též žoldáci Usámy bin Ládina na muslimské straně? Údajně jich bin Ládin poskytl dvacet tisíc! Kdopak to řádl ve vesnicích kolem Srebrenice?? Kdopak to navýšil počty zabitých Chorvatů a muslimů ve Srebrenici z nějakých 6000 obětí až na 70.000 obětí a nikdy to neopravil?? **Kolik srbských obětí u Srebrenice vlastně bylo? Byly to čtyři tisíce, bylo to pět tisíc, bylo to 6500 obětí? A tyto srbské oběti, které byly zabity dříve ne ty chorvatské a muslimské, nemají právo na veřejnou publicitu, na důstojné pohřby, a na stejnou úctu??** Poukazy a vyčítáním „živých - mrtvých“ všech jugoslávských konfliktů – pokud je nečiníme přesně – se ovšem nikam nedostaneme. A i když bychom dospěli k relativně přesným číslům, pak je to opět jen ukázka všeobecné válečné hrůzy, nikoli míra zavinění jednotlivých stran! Nelze zamlčovat oběti ani zločiny žádné strany konfliktu. Na druhé straně však nelze paušálně odsuzovat a demonizovat jednu stranu na úkor druhé. Nelze zamlčet ani zločiny se strany srbské, ani z druhých stran. Avšak nelze je ani maximalizovat.

Ovšem lze zjistit p ř í č i n y konfliktu. Již dnes lze konstatovat, že zavinění válečných střetů v Jugoslávii iniciovaly fašistické, šovinistické skupiny uvnitř jednotlivých zemí, podporované ze zámoří i z okolní Evropy. U zrodu těchto konfliktů pak stála systematická iniciativa jistých - převážně n ě m e c k ý c h - kruhů. Těch kruhů, které po desetiletí nenáviděly titovskou Jugoslávii. Těch kruhů, které po desetiletí usilovaly o rozbití nenáviděné slovanské Jugoslávie. Těch kruhů, které spatřovaly v rozbití Jugoslávie „odplatu za rozbití starého Rakouska a za německou prohru II. světové války“. Těch kruhů, které po desetiletí jako protiváhu Jugoslávie podporovaly velkou Albánii a samostatnou Makedonii. Těch kruhů, které jako první mezinárodně uznaly samostatné Slovinsko, Chorvatsko, Bosnu a tzv. Kosovo. A konečně těch kruhů, které si přály a přejí definitivně vyhnat slovanský a ruský vliv z balkánského prostoru.

Světověznámý režisér a tvůrce Emir Kusturica natočil jeden film, kde aktér praví : „Fašista začal“.

Ano, je to přesně tak. Zločiny a rozbití Jugoslávie nezačal ani Slovinec, ani Chorvat, ani Srb, ani Černohorec, ani Makedonec, dokonce ani Albánec. Začal to fašista.

ČSOL Brno

<http://www.ceskenarodnilisty.cz/clanky/phdr-jiri-jaros-nickelli-osviceny-prezident-selektivni-humanista-nestastna-jugoslavie.html>

Znovu otevřený dopis exprezidentovi Václavu Havlovi

Krátké připomenutí k 8. výročí pádu Bagdádu

8.4.2011

Vážený pane Havle,

den 9. duben se stal smutným datem v soudobých dějinách Iráku a jedním z mezníků jeho historie. Tento den, označovaný jako Výročí okupace, padl Bagdád do rukou dobyvatelů a celá země přešla od hrůzné diktatury k hrůzné okupaci. Těžce zkoušený Irák se ani po osmi letech nemůže vymanit z následků ilegálního a barbarského činu.

Často zmiňovaná spekulativní argumentace „Byl snad diktátorský režim Saddama Hussaina lepší než dnešní?“ neospravedlňuje vyhlášení války a nemůže nikoho zbavit historické, právní a morální odpovědnosti. Dnes probíhající lidové revoluce v arabských zemích navíc jasně dokazují, že se utlačované národy mohou vymanit z totalitních režimů vlastním přičiněním – bez „bratrské invaze“.

Podívejme se na některé titulky životní reality v novém Iráku a právě tak na dnešní politické zřízení - plod poválečného uspořádání.

- více než milion nevinných padlých životů,
- miliony vdov a sirotek bez domova,
- miliony utečenců a uprchlíků,
- statisíce sekulárně smýšlejících lidí pronásledovaných nově nastoleným primitivním řádem,
- elita společnosti (intelektuálové, spisovatelé, lékaři, inženýři, umělci, herci, básníci, skladatelé, novináři, vysokoškolští učitelé, pedagogové, badatelé, vědecké kádry a další) musela prchnout před represí nového řádu do arabských a jiných zemí světa,
- stovky tisíc terorizovaných křesťanů musely utéct do ciziny, nevyjímaje vyznavače dalších náboženství,
- stovky zavražděných novinářů a pracovníků sdělovacích prostředků,

- desítky tisíc lidí, včetně nezletilých, byly bez obvinění či řádného soudu zatčeny a jsou v žalářích vládních represivních struktur, které často podléhají vůli jednotlivých vládnoucích politických stran,
- neprosté selhání v zajišťování základních životních podmínek jako je pitná voda, elektrická energie, základní zdravotní péče, školství a doprava,
- rozrůstání chudoby, nemocí, nezaměstnanosti a ngramotnosti,
- likvidace irácké sekulární společnosti ve prospěch nastolení pseudo-theokratického systému,
- brutalita vůči bezbranným demonstrantům, potlačování svobody projevu, svobody shromažďování a práva na protest a zavedená praxe mučení internovaných a uvězněných,
- všudypřítomná korupce ve vrcholném státním aparátu, vytunelování veřejných financí a absolutní privilegia vládnoucí oligarchie,
- nekompetentní a zkorumpovaný režim s doktrínou sektářství a s politikou rozporcování státního aparátu a státních financí,
- a mnoho dalších.

Vážený pane Havle, dovoluujeme si Vás – v otázce Iráku – znovu vyzvat k veřejné nápravě vlastního postoje, který jste zaujal v době příprav na invazi. Ve jménu humanismu a principu vyšších hodnot, pro vlastní historický kredit a pro morální odpovědnost je nezbytné se jasně vyjádřit – byť dodatečně – k tehdejšímu irelevantnímu postoji.

Jsme přesvědčeni, že ještě nevypršel čas distancovat se od invaze do Iráku – od tohoto válečného dobrodružství bývalé americké administrativy. Nadešel však čas omluvit se iráckému lidu za nevinné oběti a za nelidské strádání a utrpení, které s sebou přinesla válka, jejíž následky prožívá žalostně irácký lid dodnes.

S úctou,

Ing. Faisal Ismail, CSc., předseda

Česko-irácké sdružení

Praha, 8.4.2011

<http://www.zvedavec.org/prispevky/2011/04/4308-znovu-otevreny-dopis-exprezidentovi-vaclavu-havlovi-.htm?PHPSESSID=30ein53ifabnk55ovp872h8315>

Další chyba humanitárního bombardéra Havla

Poslanci: Intervence v Libyi?

Autor: Petr Mašek

7.3.2011

Vojenský zásah v Libyi, jak o něm hovoří Václav Havel, by prý byl nebezpečnou chybou. Stanovisko exprezidenta, požadujícího vojenskou intervenci v případě pokračování občanské války většinou sjednocuje české poslance. Oslovení zákonodárci připouštějí vytvoření leteckého deštíku, kryjícího povstalce před útoky Kaddáfího bombardérů, přímou vojenskou intervenci ale nikoliv.

"Osobně jsem ho měl za komického klauna. Vlastně celý svět ho měl za podivného šaška. A celý svět se mýlil. Ukázalo se, že to je šílený zločinec," naznačuje své pochybení při analýze libyjského vůdce český exprezident Václav Havel.

Požaduje v případě pokračování bojů Kaddáfího vojáků proti povstalcům vojenskou intervenci mezinárodních sil. Svým postojem ale vyvolal reakci svého nástupce Václava Klause. Ten při křtu své knihy "Rok osmý" uvedl, že s Havlem nesouhlasí v mnoha věcech. "Nejfatálněji jsem s ním nesouhlasil, když chtěl bombardovat Bělehrad. Nesouhlasím s ním ani v této věci," nechal se slyšet prezident.

A není jediným, kdo Havlovi opakuje jeho legendární termín "humanitární bombardování", ačkoliv konkrétně toto slovní spojení Havel ve skutečnosti nepoužil

"Domnívám se, že během zásahu NATO na Kosovu existuje jeden činitel, o kterém nikdo nemůže pochybovat: nálety, bomby, nejsou vyvolány hmotným zájmem. Jejich povaha je výlučně humanitární: to, co je zde ve hře, jsou principy, lidská práva, jimž je dána taková priorita, která překračuje i státní suverenitu. A to poskytuje útoku na Jugoslávskou federaci legitimitu i bez mandátu Spojených národů," prohlásil Havel ve své památné řeči z roku 1999.

Čtvrtstoletí od posledního bombardování

"Zkušenost z Iráku by měla našeho humanitárního bombardéra minimálně varovat. Bylo by to stejné, legitimizovalo by to Kaddáfího v očích Libyjců," připomíná europoslanec KSČM Miroslav Ransdorf možné rozhořčení libyjských občanů při jakékoliv zmínce o vojenské intervenci za účasti Západu.

Letadla s výsostnými znaky USA by se totiž nad libyjské území vrátila takřka přesně po čtvrt století. 15. a 16. dubna 1986 provedlo americké letectvo sérii náletů jako odvetu za libyjský bombový atentát na americké vojáky, popíjející v jednom ze západoberlínských barů. Libyjská odpověď na dubnový letecký útok proběhla také ve vzduchu, obětí byli pasažéři a osádka letu PanAm 103 a 11 obyvatel skotského městečka Lockerbie.

Kdo je ten hodný a kdo zlý?

Na nebezpečí legitimizace Kaddáfího v případě vojenské intervence upozorňují všichni oslovení politici. "Velmi nerozumný nápad. Vojenský zásah je to nejhorší, co můžeme v současné situaci provést. Je to munice pro Kaddáfího. Navíc ani dost přesně nevíme, kdo je tam Mirkem Dušínem a kdo Dlouhým Bidlem. Kaddáfí je samozřejmě diktátor, ale kdo je opozice stojící proti němu," ptá se v rozhovoru pro ParlamentníListy.cz zahraničně bezpečnostní expert ODS Jan Vidím.

A jedním dechem upozorňuje, že i kdyby Aliance začala chřestit zbraněmi, v reálu už tak akceschopná není. "Jsme v Iráku, jsme v Afgánistánu. Kde vezmeme další vojáky na případnou invazi do Libye? A jak to vlastně provedeme? Mállokdo si uvědomuje, že technicky je nemáme kudy do Libye dostat. Klasická invaze z moře by pak znamenala velké ztráty," varuje poslanec s tím, že přímou intervencí cizích armád zřejmě nechce ani libyjská opozice.

Vidímův stranický kolega, europoslanec Jan Zahradil ale požaduje od zemí EU a NATO jasné a konečné stanovisko, na čí straně vlastně stojí. "Je to boj mezi Kaddáfím a povstalci. Pokud vyloučíme přímou intervenci, tak určitou formou vojenské pomoci bychom se měli na stranu povstalců postavit. Taková jednání už možná probíhají, mohly by proběhnout dodávky techniky a podobně," míní Zahradil.

Čisté nebe nad bojištěm

Podle posledních zpráv ze země by se povstalcům asi nejvíce hodily protiletadlové zbraně. Angažmá Kaddáfího letectva podporujícího postup vládních jednotek je zjevně pro výsledek bojů a především počet obětí naprosto zásadní. Vyhlášení bezletové zóny nad libyjským územím je tak zbožným přáním povstalců, kteří se s požadavkem již obrátili na Radu bezpečnosti OSN. Jenže její vyhlášení je jen málo pravděpodobné, takový nápad se nelíbí Rusku ani Číně, v rámci NATO je proti Turecko. "Bezletová zóna by měla být bezesporu vyhlášena co nejdříve," říká poslanec Vidím.

Podle posledních informací prosakujících z území držených povstalci už je ale situace tak kritická, že zaznívají i žádosti o přímou leteckou podporu, jinými slovy bombardování útočících Kaddáfího jednotek. "My ale nemáme přesné informace, co se tam děje, a nebudeme je mít dříve, než je dodají pozorovatelé EU a OSN," upozorňuje poslanec VV Viktor Paggio. I on je toho názoru, že jakákoliv vláda vzniklá s podporou zahraničí by byla vnímána jako proamerická, což je voda na mlýn pro radikální islamisty.

Nesedět s rukama v klíně

Podle šéfa braně-bezpečnostního výboru sněmovny Františka Bublana by ale bylo chybou sedět s rukama v klíně. "S otevřeným zásahem bych asi váhal, máme zatím jen kusé informace. Václava Havla ale svým způsobem chápu. Jeho postoj je ovlivněn humanismem a přesvědčením, že útok na Kaddáfího jednotky sice přinese oběti, ale mnohem méně než když Západ nezasáhne. Nechat tu válku běžet bez vměšování, to znamená zničenou Libyi a mimo jiné i obrovskou vlnu uprchlíků, se kterou si budeme muset poradit," varuje pro server ParlamentníListy.cz Bublan.

Některé politiky ale nenechávají chladnými Havlovy dřívější postoje k akcím NATO či samotných USA, ke kterým exprezident zatím vždy zaujal kladné stanovisko. Kromě zmíněného "humanitárního bombardování" Jugoslávie jde o Havlův podpis pod dokumentem, v němž osm evropských státníků v lednu 2003 podpořilo americkou invazi do Iráku či dřívější Havlova podpora akce v Afghánistánu.

Ale není sociální demokrat jako sociální demokrat. Nejen Bublan, ale i Lubomír Zaorálek varuje před čekáním a pasivitou. "Zásah je nemožný bez mandátu OSN. Nemůžeme riskovat, že se podobné kroky obrátí proti nám. Aktivní ale být musíme včetně humanitárních akcí," žádá místopředseda sněmovny a zahraniční expert ČSSD.

Pokrytci a stíhačky made in France

Narozdíl od převážně váhajících poslanců má na věc vcelku jasný názor politolog Rudolf Kučera. Havla naprosto chápe. "Veškerá jeho podpora včetně toho, pro co se vžil termín humanitární bombardování, je projevem Havlava ryziho humanismu. Kosovo, Irák, Afghánistán, tam všude ho k jeho výrokům vedla myšlenka, že mezinárodní společenství má zasáhnout všude, kde dochází k násilí. On to chápe tak, že žádný režim nemá právo masakrovat civilisty. A já plně chápu Havla," říká pro ParlamentníListy.cz Kučera.

Známý český politolog pak tvrdě kritizuje především Evropu v čele s Francií za pokrytectví, se kterým se staví k libyjskému problému. "Z toho je silně cítit fakt, že především pro Francii byl Kaddáfího režim dobrým obchodním partnerem. Francie je takovým komplicem diktátorských režimů. Znáám spoustu Afričanů, kteří nesnáší francouzské prezidenty," napadá prý Kučera při pohledu na fotografie Kaddáfího letounů typu Mirage, které jsou francouzské provenience.

Nesouhlasí také s názorem, že by Libyjci v případě vojenské intervence výrazněji protestovali. "Dnešní vojenské technologie umožňují chirurgicky přesné zásahy. Vyřazení libyjských letišť, muničních skladů ba dokonce Kaddáfího těžké techniky není technický problém," upozorňuje politolog.

Koláž: hms

<http://www.parlamentnilisty.cz/parlament/poslanecka-snemovna/190743.aspx>

Projev, na který se nezapomíná !

Slova Václava Havla v roce 1989

»Komunisté vás budou strašit nezaměstnaností, není to pravda, ničeho se nebojte. Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřítelem socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků... Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte, protože tu brzy začnou vycházet knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím. Slibuji vám, že funkci prezidenta vezmu na jedno funkční období, ale pak bych se chtěl věnovat práci dramatika. Také vám slibuji na svou čest, pokud se za mého volebního období nezlepší životní úroveň v ČSFR, sám odstoupím z funkce.

V budoucnu se podle mého mínění musí prezidentský úřad vymezit. Prezident nemůže mít tak velké pravomoci, jaké má dnes. Pro mě není rozhodující, s jakým slovem jsou sociální jistoty spojovány, ale to, jaké jsou. Já si představuji, že by měly být daleko větší, než jaké poskytovalo to, co mnozí nazývají socialismem. Možná se ptáte, o jaké republice sním. Odpovím vám: O republice lidské, která slouží člověku, a proto mám naději, že i člověk poslouží jí.

Za svůj třetí úkol považuji podporu všeho, co povede k lepšímu postavení dětí, starých lidí, žen, nemocných, těžce pracujících, příslušníků národních menšin a vůbec občanů kteří jsou na tom z jakýchkoliv důvodů hůře než ostatní. Žádné lepší potraviny či nemocnice nesmí být výsadou mocných, ale musí být nabídnuty těm, kteří je nejvíce potřebují.

Připravujeme koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální stresy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, jak se někteří z vás obávají. Svádět všechno na předchozí vládcu nemůžeme nejen proto, že by to neodpovídalo pravdě, ale i proto, že by to mohlo oslabit naši povinnost samostatně, svobodně, rozumně a rychle jednat... Všichni chceme republiku, která bude starostlivě pečovat o to, aby zmizely všechny ponižující přehradky mezi různými společenskými vrstvami, republiku, v níž se nebudeme dělit na otroky a pány. Toužím po takové republice více než kdo jiný. Náš stát by už nikdy neměl být přívazkem či chudým příbuzným kohokoliv jiného. Musíme sice od jiných

mnoho brát a mnohému se učit, ale musíme to po dlouhé době dělat zase jako jejich rovnoprávní partneři, kteří mají také co nabídnout. Jsou lidé, kteří kalí vodu a panikaří, že se bude zdražovat. Dávejte si na ně pozor! Ptáte se s údivem, jestli bude inflace, jestli bude zdražování? Mnohokrát a jasně tato vláda řekla ve svém programovém prohlášení, včetně dalších dokumentů a ministrů na tiskových konferencích, že jejich úsilím je, aby přechod od neekonomiky k ekonomice byl pokojný, bez sociálních aspektů, bez návaznosti nezaměstnanosti, bez jakýchkoliv sociálních krizí nebo podobně. Jestli se sem tam pohne cena cigaret nebo něčeho, to v téhle chvíli nevím, zatím je snaha, aby se nehýbalo nic, alespoň v nejbližších měsících. Žádné gigantické zdražování nebo dokonce nezaměstnanost, jak to panikaři systematicky šíří, nic takového nepřipravujeme.

Již nikdy do žádného paktu nepůjdeme. Podle mého mínění nesmí náš stát šetřit na investicích do školství a kultury... Také náš mnohokrát deklarovaný úmysl provést reformu tak, aby nevedla k velkým otřesům, velké inflaci, nebo dokonce ke ztrátě základních sociálních jistot, musí naši ekonomové přijmout prostě jako úkol, který jim byl zadán. Zde neplatí žádné NEJDE TO.«

Připomněl Petr Cibulka

Projev, na který se nezapomíná!

»Komunisté vás budou strašit nezaměstnaností, není to pravda, ničeho se nebojte. Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřítelem socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků... Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte, protože ti brzy začnou vycházet knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím. Slibuji vám, že funkci prezidenta vezmu na jedno volební období, ale pak bych se chtěl věnovat práci dramatika. Také vám slibuji na svou čest, pokud se za mého volebního období nezlepší životní úroveň v ČSFR, sám odstoupím z funkce.

V budoucnu se podle mého mínění musí prezidentský úřad vymezit. Prezident nemůže mít tak velké pravomoci, jaké má dnes. Pro mě není rozhodující, s jakým slovem jsou sociální jistoty spojovány, ale to, jaké jsou. Já si představuji, že by měly být daleko větší, než jaké poskytovalo to, co mnozí nazývají socialismem. Možná se ptáte, o jaké republice sním. Odpovím vám: O republice lidské, která slouží člověku, a proto má naději, že i člověk poslouží jí.

Za svůj třetí úkol považuji podporu všeho, co povede k lepšímu postavení dětí, starých lidí, žen, nemocných, těžce pracujících, příslušníků národních menšin a vůbec všech občanů, kteří jsou na tom z jakýchkoliv důvodů hůře než ostatní. Žádné lepší potraviny či nemocnice nesmí být výsadou mocných, ale musí být nabídnuty těm, kteří je nejvíce potřebují.

Připravujeme koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální stresy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, jak se někteří z vás obávají. Svádět všechno na předchozí vláde

nemůžeme nejen proto, že by to neodpovídalo pravdě, ale i proto, že by to mohlo oslabit naši povinnost samostatně, svobodně, rozumně a rychle jednat... Všichni chceme republiku, která bude starostlivě pečovat o to, aby zmizely všechny ponižující přehrady mezi různými společenskými vrstvami, republiku, v níž se nebudeme dělit na otroky a pány. Toužím po takové republice víc než kdo jiný. Náš stát by už nikdy neměl být přívazkem či chudým příbuzným kohokoliv jiného. Musíme sice od jiných mnoho brát a mnohému se učit, ale musíme to po dlouhé době dělat zase jako jejich rovnoprávní partneři, kteří mají také co nabídnout. Jsou lidé, kteří kalí vodu a panikaří, že se bude zdražovat. Dávejte si na ně pozor! Ptáte se

s údivem, jestli bude inflace, jestli bude zdražování? Mnohokrát a jasně tato vláda řekla ve svém programovém prohlášení, včetně dalších dokumentů a ministrů na svých tiskových konferencích, že jejich úsilím je, aby přechod od neekonomiky k ekonomice byl pokojný, bez sociálních aspektů, bez návaznosti nezaměstnanosti, bez jakýchkoliv sociálních krizí nebo podobně. Jestli se sem tam pohne cena cigaret nebo něčeho, to v téhle chvíli nevím, zatím je snaha, aby se nehýbalo nic, alespoň v nejbližších měsících. Žádné gigantické zdražování nebo dokonce nezaměstnanost, jak to panikaři systematicky šíří, nic takového nepřipravujeme.

Již nikdy do žádného paktu nepůjdeme. Podle mého mínění nesmí náš stát šetřit na investicích do školství a kultury... Také náš mnohokrát deklarovaný úmysl provést reformu tak, aby nevedla k velkým otřesům, velké inflaci, nebo dokonce ke ztrátě základních sociálních jistot, musí naši ekonomové přijmout prostě jako úkol, který jim byl zadán. Zde neplatí žádné NEJDE TO.«

Václav HAVEL v roce 1989

PŘIPOMÍNÁME

Václav Havel: Projev k občanům před volbou prezidenta republiky 1989

Československá televize, 16. prosince 1989

Dobrý večer, milí přátelé,

především děkuji Československé televizi, že mi umožnila říct vám několik věcí. Napsal jsem si to dnes dopoledne a budu to číst z papíru, protože nemám rád podvody, a odsuzuji, když politici čtou své proslovy ze čtecího zařízení na kameře a předstírají, že mluví špatra. Podvodů bylo v této zemi už dost.

Nejprve bych měl říct něco o sobě. Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřítel socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách světového imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků a vykořisťovat v nich lidi, a tak dále a tak dola. Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte, protože tu brzy začnou vycházet mé knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím. První z nich vyjde v těchto dnech. Nemluvím o tom proto, že bych chtěl kohokoli teď zdržovat svou osobní obhajobou, ale proto, že se o mně hodně mluví a že z hlediska naší země není zcela bezvýznamné, kdo jsem a co si myslím. Také bych měl o sobě říct, že jsem se vždycky snažil říkat a psát pravdu, a to bez ohledu na to, zda se to vládě líbí nebo ne, a že jsem za to byl několik let ve vězení.

Zítřka tomu bude měsíc, co pohotovostní jednotky brutálně zmasakrovaly pokojnou manifestaci. Studenti si chtěli připomenout padesáté výročí podobného masakru, kterého se dopustili nacisté na jejich tehdy studujících dědečcích. Stávkou, do které před měsícem studenti vstoupili, začalo cosi, co bude s odstupem času teprve pojmenováno. Pracovně tomu říkáme pokojná revoluce. Studentům vděčíme všichni za to, že této revoluci dali její krásně mírumilovnou, důstojnou, pokojnou, a řekl bych přímo láskyplnou tvář, kterou dnes obdivuje celý svět. Byla to vzpoura pravdy proti lži, vzpoura čistoty proti špíně, vzpoura lidského srdce proti násilí. Ke studentům se vzápětí přidali divadelníci a posléze celá kulturní obec. I to bylo důležité: pomohlo to obohatit tuto revoluci o její kulturní rozměr. Bylo to v tradici této země: po desetiletí, ba po staletí to byla totiž kultura, která pronášela temnými dobami ideu naší národní svébytnosti. Kulturní obec se zasloužila o to, že jsme mohli navázat na naše nejlepší tradice, spojené s ideálem míru. Představují je jména Jiříka z Poděbrad, Komenského, Havlíčka, Štúra, Masaryka, Štefánika, Patočky.

Posléze se závratnou rychlostí probudil celý národ. Ukázalo se, že jeho občanská kultura, svobodomyšlnost a humanita byly sice dlouho potlačovány, dušeny a ničeny, ale zničeny nebyly. Dřímaly a čekaly na svou chvíli. Všichni se divíme, jak se mohlo tak rychle stát tolik dobrých věcí. Rád bych připomenul, že ve stínu oficiálně předstíraného klidu se dělo leccos, co příchod této chvíle připravovalo. Desítky a stovky lidí po celou dobu pracovaly. Byli to spisovatelé, kteří říkali pravdu a trpěli za to. Byli to stateční lidé, kteří – ať už v Chartě 77, nebo mimo ni – pronášeli pochodeň svobody temným lesem za cenu velkých obětí, včetně mnoha desítek let, které – sečte-li se to – strávili ve věznicích. Byl tu náš exil, který za cenu mnoha obětí jiného druhu vydával české a slovenské knihy, politicky působil v celém světě a obětoval možnost pohodlného života v prosperujících západních zemích mravenčí práci pro naši věc. Svou práci vykonal každý člověk, který se nebál a nelhal v každodenním životě a nebál se témuž učit svoje děti. Myslím, že všichni, o nichž jsem mluvil, dosáhli toho, že jsme dnes tam, kde jsme. Není čas na to, abychom se teď dohadovali, kdo se zasloužil víc, zda takzvaný disident či exulant, zda herec či dělník, zda student nebo zemědělec.

V úterý tomu bude měsíc od okamžiku, kdy vzniklo Občanské fórum. Byl to krok do neznáma. Občas je třeba udělat takový krok. Řídí-li se člověk svým svědomím, svým citem pro situaci, svým rozmyslem a má-li odvalu i schopnost rychle se rozhodovat, nemusí se toho bát. Buď to k něčemu bude, nebo ne. Ale zkazit se tím vlastně nic nedá. To věděl Masaryk, když se rozhodl pro samostatný československý stát, to věděli i ti, kteří kdysi založili Chartu 77.

Myslím, že dnes už můžeme s jistotou říct, že založení Občanského fóra byl krok dobrý. Je to pokus intelektuálně i akčně sjednocovat svobodomyšlné lidi, vytvářet prostor k samostatnému občanskému chování a tím i k tvorbě zájmové, odborové a politické plurality. Není to žádná Národní fronta. Ta se zrodila za války a byla ustavena po válce – proto se tak bojovně jmenuje – jako sdružení jedněch k vyloučení druhých, aby se posléze stala manipulačním nástrojem komunistické strany a nakonec jen několika diktátorů, které postavil Stalin do čela strany. Občanské fórum tu není proto, aby občany manipulovalo, ale aby jim dalo příležitost být sami sebou. A je tu také proto, aby se soudobou mocí měl vůbec kdo – opřen o důvěru veřejnosti – jednat. Je nesmírně důležité a krásné, že současně s Občanským fórem vznikla na Slovensku Verejnost' proti násiliu, sesterská iniciativa, vyrostlá zdola, přesně tak jako Občanské fórum. Těsná pracovní spolupráce těchto dvou iniciativ je zárukou, že federalizovanou totalitu nahradí federace autentická. Bude chránit svébytnost našich dvou národů i všech národnostních menšin a etnických skupin.

Občanskému fóru ani Verejnosti proti násiliu nejde o vlastní věc, o slávu, o moc ani o vlastní zásluhy. Jde jim o dobro této země. Přesto však neuškodí říct, že zásluhou těchto dvou iniciativ byla z naší ústavy – ústavní cestou – vypuštěna klauzule o vedoucí roli komunistické strany, že rezignoval prezident republiky a že byla jmenována Vláda národního porozumění. To vše se stalo do 10. prosince, tedy do Dne lidských práv. Jednání, jimiž bylo těchto úspěchů dosaženo, byla nesmírně složitá, ba řekl bych přímo dramatická. Nebyli jste u toho, ale až bude čas a bude-li vás to ještě zajímat, můžete si poslechnout desítky hodin těchto jednání, jak jsme je nahráli na záznam. Nebyli jste sice u toho, ale přece jen vlastně byli: totiž morálně. Bez vaší odvahy, bez vašich ohromných manifestací a shromáždění, bez vaší stávky, bez kultury, s níž jste to všechno dělali, by s námi nikdo o ničem nejednal. Občanské fórum a Verejnost' proti násiliu nejsou spiknutím nekomunistů proti komunistům; nejen proto, že to vůbec není žádné spiknutí, ale i proto, že důležitější, než jakou stranickou legitimaci má dnes kdo v kapse, je, zda je přítelem demokracie a pokojné cesty k ní, anebo přítelem starých pořádků. Občanské fórum a Verejnost' proti násiliu doporučily do vlády některé komunisty, jako například pana docenta Komárka, a nedoporučují některé zkompromitované nestraníky. Milion sedm set tisíc komunistů netvoří nějaký jiný biologický nebo morální druh, než jsme my ostatní. Většina z nich musela dvacet let mlčet tak jako my všichni a mnozí z nich dělali – byť s obtížemi – mnoho dobrých věcí. Promyšlený koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální otřesy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, jak se možná někteří z vás obávají, připravovaly desítky dobrých lidí, mezi nimiž bylo mnoho komunistů, mnoho bývalých komunistů i nestraníků.

Pravda ovšem je, že totalitní systém se zaštiťoval komunistickou stranou, a že tudíž všichni komunisté bez výjimky nesou zvýšenou odpovědnost za marasmus, v němž se naše země ocitla. To je zavazuje k tomu, aby z této odpovědnosti vyvodili příslušné důsledky a ještě víc než všichni ostatní pracovali dnes pro svobodnou budoucnost nás všech. Týká se to i komunistických poslanců dnešního Federálního shromáždění. Nechtějí-li riskovat živelné stávky, chaos a mezinárodní hanbu, prosím je, aby nekomplikovali situaci a nevystavovali se nebezpečí, že je veřejnost odsoudí, ale aby pochopili volání této chvíle. Všechny komunisty pak prosím, aby – chtějí-li co nejrychleji obrodit svou stranu – dali jejímu čela její nejlepší lidi, totiž takové, s nimiž se dá pracovat a vůbec mluvit. Pan Adamec má velkou zásluhu: byl první, kdo se s námi začal bavit. Naše důvěra k panu Čalfovi, novému premiérovi, hodinu od hodiny roste. Budou-li si i jiní komunisté počínat jako on, bude to dobré pro oba naše národy a nemusíme se už nikoho bát. Bát se nemusíme ani policie a je úkolem nás všech, abychom

zabránili pokusům pronásledovat ty, kteří řídí dopravu, zajišťují pořádek a chrání nás před zloději, vrahy a násilníky.

Československo nemá v této chvíli, jak víte, prezidenta. Čekají nás přitom náročné měsíce do svobodných voleb. Těžko si umím představit, že bychom si mohli dovolit luxus čekání a odkladů. Je třeba přijmout mnoho nových zákonů, vytvořit klima pro rychlé formování a profilování různých politických sil. Ty pak půjdou, ať už s podporou Občanského fóra a Verejnosti proti násiliu, či samostatně, do svobodných voleb a budou základem demokratické plurality. Je třeba rychle uskutečňovat ekonomickou reformu, budovat a rozvíjet svobodné odborové a zájmové organizace, budovat záruky svobody projevu. Je třeba mnoho práce. Proto bychom měli mít brzo někoho vhodného na Hradě, nejraději do konce roku.

Nejsme proti přímé volbě prezidenta, nejsme proti referendu jako takovému, naopak ho poprvé v dějinách tohoto státu navrhuje jako ústavní institut. Přímé volby se nebojíme, občanská kultura je dnes už tak velká, že nelze v přímých volbách zvolit špatného prezidenta. Že demokracie zvítězí, je také jasné. Bojíme se něčeho jiného: že naše země ztratí několik měsíců prezidentskou kampaní, zákonnou a organizační přípravou přímých voleb, a v neposlední řadě několik miliard korun, které by dnes přímá volba stála. Nejvíce se ale bojíme toho, že ohromný morální kredit, který naše země získala, by mohla ztratit tím, že si najednou začne hrát na Ameriku, aniž Amerikou je, a že se zesměšní tím, že si zvolí v rychlosti a zmatku prezidenta na pět let, a za rok pozná, že byl sice dobrý, ale přece jen nikoli ten nejlepší. Proto chceme, aby byl rychle – ústavní cestou a v souladu s československou parlamentní tradicí – zvolen prezident jediného základního úkolu, totiž dovést tuto zemi ke svobodným volbám a zaručit slušnost takové cesty. Nové Federální shromáždění, které vzejde ze svobodných voleb, nechť potom, až se trochu zklidní emoce, zvolí na pět let prezidentem muže, který bude svou důstojností, duchovním obzorem a lidskostí práv postavení, které dal prezidentskému úřadu náš první prezident

T. G. Masaryk. Bude-li to z nějakých důvodů nutné, i tento prezident může být zvolen přímou volbou. Přímá volba před svobodnými volbami do zastupitelských orgánů by rozrušila celou logiku ústavy a byla by přesně tím riskantním krokem do neznáma, o němž mi mé svědomí, můj rozmysl i má znalost situace říkají, že by naší věci spíše ublížil než pomohl.

Mluvím k vám jako jeden z vás, totiž jako občan této země, který pociťuje spoluodpovědnost za její budoucí osud a navíc není zvyklý na kamery, světla a novináře a nemluví vždycky tak jako ti, kteří to všechno umí. Občanské fórum a Verejnosť proti násiliu mne však, jak asi víte, navrhuje do úřadu prezidenta, a nemohu se tudíž tomuto tématu vyhnout. Žádnou kampaň si nedělám, nikoho nepřemlouvám, aby mne zvolil. Kdo bude prezidentem, je vaše věc, respektive věc současného Federálního shromáždění, kterému dáte svou vůli vhodným způsobem najevo. Já jsem spisovatel, kterému to nikdy nedalo a vždycky se angažoval jako občan. Nikdy jsem po žádné politické funkci netoužil. Zároveň jsem však člověk, který vždycky nadřazoval obecné zájmy nad zájmy vlastní. Kdybych to byl nedělal, nemusel jsem strávit několik let ve vězení a mohl jsem se místo toho věnovat divadlu ve světě. Je-li v obecném zájmu, abych přijal prezidentský úřad, přijmu ho. Ale se dvěma podmínkami: že bych byl oním prozatímním pracovním prezidentem, kterého teď potřebujeme, a že ten, který usedne na dobu pěti let do Masarykova křesla, vzejde až ze svobodně zvoleného Federálního shromáždění. Druhou podmínkou, kterou si kladu, je, že po mém boku, ať už v jakékoli funkci, bude stát Alexander Dubček. Je to po Milanu Rastislavu Štefánikovi pravděpodobně nejvýznamnější muž, kterého dalo Slovensko naší zemi a světu. Nedopustím, aby se jakýmkoli temným silám podařilo vrazit klín mezi něj a mne, a tím i mezi naše dva národy.

Dlouhých proslovů jsme už zažili dost, budu proto končit. Připomenu to nejdůležitější: Teď už nejde jen o lepší budoucnost Československa. Lepší bude, o to už nemám strach. Běží o cosi víc: aby cesta, kterou ke své lepší budoucnosti půjdeme, vedla k lepší budoucnosti celé

Evropy a celého světa. Aby naše země, ležící v samém středu Evropy, přestala být všem pro smích, ale stala se zemí, k níž budou ostatní vzhlížet se zájmem a respektem.

Děkuji vám za pozornost.

http://www.vaclavhavel.cz/showtrans.php?cat=projevy&val=923_projevy.html&typ=HTML

Novoroční projev Václava Havla 1990

Novoroční projev prezidenta ČSSR Václava Havla
(Praha, Pražský hrad, 1. ledna 1990)

Milí spoluobčané,

čtyřicet let jste v tento den slyšeli z úst mých předchůdců v různých obměnách totéž: jak naše země vzkvétá, kolik dalších milionů tun oceli jsme vyrobili, jak jsme všichni šťastni, jak věříme své vládě a jaké krásné perspektivy se před námi otevírají. Předpokládám, že jste mne nenavrhli do tohoto úřadu proto, abych vám i já lhal.

Naše země nevzkvétá. Velký tvůrčí a duchovní potenciál našich národů není smysluplně využit. Celá odvětví průmyslu vyrábějí věci, o které není zájem, zatímco toho, co potřebujeme, se nám nedostává. Stát, který se nazývá státem dělníků, dělníky ponižuje a vykořisťuje. Naše zastaralé hospodářství plýtvá energií, které máme málo. Země, která mohla být kdysi hrdá na vzdělanost svého lidu, vydává na vzdělání tak málo, že je dnes na dvaasedmdesátém místě na světě. Zkazili jsme si půdu, řeky i lesy, jež nám naši předkové odkázali, a máme dnes nejhorší životní prostředí v celé Evropě. Dospělí lidé u nás umírají dřív, než ve většině evropských zemí.

Dovolte mi malý osobní zážitek: když jsem nedávno letěl do Bratislavy, našel jsem při různých jednáních čas k tomu, abych pohlédl z okna. Viděl jsem komplex Slovnaftu a hned za ním velkoměsto Petržalku. Ten pohled mi stačil k tomu, abych pochopil, že naši státníci a političtí činitelé se po desetiletí nedívali nebo nechtěli dívat ani z oken svých letadel. Žádná četba statistik, které mám k dispozici, by mi neumožnila rychleji a snadněji pochopit stav, do něhož jsme se dostali.

Ale to všechno není stále ještě to hlavní. Nejhorší je, že žijeme ve zkaženém mravním prostředí. Morálně jsme onemocněli, protože jsme si zvykli něco jiného říkat a něco jiného si myslet. Naučili jsme se v nic nevěřit, neváhat si jeden druhého, starat se jen o sebe. Pojmy jako láska, přátelství, soucit, pokora či odpuštění ztratily svou hloubku a rozměr a pro mnohé z nás znamenají jen jakési psychologické zvláštnosti, anebo se jeví jako zatoulané pozdravy z dávných časů, poněkud směšné v éře počítačů a kosmických raket. Jen málokterí z nás dokázali nahlas zvolat, že mocní by neměli být všemocní a že zvláštní farmy, které pro ně pěstují ekologicky čisté a kvalitní potraviny, by měly své produkty posílat do škol, dětských internátů a nemocnic, když už je naše zemědělství nemůže zatím nabízet všem. Dosavadní režim - vyzbrojen svou pyšnou a nesnášenlivou ideologií - ponižil člověka na výrobní sílu a přírodu na výrobní nástroj. Zaútočil tím na samu jejich podstatu i na jejich vzájemný vztah. Z nadaných a svéprávných lidí, důmyslně hospodařících ve své zemi, udělal šroubky jakéhosi

obludně velkého, rachotícího a páchnoucího stroje, o němž nikdo neví, jaký má vlastně smysl. Nedokáže nic víc, než zvolna, ale nezadržitelně opotřebovávat sám sebe a všechny své šroubky.

Mluvím-li o zkaženém mravním ovzduší, nemluvím tím pouze o pánech, kteří jedí ekologicky čistou zeleninu a nedívají se z oken letadel. Mluvím o nás všech. Všichni jsme si totiž na totalitní systém zvykli a přijali ho za nezměnitelný fakt a tím ho vlastně udržovali. Jinými slovy: všichni jsme - byť pochopitelně každý v jiné míře - za chod totalitní mašinérie odpovědni, nikdo nejsme jen její obětí, ale všichni jsme zároveň jejími spoluvůrci.

Proč o tom mluvím: bylo by velmi nerozumné chápat smutné dědictví posledních čtyřiceti let jako cosi cizího, co nám odkázal vzdálený příbuzný. Musíme toto dědictví naopak přijmout jako něco, čeho jsme se my sami na sobě dopustili. Přijmeme-li to tak, pochopíme, že jen na nás všech je, abychom s tím něco udělali. Svádět všechno na předchozí vládců nemůžeme nejen proto, že by to neodpovídalo pravdě, ale i proto, že by to mohlo oslabit povinnost, která dnes stojí před každým z nás, totiž povinnost samostatně, svobodně, rozumně a rychle jednat. Nemylme se: sebelepší vláda, sebelepší parlament i sebelepší prezident toho sami mnoho nezmožou. A bylo by i hluboce nesprávné čekat obecnou nápravu jen od nich. Svoboda a demokracie znamená přece spoluúčast a tudíž spoluodpovědnost všech.

Uvědomíme-li si to, pak se nám okamžitě všechny hrůzy, které nová československá demokracie zdělila, přestanou jevit tak hrůzné. Uvědomíme-li si to, vrátí se do našich srdcí naděje.

V nápravě věcí obecných se máme oč opřít. Poslední doba - a zvláště posledních šest týdnů naší pokojné revoluce - ukázala, jak velký obecně lidský, mravní a duchovní náboj a jak velká občanská kultura dřímaly v naší společnosti pod vnucenou maskou apatie. Kdykoli mi někdo o nás kategoricky tvrdil, že jsme taci nebo onaci, vždycky jsem namítal, že společnost je velmi tajemné stvoření a že nikdy není dobře věřit pouze té její tváři, kterou právě ukazuje. Jsem šťasten, že jsem se nemýlil. Všude ve světě se lidé dívají, kde se v těch poddajných, ponížených, skeptických a zdánlivě už v nic nevěřících občanech Československa vzala náhle ta úžasná síla za několik týdnů zcela slušným a mírumilovným způsobem setřást ze svých beder totalitní systém. My sami se tomu divíme. A ptáme se: odkud vlastně mladí lidé, kteří nikdy jiný systém nepoznali, čerpají svou touhu po pravdě, svou svobodomyšlnost, svou politickou fantazii, svou občanskou odvahu i občanský rozmysl? Jak to, že i jejich rodiče - tedy přesně ta generace, která byla považována za ztracenou - se k nim přidali? Jak je vůbec možné, že tolik lidí okamžitě pochopilo, co dělat, a nikdo z nich k tomu nepotřebuje žádné rady a instrukce?

Myslím, že tato nadějeplná tvář naší dnešní situace má dvě hlavní příčiny: člověk především nikdy není jen produktem vnějšího světa, ale vždycky je také schopen vztahovat se k něčemu vyššímu, byť by tuto schopnost v něm vnější svět jakkoli systematicky hubil; za druhé to je tím, že humanistické a demokratické tradice, o nichž se tak často planě hovořilo, přeci jen kdesi v nevědomí našich národů a národních menšin dřímaly a nenápadně se přenášely z generace na generaci, aby je v pravou chvíli každý z nás v sobě objevil a proměnil je ve skutek.

Za svou dnešní svobodu jsme ovšem museli i my zaplatit. Mnoho našich občanů zahynulo v padesátých letech ve věznicích, mnozí byli popraveni, tisíce lidských životů bylo zničeno, statisíce talentovaných lidí bylo vypuzeno do zahraničí. Pronásledování byli ti, kteří za války zachraňovali čest našich národů, ti, kteří se vzepřeli totalitní vládě, i ti, kteří dokázali prostě být sami sebou a myslet svobodně. Na nikoho, kdo za naši dnešní svobodu tak či onak zaplatil, by nemělo být zapomenuto. Nezávislé soudy by měly spravedlivě zvážit případnou vinu těch, kdo jsou za to odpovědni, aby vyšla plná pravda o naší nedávné minulosti najevo.

Zapomenout ovšem nesmíme ani na to, že jiné národy zaplatily za svou dnešní svobodu ještě tvrději a že tím platily nepřímo i za nás. Potoky krve, které protekly v Maďarsku, Polsku, Německu a nedávno tak otřásajícím způsobem v Rumunsku, jakož i moře krve, které prolily národy Sovětského svazu, nesmí být zapomenuty především proto, že každé lidské utrpení se týká každé lidské bytosti. Ale nejen to: nesmí být zapomenuty i proto, že právě tyto velké oběti jsou tragickým pozadím dnešní svobody či postupného osvobozování národů sovětského bloku, tedy pozadím i naší čerstvě nabyté svobody. Bez změn v Sovětském svazu, Polsku, Maďarsku a Německé demokratické republice by se asi u nás těžko stalo to, co se stalo, a pokud by se to stalo, rozhodně by to nemělo tak krásně pokojný charakter.

Že jsme měli příznivé mezinárodní podmínky, neznamená ovšem, že nám v těchto týdnech někdo bezprostředně pomáhal. Po staletích se vlastně oba naše národy napřímily samy, neopřeny o žádnou pomoc mocnějších států či velmocí. Zdá se mi, že v tom je velký mravní vklad této chvíle: skrývá v sobě naději, že napříště už nebudeme trpět komplexem těch, kteří musí trvale někomu za něco děkovat. Teď záleží jen na nás, zda se tato naděje naplní a zda se historicky docela novým způsobem probudí naše občanské, národní i politické sebevědomí. Sebevědomí není pýcha.

Právě naopak: jedině člověk nebo národ v tom nejlepší smyslu sebevědomý je schopen naslouchat hlasu druhých, přijímat je jako sobě rovné, odpouštět svým nepřítelům a litovat vlastních vin. Pokusme se takto chápané sebevědomí vnést jako lidé do života naší pospolitosti a jako národy do našeho chování na mezinárodním jevišti. Jedině tak získáme opět úctu k sobě samým, k sobě navzájem i úctu jiných národů.

Náš stát by už nikdy neměl být přívazkem či chudým příbuzným kohokoli jiného. Musíme sice od jiných mnoho brát a mnohému se učit, ale musíme to po dlouhé době dělat zase jako jejich rovnoprávní partneři, kteří mají také co nabídnout.

Náš první prezident napsal: Ježíš, nikoli Caesar. Navazoval tím na Chelčického i Komenského. Dnes tato idea v nás opět ožila. Troufám si říct, že snad dokonce máme možnost šířit ji dál a vnést tak do evropské i světové politiky nový prvek. Z naší země, budeme-li chtít, může už natrvalo vyzařovat láska, touha po porozumění, síla ducha a myšlenky. Toto záření může být přesně tím, co můžeme nabídnout jako náš osobitý příspěvek světové politice.

Masaryk zakládal politiku na mravnosti. Zkusme v nové době novým způsobem obnovit toto pojetí politiky. Učme sami sebe i druhé, že politika by měla být výrazem touhy přispět ke štěstí obce, a nikoli potřeby obec podvést nebo ji znásilnit. Učme sami sebe i druhé, že politika nemusí být jen uměním možného, zvláště pokud se tím myslí umění spekulací, kalkulací, intrik, tajných dohod a pragmatického manévrování, ale že může být i uměním nemožného, totiž uměním udělat lepšími sebe i svět.

Jsme malá země, ale přesto jsme byli kdysi duchovní křižovatkou Evropy. Proč bychom se jí opět nemohli stát? Nebyl by to další vklad, jímž bychom mohli oplácet jiným pomoc, kterou budeme od nich potřebovat?

Domácí mafie těch, kteří se nedívají z oken svých letadel a jedí speciálně vykrmená prasata, sice ještě žije a občas kalí vody, ale není už naším hlavním nepřítelem. Tím méně je jím jakákoli mafie mezinárodní. Naším největším nepřítelem jsou dnes naše vlastní špatné vlastnosti. Lhostejnost k věcem obecným, ješitnost, ctižádost, sobectví, osobní ambice a rivalita. Na tomto poli nás čeká teprve hlavní zápas.

Máme před sebou svobodné volby a tudíž i předvolební boj. Nedopustme, aby tento boj zašpinil dosud čistou tvář naší vládné revoluce. Zabraňme tomu, abychom sympatie světa, které jsme tak rychle získali, stejně rychle ztratili tím, že se zapleteme do houštiny

mocenských šarvátek. Nedopustíme, aby pod vznešeným hávem touhy sloužit věcem obecným rozkvetla opět jen touha posloužit každý sám sobě. Teď už opravdu nejde o to, která strana, klub či skupina zvítězí ve volbách. Teď jde o to, aby v nich zvítězili - bez ohledu na své legitimity - ti mravně, občansky, politicky i odborně nejlepší z nás. Budoucí politika i prestiž našeho státu bude záviset na tom, jaké osobnosti si vybereme a posléze zvolíme do svých zastupitelských sborů.

Milí spoluobčané!

Před třemi dny jsem se stal z vaší vůle, tlumočené poslanci Federálního shromáždění, prezidentem této republiky. Očekáváte tedy právem, že se zmíním o úkolech, které před sebou jako váš prezident vidím.

Prvním z nich je využít všech svých pravomocí i svého vlivu k tomu, abychom brzy a důstojně předstoupili všichni před volební urny ve svobodných volbách a aby naše cesta k tomuto historickému mezníku byla slušná a pokojná.

Mým druhým úkolem je bdít nad tím, abychom k těmto volbám přistoupili jako dva skutečně svéprávné národy, které navzájem ctí své zájmy, národní svébytnost, náboženské tradice i své symboly. Jako Čech v prezidentském úřadu, který složil slib do rukou významného a sobě blízkého Slováka, cítím po různých trpkých zkušenostech, které měli Slováci v minulosti, zvláštní povinnost bdít nad tím, aby byly respektovány všechny zájmy slovenského národa a aby mu nebyl v budoucnosti uzavřen přístup k žádné státní funkci, včetně té nejvyšší.

Za svůj třetí úkol považuji podporu všeho, co povede k lepšímu postavení dětí, starých lidí, žen, nemocných, těžce pracujících, příslušníků národních menšin a vůbec všech občanů, kteří jsou na tom z jakýchkoli důvodů hůře, než ostatní. Žádné lepší potraviny či nemocnice už nesmí být výsadou mocných, ale musí být nabídnuty těm, kteří je nejvíc potřebují.

Jako vrchní velitel branných sil chci být zárukou, že obranyschopnost našeho státu nebude nikomu už záminkou k tomu, aby mařil odvážné mírové iniciativy, včetně zkracování vojenské služby, zřizování náhradní vojenské služby a celkové humanizace vojenského života.

V naší zemi je mnoho vězňů, kteří se sice vážně provinili a jsou za to potrestáni, kteří však museli projít - navzdory dobré vůli některých vyšetřovatelů, soudců a především advokátů - pokleslou justicí, jež zkracovala jejich práva, a musí žít ve věznicích, které se nesnaží probouzet to lepší, co je v každém člověku, ale naopak lidi ponižují a fyzicky i duševně ničí. S ohledem na tuto skutečnost jsem se rozhodl vyhlásit poměrně širokou amnestii. Vězně zároveň vyzývám, aby pochopili, že čtyřicet let špatného vyšetřování, souzení a věznění nelze odstranit ze dne na den, a aby chápali, že všechny urychleně chystané proměny si přeci jen vyžádají určitý čas. Vzpourami nepomohou ani této společnosti, ani sobě. Veřejnost pak žádám, aby se propuštěných vězňů nebála, neztrpčovala jim život a pomáhala jim v křesťanském duchu po jejich návratu mezi nás nalézat v sobě to, co v nich nedokázaly nalézt věznice: schopnost pokání a touhu řádně žít.

Mým čestným úkolem je posílit autoritu naší země ve světě. Rád bych, aby si nás jiné státy vážily za to, že prokážeme porozumění, toleranci a lásku k míru. Byl bych šťasten, kdyby ještě před volbami navštívili naši zemi - byť na jeden jediný den - papež Jan Pavel II. a tibetský dalajlama. Byl bych šťasten, kdyby se posílily naše přátelské vztahy se všemi národy. Byl bych šťasten, kdyby se nám podařilo ještě před volbami navázat diplomatické styky s Vatikánem a Izraelem. K míru chci přispět i svou zítřejší krátkou návštěvou našich dvou navzájem spřízněných sousedů, totiž Německé demokratické republiky a Spolkové

republiky Německa. Nezapomenu ani na naše další sousedy - bratrské Polsko a stále nám bližší Maďarsko a Rakousko.

Na závěr bych rád řekl, že chci být prezidentem, který bude méně mluvit, ale víc pracovat. Prezidentem, který se bude nejen dobře dívat z oken svého letadla, ale který - a to hlavně - bude trvale přítomen mezi svými spoluobčany a dobře jim naslouchat.

Možná se ptáte, o jaké republice sním. Odpovím vám: o republice samostatné, svobodné, demokratické, o republice hospodářsky prosperující a zároveň sociálně spravedlivé, zkrátka o republice lidské, která slouží člověku a proto má naději, že i člověk poslouží jí. O republice všestranně vzdělaných lidí, protože bez nich nelze řešit žádný z našich problémů. Lidských, ekonomických, ekologických, sociálních i politických.

Můj nejvýznačnější předchůdce zahájil svůj první projev citátem z Komenského. Dovolte mi, abych já svůj první projev ukončil vlastní parafrází téhož výroku:

Tvá vláda, lide, se k tobě navrátila!

Zdroj: www.vaclavhavel.cz

<http://www.just.wz.cz/view.php?cislocianku=2005010133>

Výňatky z projevů Václava Havla

Listopad 1989 – Letenská pláň:

Komunisté vás budou strašit nezaměstnaností, není to pravda, ničeho se nebojte.

V prosinci 1989 před volbou prezidenta:

Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřitelem socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků... Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte, protože tu brzy začnou vycházet knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím.

Prosinec 1989:

Pro mne není rozhodující s jakým slovem jsou sociální jistoty spojovány, ale to, jaké jsou. Já si představuji, že by měly být daleko větší, než jaké poskytovalo to, co mnozí nazývají socialismem.

1.1.1990 v novoročním projevu:

Možná se ptáte, o jaké republice sním. Odpovím vám: o republice lidské, která slouží člověku, a proto má naději, že i člověk poslouží jí. Za svůj třetí úkol považuji podporu všeho, co povede k lepšímu postavení dětí, starých lidí, žen, nemocných, těžce pracujících, příslušníků národnostních menšin a vůbec všech občanů, kteří jsou na tom z jakýchkoliv důvodů hůře než ostatní. Žádné lepší potraviny či nemocnice nesmí být výsadou mocných, ale musí být nabídnuty těm, kteří je nejvíce potřebují.

Připravujeme koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální stresy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, jak se někteří z nás obávají. Svádět všechno na předchozí vládcu nemůžeme jen proto, že by to neodpovídalo pravdě, ale i proto že by to mohlo oslabit naši povinnost samostatně, svobodně, rozumně a rychle jednat.

23.1.1990 při projevu ve Federálním shromáždění:

Všichni chceme republiku sociálně spravedlivou, v níž nikdo nebude trpět existenční nejistotou, v níž nebudou strádat lidé ponížení, staří, děti či lidé jakkoliv handicapovaní. Chceme republiku, která bude starostlivě pečovat o to, aby zmizely všechny ponižující přehrady mezi různými společenskými vrstvami, v níž se nebudeme dělit na otroky a pány. Toužím po takové republice více než kdo jiný.

V dubnu 1990 ve veřejném projevu:

Náš stát by už nikdy neměl být přívazkem či chudým příbuzným kohokoliv jiného. Musíme sice od jiných mnoho brát a mnoho se učit, ale musíme to po dlouhé době dělat zase jako jejich rovnoprávní partneři, kteří mají také co nabídnout... Jsou lidé, kteří kalí vodu a panikaří, že se bude zdražovat. Dávejte si na ně pozor!

Na tiskové konferenci po přijetí zákona o volbách na dotaz novinářů:

Ptáte se s údivem, jestli bude inflace, jestli bude zdražování? Mnohokrát a jasně tato vláda řekla ve svém programovém prohlášení, že jejich úsilím je, aby přechod od neekonomicky k ekonomice byl pokojný, bez sociálních aspektů, bez návaznosti nezaměstnanosti, bez jakýchkoliv sociálních krizí nebo podobně. ... Žádné gigantické zdražování nebo dokonce nezaměstnanost, jak to panikáři systematicky šíří, nic takového nepřipravujeme.

1990:

Již nikdy do žádného paktu nepůjdeme.

29.6.1990 ve Federálním shromáždění:

Podle mého mínění nesmí náš stát šetřit na investicích do školství a kultury... Také náš mnohokrát deklarovaný úmysl provést reformu tak, aby nevedla k velkým otrěsům, velké inflaci nebo dokonce ke ztrátě základních sociálních jistot, musí naši ekonomové přijmout prostě jako úkol, který jim byl zadán. Zde neplatí žádné „Nejde to!“

Zpráva z tisku

„Cenu Point-Alpha za zásluhu o jednotu Německa a Evropy v míru a svobodě převzal včera na velvyslanectví SRN v Praze exprezident Václav Havel.“ (Právo, 1.10.2008)

Václav Havel byl prezidentem Československé socialistické republiky, České a Slovenské federativní republiky a České republiky. Zatímco se zasloužil o jednotu Německa, nezasloužil se o zachování ČSFR, která se rozdělila (nebo byla určitými i vnějšími silami v cizím zájmu rozdělena?) na Českou republiku a Slovenskou republiku. Zatímco Německo bylo snad jediným státem, který se v tu dobu sjednotil, probíhal postupně „rozpad“ SSSR, Československa a Jugoslávie.

–red.

Havel - ODS mne chtěla obvinít z vlastizrady a sesadit

Prezident Havel: ODS mne chtěla obvinít z vlastizrady a sesadit

Macek hovoří o stihomamu, Zeman o politické anekdotě

Obvinění z vlastizrady chtěla údajně použít ODS k tomu, aby se prostřednictvím Senátu zbavila prezidenta Václava Havla.

PRAHA - Prezident České republiky Václav Havel včera uvedl, že má informace „z druhé ruky“ o tom, že se ho ODS snaží odstranit. „Doslechl jsem se, že v útrokách ODS dokonce zazněl nápad, zda by Senát neměl tohoto podivně nevyzpytatelného nebezpečného prezidenta pro jistotu sesadit tím, že ho obviní z vlastizrady a předá Ústavnímu soudu, jak ústava umožňuje. Nápad byl zamítnut,“ řekl Havel včera v Nedělní partii televize Prima.

Místopředseda ODS Miroslav Macek Havlovu domněnku považuje za „stihomam“. Předseda ČSSD Miloš Zeman ji zařadil do kategorie politických anekdot. „Myslím si, že je to zajímavý názor, který má formu politické anekdoty, nikoli formu vážně míněného výroku,“ mírnil Havlův výrok Zeman.

Havel, který připustil, že má tyto zprávy „z druhé ruky“ a nemůže za ně „úplně sto procentně“ ručit, oznámil před svým lednovým zvolením prezidentem republiky mediální ofenzivu. Na podzim loňského roku přijal na Hrad analytika Jiřího Peheho, který se podílel na formování jeho image. Pehe včera pro LN odmítl, že by chtěl prezident svým výrokem o vlastním odstranění vysílat nějaký závažný signál.

„To má prezident z vlastního zdroje. Opravdu nevím, proč se to rozhodl říci, jestli chtěl vyslat nějaký signál,“ uvedl Pehe.

Havel zatím rezignovat nehodlá

Politikové považují údajně Havla, podle jeho vlastních úvah, za „jakousi záhadnou nevyzpytatelnou bytost, která možná něco provede“. Prezident se loni na podzim po demisi Václava Klause z postu předsedy vlády podílel na vzniku „polopolitické“ vlády Josefa Tošovského, kterou ODS ostře kritizovala.

Zejména místopředseda ODS Miroslav Macek proslul názory, které Klausův pád

hodnotily jako „mediální atentát“ a „hradní spiknutí“. Pehe, který pracoval pro Hrad externě od jara 1997, pro LN začátkem května připustil, že o tom, co bude „po Klausovi“, se v hradním týmu uvažovalo již tehdy. Postup prezidenta, který se vždy bránil roli „kladeče věnců“, hodnotí Václav Klaus jako snahu po „jelcinizaci“.

O rezignaci Havel, o níž se včera poprvé zmínil, uvažuje podmíněčně. K té by ho přiměl pouze neústavní vývoj ve státě nebo dlouhodobá nemoc. „Pakliže mne nemoc nebo obvinění z vlastizrady nezbaví té funkce dřív, je tomu tak, že budu ještě čtyři a půl roku ve funkci,“ řekl Primě. „To znamená, že ten můj odchod se - s promínutím - ještě odkládá,“ dodal vzápětí.

Debatu o nemoci v dubnu otevřel místopředseda sněmovny Jaroslav Zvěřina (ODS). Operaci, při níž by Havlovi měl být uzavřen vývod tlustého střeva, má prezident podstoupit 23. července. Do té doby chce jmenovat vládu v čele s Milošem Zemanem, předsedou ČSSD.

Josef Brož

Hra jako zrcadlo světa aneb o Havlovi a jeho odchodu (pardon, odcházení)

Štěpán Kotrba

4.4.2011

Odvaha k omluvě, které mluví Jan Čulík v recenzi Havlovy hry *Odcházení* i v odpovědi čtenářce Olze Weidenthalerové, vyžaduje poněkud jinou formu, než sebeinterpretáčnické zpracování svého vlastního textu, notabene s vlastní manželkou v jedné z rolí. Z celé Havlovy hry, Havlem napsané a Havlem zrežirované, přece křičí jedno jediné poselství: "Já takový přece nebyl!". A jen v malém, za starými hadry minulosti zaházeném koutku autorovy duše bobtná pochybnost: "A nebo jo???"

Jak jinak si vysvětlit nutkavou potřebu autoinscenace, než jako autorovu nejistotu z cizí dramaturgovy či režijní interpretace, že by se text hry mohl stát (možná posmrtnou) Obžalobou? Jen proto se autor tak zoufale snažil interpretovat svůj vlastní text. Protože chtěl dořici to, co text sám říci nemohl. Chtěl o něco více zašifrovat Přiznání, které učinil před Bohem, ale ne před lidmi.

Havel svým textem napsal svou vlastní politickou závěť. Tečku za životem dramatika i politika, o státníkovi nemluvě. Ten je karikován nejironičtěji. Popraven nejkrutěji. O tom není sporu. Interpretace ale krutost výpovědi maskuje a interpretační rámec dává jen několika desítkám spoluviníků, kteří budou mlčet navždy, protože u toho všeho byli také. Jen nenašli očištnou odvahu k Přiznání.

Nemá Jan Čulík pravdu v tom, že je "Havlova hra neuvěřitelně banální." Banální je svět, svět umění i svět politiky. Svět absentujících estetických kritérií, které náhle se otevírající svobodou rámců vedou jak bílý papír každého tvůrce k šílenství. Svět plný banalit vyprázdněných slov, svět plný doublespeaku, kterým autor tak rád plnil chřtány hlupáků v reálné politické publicistice. Sám fakt autorova přiznání, "že dnešní politikové jsou pokrytci, jsou zaprodaní, to, co říkají veřejně, jsou jen fráze, a jediné, co je zajímá, že agresivně a neskrupulózně prosazovat vlastní zájmy", jak to správně analyzuje Čulík v **první recenzi na sám text hry**, je přeci ne-banální. Je objevem zejména pro mnoho Havlových obdivovatelů, kterými autor musel v hloubce duše nesmírně pohrdat, protože jeho slova nikdy nepochopili a věřily v ty archetypální manipulativní banality. Nejhorší a nejloupější je uvěřit své vlastní propagandě, protože autor přeci ví o veškeré falši toho, co kdy řekl či napsal... Havel nikdy nevěřil tomu, co říkal a psal. To je poselství jeho Odcházení pro mne. Není to překvapení, protože jsem před dvaceti lety měl možnost zabývat se hloubkově jeho osobností a analytickým psychoportrétem, vypracovaným jeho politickými protivníky.

Havlovo Odcházení svědčí o tom, **že autor je si vědom všech zločinů proti své vlastní morálce, kterých se kdy dopustil jako člověk, jako disident i později jako politik a státník.**

Havlovo Odcházení svědčí ale i o tom, že autor nepostrádá reflexi před svým vlastním Bohem, jen bezbřezě pohrdá lidmi okolo sebe a jejich soudy. Není nikoho, kdo by stál za dobré slovo, za pohlazení, za soucit či za lásku. Není nikoho, kdo by byl Poslem Božím. Bůh je pěkná svině.

Ti, kdo znají zákulisí politiky, mohou nalézat v textu portréty jednotlivých hráčů reálného *theatra mundi* české politiky a sžíravou ironii, pohrdání a někdy i nenávisť autora k nim. V tom autorova odvaha bezesporu je. Naplival na všechny. Ale pak se pravdy sám, tváří v tvář realitě lekl. A tak ještě jednou obrátil palačinku na pánvi, než ji s ďábelsky hořkým úsměvem předložil hostům filmového *theatra mundi* na večeri své dramatické i politické demniéry. *V čele klaka, pak cnotné rodiny, a náruč chryzantém... Černá saka a žena hrdiny pod paží s amantem...* Kdo je ten amant? A kdo ona klaka, o které zpíval Kryl? Na to si hosté slavnostního večera musí odpovědět sami. Komu se poštěstí být na své vlastní panychidě a vidět ty blátivé ksichty?

Abrahám jako jediný pochopil. A skvěle interpretoval. Včetně odcizení.

Veškrnová nepochopila dodnes nic. A až někdy v budoucnu pochopí, musí spáchat sebevraždu, protože se s pravdou nevyrovná a už nebude nikdo, kdo by ji utěšil ve světě samých lží a vlastních sebeklamů.

Lásky v Havlově světě hodnocení a představ o sobě samém, o vlastním okolí, není mnoho. Nebo spíš není žádná. Mnoha "zcizujících" efektů pro jednotlivé diváky své hry autor dosahuje daleko dřív, než si Jan Čulík myslí že došlo v samém závěru ve scéně s bazénem. Havel posílá uvnitř hry demaskující vzkazy jednotlivým hráčům reálné hry, sedícím coby diváci na premiéře. Hra se neodehrává na plátně. Hra se odehrála na premiéře. A v tom je genialita autora-dramatika stejně, jako morální zvrhlost autora-člověka. Dosahuje efektu výpovědi právě absencí morálky hlavních rolí, absencí pozitivního východiska. Máte možnost si vybrat pouze mezi špatným a ještě horším, než půjdete na morální popraviště. Směj se paňáco... takový je život, který jsem žil. Masky dolů, pánové! Kate, konej svou povinnost.

Čtenářka Britských listů Olga Weidenthalerová správně, ale instinktivně postřehla to, že **"Havel sám je jeden z hlavních strůjců marasmu České republiky" a správně pohrdá "prospěchářskou havlárnou"**. To je ovšem pouze hodnocení autora-politika, strůjce *Zahradní slavnosti pro patnáct milionů*, nikoliv autora-dramatika. Právě Pejčochova studie "zabývající se Václavem Havlem a protagonisty české politické scény a rozpadem republiky, dokládající, že do jisté míry došlo v zemi k realizaci Havlovy Zahradní slavnosti, v níž se členy početného komparsu stalo 15 milionů občanů Československa" je vypointováním Havlovy absurdní hry.

Prospěchářská havlárna je pouhým pochopením životní role doktora Fausta, nikoliv motivů jeho Mefista. Weidenthalerová nepochopila jedno, paradoxně stejně jako Jan Čulík, v jehož interpretaci podvědomě uvěřila. Havel-dramatik se nestaví do role moralisty a nelituje plynových komor. Ani na vteřinu. Používá morálku i utrpení jako rekvizity hry. Autor-dramatik nezná slitování. Vidí jen jeviště a dramatický účinek.

Havel-dramatik vycházel vždy a dodnes vychází z Friedricha Dürrenmatta, se kterým se znal a znal jeho dílo. Havel -dramatik znal jeho hry. Havel-politik znal i esej "Die Schweiz - ein Gefängnis", kterou mu v roce 1990 Dürrenmatt dedikoval a přednesl u příležitosti předávání Gottlieb-Duttweilersovy ceny a která posléze vyšla pod názvem Kantovy naděje.

"Více než dvacet let uplynulo od doby, kdy Spojené státy ve Vietnamu prohrály nejen válku, ale dokonce i čest", psal Havlovi Dürrenmatt po "sametové" revoluci. "Ne válka, ale mír je otcem všech věcí. Války vyplývá z nezvládnutí míru. Mír je problém, který musíme řešit. Mír má fatální vlastnost že do sebe integroval válku. Hybnou silou ekonomiky volného trhu je konkurence, ekonomická válka, válka pro trhy. Lidstvo vybuchne jako prostor, ve kterém žijeme. Nevíme, jak bude vypadat svět, když bude deset miliard lidí obývat Zemi. Ekonomika volného trhu prozatím pracuje pod primátem svobody. Snad pak bude plánovaná ekonomika pracovat pod primátem spravedlnosti. Možná, že experiment marxismu byl příliš brzy. Co může udělat jednotlivec? Co teď?"

Rede von Friedrich Dürrenmatt auf Vaclav Havel zur Verleihung des Gottlieb-Duttweilers-Preises am 22. November 1990.

Havel-politik si na Dürrenmattovu moralitu nevzpomněl. Vzpomněl si ale Havel-dramatik. Je dobré si prostudovat nejen román "Soudce a jeho kat" (Der Richter und sein Henker), ale i Dürrenmattovu hru Návštěva staré dámy (Der Besuch der alten Dame, 1956), "Fyzikové" (Die Physiker, 1962, česky Divadelní ústav), ale i nápo vědnou "Hru rolí" (Die Rollenspiele). Ve všech se Dürrenmatt tak či onak zabývá zlem, vinou, ponižením a svědomím. Zatím co v Návštěvě staré dámy jde o lynč Alfréda Illa za odměnu jedné miliardy a otázku individuální odpovědnosti za kolektivní viny v městě/světě plném sraček („Güllen“), ve hře Fyzikové jde o geniálního Möbia v blázinci Matildy "Zubaté" (Mathildy von „Zahnd“) a zavraždění ošetřovatelek kvůli vyššímu principu dobra a zodpovědnosti za budoucnost (v blázinci) . Dilematem je vždy otázka, zda může člověk vzít spravedlnost do svých rukou a rozhodovat o osudu svém i svých bližních, aniž by se ptal po důsledcích...

Nejkrásnější ukázkou absurdity předvádí Dürrenmatt v "Hře rolí" - protokolu o jedné fiktivní inscenaci. Zde píše fiktivní autor Georg Büchner jako arteterapii v blázinci fiktivní komedii Achterloo (o vyhlášení stanného práva v Polsku v noci z 12. na 13. prosince 1981, která je součástí textu) pro imaginární publikum, pro pomyslné pódium a pro imaginární komiky ... Pacienti se nicméně jen zřídka drží jejich rolí a často improvizují ... Nutno štiplavě podotknout namísto pointy, že hrou Achterloo (verze I. 1983) bylo publikum nadšené, kritiky chladné, a tak ji Dürrenmatt přepracovával tak dlouho, až se kritikům líbila (verze IV. 1988) spolu s inscenační nápo vědou "Rollenspiel"; Georg Büchner Preis je nejdůležitější literární cena v Německu; Dürrenmatt ji dostal v roce 1986 a Karl Georg Büchner byl německý dramatik a prozaik, předchůdce absurdního dramatu, který pouze zemřel příliš mlád (ve věku 24 let), než aby se stal vedle Goetha a Schillera slavným už za svého života, jak praví vševědná wikipedie....

"Ten, kdo je bezvýznamný a vidí beznaděj tohoto světa, může si zoufat, ale toto zoufalství není důsledkem tohoto světa, ale odpovědí v tomto světě, a jinou odpovědí by bylo neopakování. Chceme-li pochybnosti o rozhodnutí předat světu, ve kterém žijeme, často si připadáme jako Gulliver mezi obry. Ten také musí podstoupit, také musí udělat krok zpět, ocenit tak protivníka, zhodnotit vůli nepřítele, který je připraven utkat se s ním v boji. Jen tak je ještě možné ukázat lidem odvahu", napsal Dürrenmatt, stigmatizován apokalyptičností ničující síly atomové bomby, ve slavné přednášce "Problémy divadla" v roce 1954. Poukázal tak na grotesknost jako tvar nejistoty a probouzející se existencialismus ve své tvorbě. Ale pro Václava Havla je ono brechtovské "zcizení" náhražkou za úzkostné Camusovo "odcizení", které ho děsí prázdnotou. Je to strach ze smrti?

Havlovým stigmatem není jako u silného humanistického bojovníka Dürrenmatta atomová bomba, proti které bojuje perem, ale malost a neschopnost. Impotence. Višňový sad Antona Pavloviče Čechova je jen rekvizitou. Jeho dürrenmattovské invoakce jsou záchranným kolem ,dávajícím znechucení ze sebe i ze světa alespoň nějaké východisko, nějaký smysl. Havel nenachází prazákald všeho jako Dürrenmatt v "Portrétu planety", kde se na jevišti dostávají Adam, Eva, Kain a Ábel poté, co nastala katastrofa. Odpovědnost jedince za politickou realizaci filosofické ideje, za "vůli k činu", je non-fiction drama současnosti i minulosti. A o tu

se Havel pokusil. Jednou jako neschopný a všehoschopný politik, podruhé jako svou duši sebezpytující dramatik.

"Já takový přece nebyl !" Absurdní na absurdní hře je to, že ji málokdo správně pochopí. "A nebo jo???" "Snad se vyhnu klišé", říká Havel. Měl se ale raději vyhnout kultu sebe sama.

ZDROJ: <http://www.blisty.cz/art/58062.html>

Překvapivě účinná a hluboká omluva od bývalého prezidenta

Havlovo filmové *Odcházení*:

Jan Čulík

2.4.2011

Jak jsem byl před třemi lety **zklamán tištěnou verzí Havlovy hry *Odcházení***, která mi přišla zastaralá, banální a nepůvodní, byl jsem teď velmi příjemně překvapen jeho filmovým debutem, natočeným podle právě této divadelní hry. Na projektu se zjevně od vzniku hry intenzivně pracovalo a navzdory původní skepsi, vyjadřované novináři nad zprávami, že se Václav Havel dal do natáčení filmové verze této relativně nepovedené hry – vzniklo opravdu velmi dobré filmové dílo. Původní papírová banalita se proměnila v autentické lidské svědectví. To vzniklo v důsledku Havlova obrovského zklamání nad tím, kam to za dvacet let jeho země dopracovala. Filmová verze *Odcházení* je silně zakotvena v české současnosti a bude především vnímána jako až deprimující svědectví o české skutečnosti, přitom však její struktura naznačuje, že Havel se pokouší – a podle mého docela úspěšně - o obecně lidský přesah. Je to studie dnešní lidské mentality, která ovšem podle Havla vůbec není pěkná.

Zajímalo by mě, jaké budou reakce na Havlův film v zahraničí. Nemusejí být příliš příznivé, protože Havlovo filmové *Odcházení* vychází silně z frustrace současnou českou společensko-politickou situací a o té nikdo na Západě nic neví. Tento film je nesmírně český a řeší českou problematiku. Jak známo, na Západě se prosazují především ty filmy z ČR, které nějak rezonují s obecnou lidskou problematikou, anebo s nějakým významným celosvětovým tématem (tak například Najbrtův film *Protektor* zaznamenal překvapivě podstatné mezinárodní úspěchy - nikoliv nutně proto, že je to film dobrý, což je, ale protože je to film o holocaustu a tomu mezinárodní diváci rozumějí).

Hlavními motivy Havlova filmového *Odcházení* jsou pompéznost, ješitnost a strach.

Strach ze ztráty moci a majetku. Snad všechny postavy v této Havlově tragédii jsou absolutní sobci, lidé posedlí jen sami sebou.

V první třetině se film soustřeďuje na vykreslení postavy a mentality Viléma Riegera (Josef Abrhám), odcházejícího kancléře jakési blíže nejmenované, poloautoritářské země. Rieger je plný své důležitosti, své minulé „státnické“ kariéry, vzpomíná na „významná“ setkání s Tonym Blairem a jinými světovými politiky. Žije v luxusní vile, k níž je zřejmě přiřčen (ve filmu ho nevidíme) i višňový sad (intertextuální odkazy na Čechova i na Shakespearova *Krále Leara* jsou ve filmu časté a zdá se mi, že do něj byly včleněny o hodně efektivněji, než jak tomu bylo v původní tištěné hře).

Až fyzicky nepříjemně autentické bylo prostředí "vysoké politiky", vykreslené v tomto filmu. Velmi nepříjemně, ale velmi autenticky mi prostředí Havlova filmu a všudypřítomný strach připomnělo atmosféru na českých ministerstvech a na vládních úřadech, kde se úředníci bojí

vystrčit hlavu nad parapet a upozorňovat na sebe - tak nikdo nic nedělá a všichni se schovávají za předpisy. Vládne atmosféra ostražitosti a nehybnosti. Iniciativa je nebezpečná. Tu lze vyvíjet pouze v soukromí, pokud si najdeme klanové spojence a začneme utvářet mafie, které pak chytře vyvíjejí tlak na jiné mafie, případně prosazujeme lobbistické zájmy svých spřízněnců, kteří nás pak za to odmění.

Na scéně vládne atmosféra filigránského, až secesního luxusu, se vším tím starožitným porcelánem, kusy, darovanými Riegrovi různými světovými politiky. Zároveň jsme v situaci, kdy se přítomnost mění v minulost a je zřejmé, že přítomní zápasí s nutností odchodu. Všechny postavy jsou koncipovány jako groteskní karikatury a hrají také důsledně do určité míry jako komické, dřevěné loutky. To funguje velmi dobře. Zkarikování postav jejich dřevěností je opravdu funkční.

Riegerovou společnicí je jeho „dlouholetá přítelkyně“ (symptomatické je, že nikoliv manželka – to signalizuje i Riegerovo sobectví) Irena (Dagmar Veškrnová) a její společnice Monika (Eva Holubová), přítomna je i Riegerova stará matka (Vlasta Chramostová). K dalším postavám patří sluha Osvald (Stanislav Zindulka), sepisovatel inventáře vily Hanus (Jiří Lábus) a především neuvěřitelně úslužný a pochlebovačný tajemník Viktor (Oldřich Kaiser). Riegerova mladá dcera Zuzana (Ivana Uhlířová) žije naprosto ve svém soukromém světě internetového chatování, telefonování mobilem a poslechu hudby z empétrojek. Druhá, starší Riegerova dcera Vlasta (Taťána Vilhelmová) se svým groteskním, mlčenlivým albínským manželem Albínem (Jan Budař) žije v ještě sobečtějším, materiálním světě a do vily k otci se dostavuje jen proto, že se ho snaží přimět, aby podepsal poslední vůli a odkázal příbuzenstvu veškerý svůj majetek. Obě dívky, jako ostatně každý v tomto filmu, jsou zosobněním absolutní sebestřednosti až do nelidskosti. Všem postavám jde jen o sebe, o majetek a o moc.

Secesní prostředí s filigránským porcelánem, kde postavy kolem bývalého kancléře Riegera žijí v slunečném luxusu, by mělo být pohodové. Není: V tvářích všech postav se zrcadlí strach. Strach z toho, že protože něco vlastní, mohly by o to přijít. Havlův film je výmluvným svědectvím o tom, v jaké pasti jsou údajně bohatí a vlivní lidé.

Nespí strachy. Jsou majetkem a mocí zotročeni. Připomnělo mi to dávné čtyřverší ze zapomenuté písně Jaroslava Hutky: „Drží se talíře, musí se o něj bát. Já mám ruce volné, mohu jim zamávat.“ Havlovo filmové *Odcházení* dokazuje, že svobodný je jen ten, kdo není svázán mocí a vlivem, nemusí usilovat o jejich zvětšování, ani nemusí neustále intrikovat v obavách, že ho někdo o moc a vliv připraví.

Skoro je to jako v někdejším komunistickém režimu: Podskalského klasická komedie *Bílá paní*, vynikající sociologická analýza fungování komunistického totalitního režimu na příkladu maloměsta, poukázala na to, že komunističtí funkcionáři nedělali nic jiného, než že pasivně ohrazovali vlastní moc. Plýtvali energií neustálou bdělostí a ostražitostí, pořád vyhlíželi, jestli je někdo o moc nechce připravit. Město bylo zanedbané, protože funkcionáři, místo aby se o něj starali, vyhlíželi nepřítele.

Náznaky něčeho podobného jsou i v Havlově filmovém *Odcházení*. Václav Havel kdysi napsal studii „Anatomie gagu“, v níž rozbíral vznik a fungování těchto komediálních

výrazových prostředků. Zřejmě ve vzpomínce na ni obsahuje filmová verze *Odcházení* také několik docela úspěšných, typicky havlovských gagů. Jedním z nich je umístění barvami pomalovaného kamene u schodiště před Riegrovou vilou – všichni, zejména kmitající služebníci, o tento „umělecký předmět“ neustále zakopávají. Podobně jako v Havlově *Vernisáži* slouží v prostoru strategicky rozmístěné umělecké artefakty k zdůraznění zázobanosti a procovství zobrazovaného prostředí.

Avšak toto prostředí, při vší jeho luxusnosti, je také zanedbané. Jediný přístup k vile je pěšinou kolem správného domku, na pěšině je však hluboká louže, které se přichozí a odcházející jen velmi těžko vyhýbají, někteří z nich prostě rovnou chodí tou vodou. Princip, že v prostředí existují různé překážky, které by bylo lehké odstranit, ale nikdo je neodstraní a všichni je pracně obcházejí nebo přelézají, což mi za komunismu připadalo jako charakteristický rys režimu, je také typickým havlovským rysem, který přežil. Ve filmovém *Odcházení* naznačuje, že protagonisté mají natolik plné ruce práce hájením své moci, že nemají čas na odstraňování drobných technických překážek ze svého života, které lidem znepríjemňují život.

Havlovo filmové *Odcházení* je testamentem i z celé řady jiných hledisek, protože intertextuálně neodkazuje pouze na Čechova a na Shakespeara, ale také na četné postupy užívané Havlem v jeho hrách v minulých desetiletích; charakteristická pro jeho předchozí díla je například rychlá stříhová sekvence, v níž postavy rychle za sebou opakují výroky jiných osob, pronesených na jiném místě dramatu – sekvence naznačuje, že identita osobnosti je vlastně lehce vyměnitelná. Kdysi v šedesátých letech uvozovaly Havlova představení jeho *Zahradní slavnosti* v divadle Na Zábradlí ironicky zkreslené fanfáry ze Smetanovy *Libuše*, snad nejnacionalističtější české opery; disidentská nahrávka *Audience* s Havlem a Landovským ze sedmdesátých let byla ironicky uvozena Smetanovou árií z *Prodané nevěsty* „Proč bychom se netěšili“; filmové *Odcházení* ironizuje Beethovenovu Ódu na radost.

Původní statická expozice panoptika groteskních, děsivých postav, plných úzkosti, že přijdou o to, co mají, se rychle rozvolňuje. Scéna se mění. Ukáže se, že jsou strach a úzkost příslušníků Riegrovy domácnosti oprávněné. Hlavním mocenským představitelem nového režimu je Riegrův protivník, nový viceprezident Vlastimil Klein, (Jaroslav Dušek), zbohatlík a podvodný mafián a spekulant (barevné košile, žluté kalhoty, naprostý plebejec a agresivní "podnikatel", jistý si svými metodami), jehož pochybné koupě celé řady luxusních vil Rieger ve své funkci veřejně kritizoval. Klein přijde Riegra vydírat, že pokud Rieger neučiní vůči nové vládní garnituře vstřícné veřejné gesto, bude z vládní vily vystěhován, což se také stane. Mocenská konstelace se rychle změní, což vede i k tomu, že Riegrův tajemník Viktor začne posluhovat a obskakovat namísto Riegra právě Kleina a mladá obdivovatelka mocných Bea, která si přijde nejprve pro podpis do knihy Riegrových projevů a nechá se Riegreem osahávat, se rychle po jeho ztrátě moci přeorientuje na zbohatlíka Kleina.

Ve filmu nechybí ani zcela groteskní novináři. Opakovaně se dostávají novinářští primitivové Jack (Jiří Macháček) a jeho intruzivní fotograf Bob (Stanislav Milota). Neohrabaný Macháček, se zlomenou a zafačovanou rukou, není schopen při rozhovorech s Riegreem zformulovat své otázky na místě a kostrbatě je čte z papíru. Na obsahu interviewu nezáleží,

protože rozhovory, tištěné pak v bulvárním deníku *Fuj*, se zabývají výhradně erotickými tématy (povýtce vymyšlenými), případně Riegera na pokyn Kleinových podnikatelských spojenců, vlastních deník *Fuj*, cíleně skandalizují. Tisk tedy publikuje z komerčních důvodů pouze lechtivé materiály, anebo je zneužíván mocnými k politické manipulaci.

Groteskní svět, který nám tu Havel představil, působí nesmírně deprimujícím dojmem. Není vůbec nikdo slušný a lidský. Lidi buď jen podlézají, anebo bezostyšně využívají příležitosti k bezskrupulóznímu hromadění majetku a moci a k zotročování lidí. Nikomu na nikom nezáleží. Rieger se po původním odporu Kleinovi nakonec podvolí: po celonočním výslechu na tajné policii souhlasí, že bude dělat Kleinovu poradci poradce. Od vystěhování z vily ho to ovšem nezachrání. Mocenský vítěz ovšem potřebuje, podobně jako v totalitním režimu, aby se mu všichni veřejně podvolili. Klein potřebuje, aby Rieger veřejně přiznal porážku.

Politické fráze jsou irelevantní. Rieger opakovaně žvaní o tom, že „naše země musí být bezpečné místo“, „v ohnisku politiky musí být člověk“ a že „občan tu není pro stát, stát je tu pro občana“. Ve filmu jsou však zjevné náznaky, že režim, jemuž Rieger stál v čele, byl podnikatelsky divoký, neskrupulózní a polototalitní. Klein opakuje tatáž krásná slova – jsou bez významu. Z Riegerovy vily a z višňového sadu plánuje udělat nákupní středisko s kiny, restauracemi a bordelem.

Proč argumentuji, že je tento film Havlovou hlubokou omluvou svým spoluobčanům? Film končí gagem, který je víc než výmluvný. V závěru filmu se z jezírka před vilou neočekávaně vynoří zpod hladiny sám Václav Havel ve večerním obleku a promáčený skrz naskrz, s mokkými vlasy i obličejem, osloví diváky v sále: „Děkuji, že jste si vypnuli mobilní telefony. (Pauza) Pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí. (Pauza) Teď si své mobilní telefony můžete zase zapnout“ (tedy proto, že film už skončil). Brechtovské zcizení prostoru dramatu, stejně jako ironická hra s běžně používaným komerčním upozorněním v dnešních kinech a jeho kontrast s někdejší romanticky idealistickým Havlovým výrokem, působí opravdu efektivně.

A je to skutečně omluva. Ironickou citací svého nyní tak často vysmívaného výroku z doby demokratické revoluce v listopadu 1989 Havel přiznává: Byl jsem naivní hlupák. Myslel jsem, že vedu svou zemi do svobody. Podcenil jsem a neznal jsem, co všechno a jak hluboce dokáže zpotvořit lidská přirozenost, má-li k tomu příležitost. Nevěděl jsem, že lidem jde jen o majetek a moc. Aspoň těm, s nimiž jsem se setkával ve vlivných kruzích. To, co jsme z této země za dvacet let udělali, je děsné. Za to se hluboce omlouvám, nevěděl jsem, že to tak dopadne.

Je to testament opravdu tragický.

<http://www.blisty.cz/art/58040.html>

Názor

4.4.2011

Ad **článek** o Havlově filmu: Havel sám je jeden z hlavních strůjců marasmu české republiky (slovo marasmus není nadsázkou).

To, že se nyní začne stavět do role moralisty, jsem předvídala, ale je to hnusné asi tak, jako kdyby Hitler litoval plynových komor - vždyť on chtěl přinést svobodu a prosperitu.

Nemohu uvěřit, že jste mu skočil na špek. Jste přece inteligentní chlap. Řadíte se tím mezi prospěchářskou "havlárnu".

Po tomto vašem článku už nemohu dál ani číst Britské listy. Zasmějte se mi, ale pro mne to tím končí.

Olga Weidenthalerová

Pozn. JČ: Havel ve filmu *Odcházení* nemoralizuje. Ukazuje děsivé poměry a charakteristiku mocných a sám sebe hrubě ironizuje a zesměšňuje. Myslím, že je k tomu potřeba docela odvahy, aby si člověk v pětasedmdesáti letech řekl: Všechno, o co jsem usiloval, dopadlo špatně a sám z toho vycházím jako naivní nepraktický hlupák. Osobně na mě taková autoreflexe dělá dojem.

Názor čtenáře Britských listů

4.4.2011

Kdyby si autoři výše uvedených recenzí dali tu práci a srovnali si to, co je uvedeno ve filmu s tím, jak tento člověk žije a jedná, tak by došli k jiným závěrům, které jsou běžnému občanovi tohoto státu zřejmé.

Jaké závěry ?

Autor *Odcházení* žil a žije v jiném světě než většina populace našeho státu. Žije se svou suitou v luxusním skleníku, s nadstandardním materiálním a lékařským zabezpečením, s ochrankou, a dalšími vymoženostmi.

Stále se nechá oslovovat ve veřejnoprávních médiích pane presidente, aniž by se proti tomu byť zlehka ohradil (např. viz televizní plky s Moravcem).

Ve filmu není žádná zmínka, jak se svým jednáním a rozhodováním (podpis zákonů) podílel na rozkrádání státního majetku a jak napomáhal k majetku známým (např. viz kauza Chadimová a spol.), a jak zneužil institutu „Prezidentských milostí“

Nezmínil se o svém velkém národním pochybení a to je omluva německým fašistům a henleinovcům. Naopak povýšil špiony, vrahy, sabotéry a kriminálníky na národní hrdiny.

Nevysvětlil své restituce po předcích spojených s hitlerovským fašismem.

Nikde není náznak pokory před lidským životem a již podruhé schvaluje humanitární bombardování (Jugoslávie, Libye).

Takže Odcházení není Testament a pokání, ale je jen pořádný škleb spojený s výsměchem.

Kdo nemiluje Václava Havla, jest duševním trpaslíkem!

Pavel Frost

21 Červenec 2011

Vážená paní Tydlitátová sepsala blog, s jehož obsahem by se dalo jinak víceméně souhlasit, ovšem až na jisté podstatné věci.

Autorka například považuje Václava Havla za "významnou osobnost" a ti kdo nechápou velikost tohoto giganta jsou prý duševní trpaslíci. Z tohoto pohledu jsem HRDÝ na to, že jsem dle paní Tydlitátové duševním trpaslíkem a děkuji Bohu, že se nemůžu ani v nejmenším srovnávat s amorální zrudou, jakou je bezpochyby moralissimus Václav Havel.

Vážená paní Tydlitátová,

druhá věc, se kterou absolutně nesouhlasím je, že pojem skupiny "pravdoláskářů" označujete za cosi neurčitého, výraz,cituji: "kterým lze označit naprosto cokoliv a kohokoliv". V tomto se tedy velice mýlíte. Je to velmi určitá skupina lidí, velmi jasně a exaktně definovaná a já vám tu definici zopakují:

Pravdoláskář = skupina lidí, kteří milují Václava Havla, a jeho pojetí světa vyjádřené třemi poučkami George Orwella: Válka je Mír, Svoboda je Otroctví a Nevědomost je Síla. (a k tomu dodávám Lež je Pravda a Bída je Hojnost, pokud jste Orwella četla, víte o čem mluvím). Tečka.

Takže prosím nepište blogy přesně v intenci zájmu splnění poučky č.3 a č.4., neboť server Vaševěc.cz navštěvují lidé vzdělaní, inteligentní, veskrze osvícení, lidé kteří používají vlastní mozek a hloupou propagandu považují za to,čím je: hloupou propagandou.

Pravdoláskáři jsou zcela nepochybně odporná skupina establishmentu, většinou perfektně exponovaná už za doby vlády KSČ (agenti STB, KGB, členové KSČ či patolízalové bolševických papalášů) i za doby dnešní (většinou ODS, ODA, US, Zelení či TOP-09) a schopná demonstrativně podporovat hlavní ideologický proud ať je jakýkoliv.

Je schopná předstoupit před národ a drze a neomaleně lhát v zájmu podpory této ideologie. Byli by schopní veřejně odsoudit jak popravu komunistky Polednové, tak popravu Milady Horákové či Jiřího Paroubka.

Jsou schopni manifestačně podporovat americké radary a rakety, "pvapovy z hvězd a pvuhů", stejně jako jejich otcové vítali Stalina a soudružskou pomoc SSSR a před tím jejich dědové Adolfa Hitlera. Jejich kolaborace s režimem záleží jen na době.

Zaklínají se Velkými a Ušlechtilými slovy jako je "Morálka, Mír, Humanismus, Lidská práva, Svoboda, Demokracie a podobně a přitom podporují totalitu, vymývání mozků, vraždění maminek a dětí v kolonizačních válkách USA,(nazýváje to pokrytecky "humanitární bombardování" a obhajoba lidských práv, míru, svobody a demokracie, viz televizní dokument "Válkou se to vyřeší"), rasismus, xenofobii, náboženskou nesnášenlivost a intoleranci, generační nenávisť a lhostejnost k lidskému utrpení obyčejných lidí.

Svoji vlastní zrůdnost, sobectví a amorálnost v honu za mocí a penězi často kryjí hlasitou podporou ideologie či náboženství, které je zrovna "in". Požívají nekritickou podporu médií mainstreamu, které je oslavují jako vzory morálky, slušné lidi, spasitele lidstva a polobohy.

Nemusím tady vypisovat jména či dělat nějaké seznamy, stačí si dosadit veleslavné "osobnosti" a "celebrity" dle této definice. Pokud se jedná o pravdolásku exponovanou v politickém proudu tzv. "středu", tedy strany mnohokrát reinkarnované, od ODA, Unie svobody, Zelených až k TOP-09, je to politický směr, který je schopný jít s každým dostatečně amorálním a mocichtivým, vyjímečně, pokud není jiného řešení i s ČSSD, kde v koaliční vládě pravdoláskoví exponenti Unie Svobody a KDU nesli zodpovědnost za zadlužení a mnohé průšvihy házené pak drze na Sociální demokracii. Nicméně z definice při první příležitosti ČSSD zrazují a pokud to jen trochu jde, vždy podporují pravici. Protože zájem ČSSD o ekonomický růst a obhajoba sociálních jistot a zlepšení života obyčejných lidí jest v přímém rozporu s cíli pravdolásky i pravice. Symbióza pravdolásky a pravice je nezlomná, obě strany se potřebují, hlavním cílem pravdolásky je zadlužení republiky u nadnárodních bank a podpora intervenčních válek Velkého Bratra a hlavním cílem pravice je rozkrádání a devastace země.

PS:

s Klausem nemám nic společného a považuji ho za stejného likvidátora českého národa let devadesátých, jako je Václav Havel.

Problém Klaus versus Havel je asi tak antagonismem jako nesmiřitelnost "Srpu a Kladiva".

Pravdoláska s krajním pravicovým extrémismem zdevastovala tuto republiku stejným dílem. A nenávidí sociální demokracii stejným dílem, stejně jako ji nenáviděli a nenávidí nacisté a komunisté.

A poslední věc, osobně se velice podivuji, že zrovna Vy, pokud se nepletu ortodoxní věřící judaistka, můžete obhajovat příznivce člověka, který zcela bez pochyb pochází z rodiny nacistických kolaborantů, tedy lidí, kteří nepochybně schvalovali holocaust. Václava Havla považuji za morálně pokleslého člověka, uměleckou i lidskou nulu, přítele islamistických i jiných teroristů, válečných vrahů, zbrojních lobby, bývalých nacistů a především pokryteckou militaristickou parodii lidství a humanity. Váš postoj je pro mě záhadou a jako zásadní odpůrce nacismu a antisemitismu budu tedy, dle Vás, raději duševním trpaslíkem ale zato spravedlivým.

Pavel Frost

Podnikatel, producent, muzikant, sinolog, expert na podnikání v Číně. 15 let žiji v Pekingu a hodlám zde zůstat navždy, protože moji drahou vlast, slovy Švejka vovinuly nějaké mraky... Díky manželce patřící k rodině posledního císaře dynastie Čching mám totiž zajištěné místo v rodinné hrobce rodiny Aisin Gioro, což je čest, která se nedá odmítnout :-) Mám firmy a přátele po celé Číně, která je mým druhým domovem. Vyznáním Buddhista, člen ČSSD a nostalgický vlastenec s donquiotskou utkvělou představou, že můžu nějak pomoci.

<http://www.czechfreepress.cz/vase-free-zona/pavel-frost-kdo-nemiluje-vaclava-havla-jest-dusevnim-trpaslikem>

Opičan Havel aneb Sametová normalizace + Diskuse

19. 7. 2009

Autor: orinoko

/Část titulku vypůjčena od Xaviera Baumaxy/

Bliží se kulaté výročí naší slavné Sametové revoluce a konkrétně zodpovězených otázek, které spojují naši současnost s nedávnou minulostí, je paradoxně méně a méně. Neboť pomalu každý další týden přináší otázky nové a nové, na které se už nikdo ani nepokouší nějakou formou reagovat.

Co se to stalo, že Polojasno sametového kvasu zůstává Polojasnem i po téměř dvaceti letech? Jak je možné, že se do duše vnímavější části národa vkrádá pocit, že někdo už dokonce docela netrpělivě drží ruku na vypínači sametového Setmění národní paměti, a že na českou kotlinu se jako vločky sněhu v zimě postupně snáší sametové schizma?

Úřední autorita, jejíž výstupy a hodnocení budou návodem i šablonou, jak vidět a hodnotit nejen minulost právě nedávnou, a která bude zároveň i arbitrem a autoritou pro časy příští, už byla zřízena, a řízena bude jako ministerstvo Pravdy. Není vůbec náhoda, že nahodilosti se během téměř dvaceti let změnila na systém, **když lidské autority v nových poměrech selhaly a v momentu, kdy se staly součástí systému se vším všudy, tak se samy staly tvůrci nové NORMALIZACE, protentokrát SAMETOVÉ.**

O podílu jednotlivých autorit, obecně vnímaných jako bojovníci za lidská práva, na POZNÁNÍ NUTNOSTI se můžeme jen dohadovat, ale největší zodpovědnost nese ten, kdo si ji také sám nejvíce přisvojil – opičan Havel.

Plzeň, Bory, začátek osmdesátých let minulého století.

Václav Havel píše dopisy Olze. Jak se dostávají ven? Jako běžná pošta, nebo mimo cenzuru režimu za pomoci civilních zaměstnanců? Srovnám-li důvody, pro které byly vráceny moje vlastní dopisy domů, tak bylo nemyslitelné, aby Dopisy Olze šly přes cenzuru. A pokud by i přesto šly, co všechno z toho lze vyvozovat? Moje věta v dopise domů: „Já když tady vidím ženskou, tak se mě zmocňuje pud vystájeného hřebce, jenom začít ržát a bušit kopytama.“ byla označena jako „nerodinná“ záležitost, zatímco zamyšlení a svého druhu eseje páně Havlovy byly pro systém v pořádku. Ale třeba šly dopisy ven přes civilní zaměstnance. V kriminálu ovšem více než kde jinde platí: „Co vědí dva, vědí všichni!“, nemluvě o riziku, kterému se vystavovali všichni v řetězu, a které se u soudu běžně projednávalo jako maření výkonu úředního rozhodnutí.

Plzeň etc.

Dostávám vitamíny, sušené meruňky, cejlonský čaj a pár dalších drobností z balíku, který Václav Havel obdržel mimo povolený termín a mimo dosah režimní kontroly. A nejen já. I další dostávají část obsahu na přilepšení. Balík se na Bory dostal přes civilní zaměstnance, pro které něco takového znamenalo velmi citelené riziko. Co bylo motivací, že něco takového byli ochotni udělat? Osobní statečnost? Peníze? Anebo byla celá akce pod kontrolou? A pod jakou konkrétně?

Plzeň etc.

Václavu Havlovi bylo naznačeno, že by mohl být z výkonu trestu propuštěn dříve. Vyžádá si krátký čas na rozmyšlenou a požaduje umožnění konzultace s vybranými jedinci i z jiných úseků borské věznice. Žádosti je vyhověno a údajně konzultace nakonec vedla k tomu, že V. Havel nabídku na předčasné propuštění nepřijal. Privilegia mívají nejen vládcí, ale jistě je mohou mít i vězni. Někteří. Je jen otázka, kdo takové privilegium přiděluje, komu konkrétně, a proč?

Osmdesátá léta minulého století, Západní Německo.

Jakási společenská akce, již se účastnilo několik českých rodáků, dodnes v Německu žijících. A také Václav Havel. V době, kdy údajně nesměl vycestovat a kdy údajně také nevycestoval. Zmínění čeští rodáci nemají absolutně žádnou pochybnost, že šlo o Václava Havla. Jak máme my Češi, žijící doma, naložit s takovou informací? Nežijeme nakonec v nějaké virtuální realitě? Víme opravdu Who Is Who a nepohybujeme se nakonec docela reálně v české podobě KRÁLOVSTVÍ KŘIVÝCH ZRCADEL?

Současné poměry je možno naprosto bez rozpaků označit jako normalizaci. Normální je zlodějna, normální je lež, normální jsou kasty vyvolených, normální je nekonečná recyklovatelnost NOMENKLATURY starých veksláků, nových podílníků na moci s auroou bojovníků proti totalitní moci, ale selhávajících nakonec v banalitách každodennosti, normální je zase ideologie nepřítelů – kdo nejde s námi, jde proti nám, a normální už zase je – nehas, co tě nepálí.

OPIČAN HAVEL k této normalizaci mlčí. Už se stal plnohodnotnou součástí systému, vybavenou pocitem vlastní výlučnosti, výjimečnosti a důležitosti, kterou pomohl vytvořit především normalizační vládnoucí bolševik. Ale možná ještě někdo další. Výplatní listiny nemají svědomí a vlastní selhání někdy může vytvářet docela bizarní situace. Třeba takovou, jaká se udála v Rock Café při oslavě Havlových narozenin, kdy nebývale rozezlený oslavenec hájil přede všemi prokázaného spolupracovníka STB, který to dělal za peníze, nikoli ze strachu.

Havlova mocenská praxe od samého počátku vyloučila z jakékoli participace a spolupráce Pavla Kohouta, Karla Kryla, Jaroslava Hutku...

Proč? Ješitnost bývá velmi špatným rádcem. Opičan Havel stvořil Klause, stvořil Vondru, ale vyloučil výše zmíněné. Sám pomáhal nastavovat parametry systému, který mu poskytoval, ale nyní už čím dále tím méně, pocit spolurežiséra dějinných procesů. Nepochopil, že svůj part už dohrál, a siločáry děje mají nové kontury. Ten, kdo neumí ve skutečnosti odejít, píše ODCHÁZENÍ namísto masarykovského: „A teď vás zpovzdálí budu sledovat, jak to děláte.“

Slavný samet nám nepřinesl osobnosti hodné naslouchání a následování, ale jen další snaživé marionety a novodobé naboby.

Dvacáté výročí českého Velvetu bude velmi významným mezníkem. Nově se nasvítili naše nedávná historie a je možné, že nakonec uvěří i Opičan Havel. V tom případě bude mít svatozář české demokracie obzvlášť výrazné kontury.

<http://www.outsidermedia.cz/OPICAN-HAVEL-aneb-SAMETOVA-NORMALIZACE-1.aspx>

DISKUSE:

aram - 21. 7. 2009

Citát

" Málo z nás si myslelo, že se dveře otevřou tak rychle všem těm mafiánům...z nichž se dnes stali milionář a miliardáři" - Václav Havel.

A jsme na začátku. Kdože to měl kredit a možnost tomu zabránit? Vy? Já?

orinoko - 21. 7. 2009

To záleží na tom, kterou dobu myslíte. V době , ze které je citace , tak už měl jen jeden úkol. Zachránit si krk. A tak u výslechů nepřímo hájil Lorence a další, a snažil se některé věci bagatelizovat. Doufal , že se na jeho případ nepřijde. Přišlo. A bylo to dost hustý. Byl členem VONS.

orinoko - 21. 7. 2009

Víte, já jsem hned po šarádě 1989 odešel makat do Rakouska. Byl jsem tam 3 roky. Navzájem na sebe my a oni často nasazujeme, ale já jsem měl představu, že takové poměry tu budeme mít i my. Oni nadávají na Němce, jsou velmi výrazní antisemité, v hospodě se staří náckové hádají, proč to Hitler projel u Moskvy, barevní tam kromě tisku nosí hospodským i pašované cigarerty, mají svoje aféry Noricum a obří pojišťovací podvody, deformovanou politickou scénu, **ale tak dojebaný režim , jaký tu máme my, tak do toho mají hodně daleko.** Tak například, když si někdo otevírá hospodu, tak ty nejbližší okolo nesmějí prudce snížit svoje ceny. Mají povolený rozptyl , ale nesmí být likvidační. Oni jedou systém - žij a nech žít. My jedeme systém - druhého ober a ještě do něj kopni.

jepice - 21. 7. 2009

S tou nadějí před nebo posametovou to mám trochu jinak. Až tak do roku 88 jsem moc naděje neviděla a bylo mi dost šoufl z pocitu bezmoci. Ted' mám málo nadějí, co se týká našich politických elit, respektive neočekávám, že by se tu najednou vyrojili jacísi ideální představitelé, rozumní, chytří, nechamtiví a nesamolíbí, i jeden nebo dva by byli hotový zázrak. Zakže v tom tkví můj pesimismus. Jenže si říkám, že jací jsme my, takové máme politiky. A že když jsme jim po sametu v podstatě vyklidili pole, aby si mohli hrát své hry ve svých stranách a straničkách a rozdělovali si za to bonusy, tak nám to patří.

Ale bez legrace: Máte pravdu, že jsme si donedávna žili dost bezstarostně a měli jsme dojem, že by to tak mohlo být nafurt. Což není pravda. Lépe by se nám hledělo do budoucnosti, kdybychom měli šanci, že v čele státu anebo EU budou lidi, kteří mají představu, jak zabránit tomu, před čím varujete, totiž že lidem budou chybět základní věci. To by se pak mohly ozývat daleko horší věci, než že za komunistů bylo líp. To říkají někteří už dvacet let. Bývá jich až dvacet procent.

orinoko - 21. 7. 2009

Vlku - in medias res: " Tak já ti něco povím, " křičí Danisz. " Vašek Havel mi tuhle říkal: - Nechte toho Hegenbarta na pokoji, ten pro vás udělal tolik, že se budete jednou divit, až to všechno řekneme. Zatím o tom musíme mlčet. - To je , co? Takže si tu přestaň hrát na chytrýho. Nikdo o to nestojí. "

Tolik citace.

A já dodávám. Mlčí dodnes. Zato se přeorientoval na zvací dopisy. Tipoval bych, že na podnět amerických republikánů se Havel a spol. navezli do amerických demokratů. Další český lapsus v Topolonově duchu. Amíci už se ozvali.

orinoko - 21. 7. 2009

Ba ne, Vlku. Dohledám to. Ano , tamto byl STBák. Tohle byl ale právník bytového družstva. Mělo sídlo na smíchovské straně Vltavy a seznámila mě s ním jistá dáma z "jéčka".

jepice - 21. 7. 2009

Stan napsal:

To je marné, bylo by to jen další opakování kolovrátků stokrát protočených

Stane, souhlasím s vámi. Kdyby se ale někdo přece jen odvážil prodrat mezi kolovrátky k tomu, co jsem napsala k tématu na blozích Aktuálně.cz, má možnost:

<http://blog.aktualne.centrum.cz/blogy/vaclav-horejsi.php?itemid=3335>
<http://blog.aktualne.centrum.cz/blogy/petr-holub.php?itemid=3351#c>
<http://blog.aktualne.centrum.cz/blogy/vaclav-horejsi.php?itemid=3505>
<http://blog.aktualne.centrum.cz/blogy/pavel-hrobon.php?itemid=5000>

Béda - 21. 7. 2009

A ještě dodatek: Až teď přicházíme postupně k tomu, že dlouhodobě žít na bezkonečný rostoucí dluh na úkor třetího světa není ani udržitelné ani prakticky možné. Nakumulované problémy se vždy po čase vrací jako bumerang.

Béda - 21. 7. 2009

A ještě jedno bych chtěl dodat. Co mě hodně štve je záměrná a dle mého názoru prvoplánová rezignace na nutný předstih zákona a morálky před ekonomikou. To umožnilo tunelování státu a postupnou rezignaci na morální pravidla. Rozvrat morálky v přechodném období zapříčinil dlouhodobý morální úpadek a marasmus, který začíná již na základních školách - učitelé přestali být autoritou. Místo hlubších hodnot jsme se postupně stali cíleně stali mělkými nekritickými otroky konzumu.

Drak - 21. 7. 2009

Z lidí jako je Medek, Tigrid, Havel uplně srší(sršela) nenávis ke všemu českému. Havel to alespoň několik roků úspěšně skrýval. Nesmírnou nadutost dávají najevo všem okolo. Jsou to oni, kteří nakazili všechny ty Steigerwaldy, Šafry a ostatní mediální teroristy, šířící fanatický antikomunismus. Jsou to prostě oni kdo zasel semeno smrtícího viru. Konkrétně Tigrid byl jako chemická laboratoř, která 40roků syntetizovala ten nejprudší jed.

aram - 20. 7. 2009

Orinoko. No jo, to se disidentovalo. když byla krytá záda. Někteří z disentu, pokud si pamatují z nějakého dokumentu, to dokonce přiznávali. To že, měli podporu ze zahraničí (to v nedávném blogu na Aktuálně dokonce podrobně popisoval F.Janouch), že byli prakticky v houfu. Neumím si představit někoho na venkově s rodinou. To si myslím nešlo ustát. Dokonce s tou představou, že to nevezme nikdy konec.

Pokud jste něco takového podstoupil bez této podpory máte můj obdiv.

orinoko - 20. 7. 2009

Havel byl ten, kdo mi v krimu rozmluvil emigraci. Byl jsem pevně rozhodnut. A dneska jsem našel svoje jméno u Pence. - Kategorie dle STB - nemá vysvětlivky. Myslím , že to i snad chápu: Jsme zpátky u Havla.

anticonsonance - 20. 7. 2009

Spis se jedna o bezbrehy nedostatek paranoie. H1N1/2009 je produktem laboratorii farmaceutických firem nabízejících obratem Tamiflu a vakciny, 9/11 je černá práce neoconu, Havel s Medkem a Tigridem od počátku v zódu zahraničních kapitalistů a imperialistů brousících si zuby na privatizaci našeho socialistického majetku, atp.

drak - 20. 7. 2009

Vlk:

"Tigris je pro mne osoba bez posrčky. Jak mluvil, tak žil! Konsekvntní postoj. Byl pevný jak slovem vyřčeným, tak slovem daným."

To byl Hitler taky, samozřejmě. Možná ještě pevnější.

Já, pokud bych měl vyjmenovat největší škůdce Českého národa dvacátého století, tak Tigris alias Schönfeld by byl jeden z prvních mezi Havlem, Heidrichem, Medkem, Schwarzenbergem apod..

To, že termíny "sametová revoluce" nebo "humanitární bombardování" poprvé použili nacisti, je myslím více než příznačné.

V článku mě zaujala zmínka o tom, že byl Havel v osmdesátých letech viděn na jakési slavnosti v západním Německu. Vůbec bych se tomu nedivil. Pro lidi jako Havel to pravděpodobně nebyl problém. Ono být disidentem s několika miliony na kontě ze Švédska, je úplně o něčem jiném. Jezdit přikulovat do pivovaru v mercedesu, nechávat se estébákama při výletech navigovat atd.. Projít přes čáru v kufru auta, nebo podplatit celníky, těch způsobů mohlo být hodně.

zajoch - 20. 7. 2009

Vlku, rozebíráte všechno dopodrobna a zeširoka, jak je vaším zvykem. Havla posuzujete s velkou snahou o objektivitu, abyste mu neublížil, ani neodpustil vady. Jenže já čtu z orinokova článku některé skutečnosti jinak než vy. Týkají se jeho disidentství, tedy konání v době před převrácením, ať už byly výsledkem řízení Pavlem Tigridem, nebo nebyly. To nemusí nic měnit na tom, že skutečnost byla jiná, než jak bylo lidem strkáno do hlav. V jednom z diskusních příspěvků zde je upozorněno na to, že cílem P. Tigrida bylo odstavit osmašedesátníky ze hry. To odstavování bylo zřetelné hned po převrácení, kdy se na ně začaly snášet rozličná podezření z nekalosti, viz případ bývalého ministra snad obchodu V. Valeše, obviněného, myslím, že ze spolupráce s STB.

Já nevím, zda spolupracoval nebo ne, ale každopádně měl výborné kontakty a mohl státu prospět. Nejsem ekonomka a tyto věci nemohu rozebírat, ale přesto je mi to podezřelé. Nakonec se ukázalo, že téměř všechny jednotlivé hospodářské kroky, které se po listopadu učinily, tento stát a jeho hospodářství poškodily.

Nomura, IPB, zbrojní průmysl, TV Nova a jistě další. Potom už jsem to moc nesledovala, neměla jsem na to nervy a raději jsem to nechtěla vědět. Vzpomínám si, že V. Havel se proti některým stavěl, to jsem mu ještě věřila a třeba to zbrojařství jsem přisuzovala jeho naivitě. Ale jeho agresorské postoje, t.j. podpora bombardování Srbbů, Irák, Kososvo ... a nakonec podpora ničemné předposlední vlády a výzva k "spočítání to těm, co ji položili " mě utvrdila v tom, že se jeho postoje buď změnilo, ale spíše vyplavaly na povrch jeho skutečné, dosud utajované.

Pro mne už není kladným symbolem převratu 1989, ale symbolem manipulace s tímto státem, podřizování situace zde zájmům jiných, samozřejmě mocných a vlastně kolaborace. A proč bylo potřeba odstranit osmašedesátníky z cesty? Pro koho tedy pracoval P.Tigrid? Fakt pro nás?

Já si moc často kladu otázku, co se vlastně změnilo po listopadu 1989. Od druhých slyším vždy na prvním místě odpověď. No máme svobodu, můžeme si jezdit kam chceme, máme pěkné fasády, ale co z toho? Za nesvobody jsme moc nikam nemohli, trapně jsme museli alespoň navenek podporovat stranu a vládu, stáli jsme fronty dokonce i na brambory, museli jsme chodit na veřejné schůze KSČ a jako trdla tam zdvíhat ruku pro různé nic neznamenající závazky a další, nebudu všechno vyjmenovávat. Ale všichni byli zaměstnaní, měli příjmy, které jim nějak na živobytí vystačily, měli zajištěnou penzi, která jim také jakž takž vystačila, nikdo jim sociální systém nevykradl, nebyli bezdomovci a zločinci se trestali.

Tak teď se rozhodujeme, co bylo lepší. To každý podle své situace. Já touhle tirádou chci říci, že to nestálo za nic tehdy a nestojí to za nic ani nyní. A V. Havel, kterého jsem kdysi ctěla, mi dnes může být ukradený. Nevážím si ho a neberu ho jako symbol změn. Ten bude pro mne někde úplně jinde.

Germanicus - 19. 7. 2009

Ještě k tomu Tigridovi. Podle mého názoru to byl nejschopnější předák z celé pounorové politické emigrace. Možná jediný, který si viděl dál, než na špičku vlastního nosu. Např. jeho analytická kniha Marx na Hradčanech nemá chybu. V ní vlastně předvídá rok 1968...

Někdy na jaře, myslím v roce 1986, jsem v českém vysílání BBC v rozhovoru s P. Tigridem slyšel, jak říká něco v tom smyslu, že demokracie v Československu nastane, až bude Václav Havel zvolen prezidentem republiky. Málem jsem spadnul ze židle a pomyslel jsem si, on ten Tigrid už stárne a začíná senilnět. Jó, to jsem hrubě podcenil starého lišáka Tigrida! Vyšlo mu to na 100%!

Tigridovou základní strategií po roce 1970 bylo při maximálním využití, jak on říkal reformních komunistů (osmašedesátníků) - zejména jejich kontaktů v západoevropských zemích a schopnosti sehnat peníze, nepřipustit po pádu normalizačního domácího režimu jejich návrat k moci a do rozhodovacích procesů. A to se mu setsakra podařilo. A prosazení Václava Havla do funkce prezidenta to byl skutečně majstrštyk (i když mě se to vůbec nelíbilo - ale to bylo také to jediné, co jsem s tím mohl dělat).

hudryper - 19. 7. 2009

Beda.

Rovněž leccos pamatuji, Bedo. Pro pořádek znovu na tomto serveru opakuji, že nejen termín "sametová revoluce" ,ale i "humanitární bombardování" nevymyslel Václav Havel. Sametovou revolucí v roce 1932 byl Adolf Hitler uveden do funkce kancléře. Bylo již

řeceno ,že nacistická propaganda v té době používala pojem "sametová revoluce",revoluce bez jediného rozbitého okna,která podle této propagandy byla zárukou sympatií k nacistické,i hnutí v celém světě.

Pojem "humanitární bombardování" se poprvé objevil v uveřejněném rozkaze A.Hitlera leteckým jednotkám německé armády těsně před napadením Polska,když podle tohoto rozkazu měla být humanitárně bombardována Westerplatte.Tímto útokem byla zahájena druhá světová válka.

orinoko - 19. 7. 2009

Zdravím. Tak to bohužel neznal. A nějakou zvláštní linku mezi těmi dvěma také nezaregistroval. V civilu jsem vyhledával méně exponované chartisty, a na krímu jsem si uvědomil, že bych Havla nějak zvlášť nevyhledával ani za jiných okolností. Mohlo to být samozřejmě zdání , ale potrpěl si podle mě na "vlečky", doprovodnou suitu. - To nejsem zvyklý dělat. Havel byl-je-?/?/ velmi inteligentní . To bohužel ale nezakládá žádnou imunitu před osobními lapy jakéhokoli druhu. Spousta věcí do sebe bohužel začíná zapadat až velmi zvláštním způsobem. Mohu se obrátit na jistou osobu . Po určitou dobu měla docela blízko k Havlovi v jiném časovém úseku.

Germanicus - 19. 7. 2009

orinoko:

To je tedy velmi zajímavý článek... Podle mého názoru zahraničním "hybatelem a vodičem" v 70. - 80. letech Václava Havla byl Pavel Tigrid. Znal jste orinoko Pavla Tigrida osobně? Víte něco o jejich vzájemném vztahu?

Béda - 19. 7. 2009

Dovětek: autorství termínu "humanitární bombardování", ospravedlňování zabíjení civilistů v Iráku a zvací dopis znamenaly jeho definitivní pohřeb jako morální autority a filosofa.

Béda - 19. 7. 2009

Komu vlastně patří tato slova?

„Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřítel socialismu, že chci obnovit kapitalismus, že jsem ve službách světového imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků. Byly to všechno lži, protože brzy začnou vycházet knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím.

Slibuji vám, že funkci prezidenta vezmu na jedno volební období, ale pak bych se chtěl věnovat práci dramatika

Také vám slibuji na svou čest, pokud se za mého volebního období nezlepší životní úroveň, sám odstoupím z funkce. Pro mně není rozhodující, s jakým slovem jsou sociální jistoty spojovány, ale to, jaké jsou. Já si představuji, že by měly být daleko větší, než jaké poskytovalo to, co mnozí nazývají socialismus.

Za svůj třetí úkol považuji podporu toho, co vede k lepšímu postavení dětí, starých lidí, žen, těžce pracujících, příslušníků národních menšin a vůbec všech občanů, kteří jsou na

tom z jakýchkoli důvodů hůře než ostatní. Žádné potraviny či nemocnice nesmí být výsadou mocných, ale nabízeny těm, kteří je nejvíc potřebují.

Připravujeme koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální otřesy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, jak se někteří z vás obávají. Všichni chceme republiku, která bude starostlivě pečovat o to, aby zmizely všechny ponižující přehrady mezi různými společenskými vrstvami, republiku, s níž se nebudeme dělit na otroky a pány.

Toužím po takové republice víc než kdo jiný. Náš stát by už nikdy neměl být přívazkem či chudým příbuzným kohokoli jiného. Jsou lidé, kteří kalí vodu a panikaří, že se bude zdražovat. Dávejte si na ně pozor! Ptáte se s údivem, jestli bude inflace, jestli bude zdražování? Mnohokrát a jasně tato vláda řekla ve svém programovém prohlášení, včetně dalších dokumentů a ministři na svých tiskových konferencích, že jejich úsilím je, aby přechod od neekonomiky k ekonomice byl pokojný, bez sociálních aspektů, bez návaznosti nezaměstnanosti, bez jakýchkoli sociálních krizí a podobně. Žádné gigantické zdražování nebo dokonce nezaměstnanost, jak to panikáři systematicky šíří, nic takového nepřipravujeme. Již nikdy do žádného paktu nepůjdeme. Podle mého mínění nesmí náš stát šetřit na investicích do školství a kultury. Také náš mnohokrát deklarovaný úmysl provést reformu tak, aby nevedla k velkým otřesům, velké inflaci, nebo dokonce ke ztrátám základních sociálních jistot, musí naši ekonomové přijmout prostě jako úkol, který jim byl zadán. Zde neplatí žádné: nejde to."

Televizní projev v prosinci 1989

Václav Havel

Béda - 19. 7. 2009

O jednom uměle udržovaném mýtu:

"Pane Havle, Vás na demonstraci nechceme. Chceme tam Václava Havla"

dále viz

<http://www.blisty.cz/art/37253.html>

hudryper - 19. 7. 2009

Několikrát jste, Orinoko upozorňoval, že chystáte článek, který bude stát zato. Nepřeháněl jste. Nic lepšího a uměřenějšího jsem k téhle smutné postavě českých dějin ještě nečetl. Myslím, že nemá smysl rozšiřovat okruh otázek, na něž není a nemůže být jiná odpověď než ta, která se každému v této souvislosti vyjeví.

Poprvé jsem ustrnul, když jsem slyšel na Svobodné Evropě číst z Ameriky do Holandska přibývšího herce Třísku dopis, kterým Havel děkoval za udělení ceny Erasma Rotterdamského. Bylo to někdy v druhé polovině 80. let. Shodou náhod jsem tenkrát měl rozečtenou jednu zajímavou knihu. V první chvíli jsem měl ze slov tohoto dopisu dojem, že ústřední moudra o moci bezmocných, potažmo bezmoci mocných čte Tříska ze stejné knížky, jakou jsem měl včera v ruce. V kvílení rušiček jsem se však dověděl, že šlo o Havlův originální text!

Do normalizačního Československa dojížděla v druhé polovině 80. let řada lidí, mezi jinými i doma odsouzení emigranti, bez sebemenších problémů projížděli se svými vozy naplněnými

tiskárnami, počítači "neprodyšnou hranicí" železné opony. Úplnou shodou okolností někteří z nich byli přítomni na akci SSM na Albertově a došli s tím k výprasku odsouzenému stádečkem až na Národní.

Tak, jak byli Češi dokonale nastudováni pro uvěřitelný průběh událostí s vyvrcholením 17. listopadu, stejně dobře byli analyzováni a poté použiti k pilotnímu projektu pro následný proces privatizace sovětských nalezišť ropy a plynu do vlastnictví náhlých miliardářů v Rusku-kuponové privatizaci. Tento proces není zajímavý tím, že by šlo o mimořádnou zpravodajskou hru, je spíše pozoruhodný mírou své neuvěřitelné úspěšnosti, s jakou nemohli její autoři počítat ani ve snu. **A na tom má lví podíl chamtivost, chtivost, nesolidarita a služebnost, která se v české kotlině vyvíjela už přes 300 let.**

Jejím výsledkem je dnešní bilionový státní dluh, interesy něhož plynou do kapes hlavně těm, kteří ty peníze, za něž kupují státní pokladniční poukázky a obligace, získali v době, kdy jeden Václav byl zdánlivě nezodpovědným pokladníkem majetku všech občanů a druhý Václav, v pořadí ovšem první, tomu všemu milostivě šafářoval a sbíral všechny možné i nemožné cetky, spojené většinou s pozorností hodnými příspěvky a bombastickou slávou.

Politickou "prozíravost" a bídu své skutečné pozice projevili společně se svými kumpány z minula i přítomnosti zvacím dopisem. V situaci, kdy se za Atlantikem všechno schyluje k očekávané podpoře izraelského útoku na Irán a nic z pohádek o radaru v Brdech proti zlovolným mulahům už není pravda, tihle velikáni zahraniční politiky puzení vlasteneckým cítěním se svými občany v době, kdy oni už nebudou, tihle plagiátoři z profese burcuje ve službách toho nejreakčnějšího co kdy v Americe vzniklo a mělo vliv na celý svět, k trvalému stavu praktické okupace země z které pošli ! Tak flagrantně se náš Václav dosud neodkopal. Slovy básníka :

Inu zase jedna bitva prohraná a vzdaná bez boje.

Zas jeden výsměch na rtech zkrvavené oběti,

zas jeden potracený věneček, co padl na hrob.

Odvracený pohled, černé svědomí, zas Jidáš prošel kolem.

Zase smrtka mávla kosou jen tak nazdařbůh,

však tentokrát se doopravdy neminula.

Stan - 19. 7. 2009

Musím se přiznat, že jsem měl velký problém, jestli tenhle text publikovat. Ne, že by neměl literární kvalitu a nebyl to zajímavý názor, ale zdál se mi být až příliš tvrdý a urážlivý vůči člověku, který kdysi mluvil za nás, kteří jsme se cítili být zotročení normalizačním režimem.

Přehrával jsem si celou tu dobu, kdy jsme poslouchali rušené vysílání Svobodné Evropy o Chartě 77, VONS, vězněném Havlovi, Devátém, a dalších, o úmrtí Wonky, o dalších odvážných signatářích, Několika větách, demonstracích při Palachově týdnu. Dobu, kdy jsme manifestovali za konec vlády bolševiků, oslavovali zvolení Václava Havla československým prezidentem, dobu, kdy jsme si někteří mysleli, že spojení "filosofa" a humanisty Havla s "ekonomickým géniem" a pragmatickým politikem Klausem nás přivede

co nejdříve do "Evropy" a zařídí nám tady stejně blahobytné a bezproblémové poměry, jaké se nám zdály panovat na západ od naší zatuchlé kotliny.

Ale potom zvítězila má stále narůstající nechuť nad člověkem, který se jako pes lísal k G.W. Bushovi, který se nechal ošálit mocí a předstíranou úctou jeho kolegů-státníků-hrdlořezů, který (snad s výjimkou osobní antipatií ke Klausovi motivovanému Rudolfskému projevu) jen zřídka a selektivně aplikoval své humanistické myšlenky o "moci bezmocných" a "bezmoci mocných". Převládlo rozladění nad bývalým respektovaným státníkem, který se v posledních letech už vůbec nezastával těch "outsiderů", kteří by to doma i v zahraničí nejvíce potřebovali.

Ten tragický přerod z morální modly na člověka, který je naprosto odtržen od reality, a splácí svým dlouhodobým sponzorům z dob totality na úkor skutečných zájmů tohoto národa, by mohl být námětem absurdního dramatu. Myslíte si, že ho bude schopen napsat Václav Havel?

Tribun - 19. 7. 2009

Ještě před pár lety jsem si myslel, že Havel prostě selhal jako člověk, který nedokázal odejít a opustit výsluní moci, když zjistil, že mu někdo ukradl jeho revoluci. V roce 2005 jsem napsal článek <http://tribun.bloguje.cz/224828-trapny-mudrc-jmenem-havel.php> a dnes si myslím, že jsem byl k němu tehdy ještě shovívavý. Jak lze totiž snadno nahlédnout z mé diskuse s Pierrem o "dům dál", můj postoj k Havlovi se vyhroutil a radikalizoval. Tedy, abych byl přesný, můj postoj k jeho mediálnímu (sebe)obrazu, osobně jej neznám.

Stále více jsem ovšem přesvědčen, že jemu nikdo žádnou revoluci neukradl, ale že to tak bylo od začátku zamýšleno a plánováno - změna režimu "salámovou metodou". Maska humanisty a intelektuála, za kterou se schovává muž, který je příliš úzce svázan s majetkem a systémovým vlastníkem, než aby mohl být svobodný a nezávislý.

Havel dokázal dokonale vytěsnit a převrstvit pojem "disident" a naplnit ho svým vlastním obsahem, tedy sebou, zatímco celá řada dalších disidentů, kteří skutečně riskovali a strádali (např. neměli "fešácký krimnál", jako měl údajně Havel) upadli v zapomnění, pokud z něj vůbec kdy vystoupili. Nakonec to byl možná právě Havel, kdo tu revoluci ukradl (i když přesnější je termín "restaurační převrat").

K tomu více viz <http://tribun.bloguje.cz/742473-link-analyza-17-listopadu-1989.php>, to je opravdu zajímavé čtení (i když je třeba brát je s rezervou jako všechny vzpomínky).

Havel je pro mne něco jako krysař, který lidi zavedl někam, kde nikdy být nechtěli.

A co se té "normalizace" týče, kdysi, pár let tomu nazpět, jsem tehdejší situaci označil jako "klausovskou normalizaci". Jenže normalizace přitahuje a Klaus v ní už podle všeho nehraje prim. Jaký jí dát přívlastek nyní, když přestává být spojena s konkrétními jmény, ale stává se amorfní, anonymní a technickou, za kterou není nikdo odpovědný nikdo a všichni.

aram - 19. 7. 2009

Je to zvláštní, ale tyto události, které zde popisujete nejsou neznámé. Prosakovaly už před velvetem, ovšem byly brány jako manipulace STB. Můj osobní postoj k němu byl vždy velmi rezervovaný, ač jsem nedokázala říct proč. Dnes už bych to dokázala, ale soudím, že je po sezóně. Občas mě jen vytočí, když káže o morálce a ten dnešní úpadek se pokouší opět

házet na nás na obyčejné lidi, když on byl jeden z těch, kdo měl kredit a možnost tomu zabránit.

Havel udával Židy a Schwarzenberg používal k práci vězně z tábora v Letech

Případ nepovšimnuté knihy.

Rodiče šéfa diplomacie Karla Schwarzenberga (čti Šláfendrecka) využívali k levné práci vězně z kárného a později sběrného tábora Lety u Písku. Uvedl to týdeník The Prague Post s odvoláním na nové vydání knihy *Bouře* amerického autora Paula Polanského. Nabízíme vám text, který na toto téma vyšel už v roce 2003.

Upozornění: následující stránky se vracejí do doby před vypuknutím druhé světové války a nejsou vhodné pro ty, kteří nechtějí znát historii pracovního tábora v Letech, pro ty, kteří nechtějí vědět, jakou roli při jeho vzniku sehrál šlechtický rod

Schwarzenbergů, ani pro ty, které nezajímá, jak s tím vším souvisí otec našeho exprezidenta Havla.

Historie, kterou vám chci vyprávět, se začala odvíjet 6. prosince 1939, kdy se nad schwarzenberským panstvím zcela nečekaně přehnala živelní pohroma. Nejprve se spustil déšť a po něm dva dny, které se zdály nekonečné, padaly neuvěřitelné přívaly sněhu; bylo ho tolik, že pod jeho tíhou popadalo čtyřicet procent smrků, borovic, buků, jedlí, kaštanů, javorů, jasanů, topolů, olší a bříz. Deset tisíc hektarů schwarzenberských lesů, hlavního zdroje příjmů tohoto šlechtického rodu, se během dvoudenní kalamity proměnilo v neproniknutelnou spoušť polomů.

Když konečně přestalo sněžit a kníže z věže svého zámku obhlédl panství, byl zděšen. Podle prvních skromných odhadů by s dělníky, kteří byli v okolních vesnicích k mání, náprava škody trvala patnáct až dvacet let. To by se ale pro Schwarzenberky, kteří byli mezi tehdejšími největšími vlastníky půdy v Čechách na jedenáctém místě, fakticky rovnalo bankrotu.

Pomoc v nouzi

Kníže měl své panství rád, řádně se o ně staral a spářoval v něm pokračování rodové tradice. Co by tedy pro jeho záchranu neudělal! V září 1938 napsal spolu s dalšími dvanácti českými šlechtici prezidentu Benešovi dopis, v němž ho naléhavě žádal, aby se nevzdával Sudet. Když pak Němci obsadili české země, poslal kníže a jedenáct jeho vznešených přátel dopis také prezidentu Háchovi, kde se hrdě přihlásili k Čechům, a to i přesto, že většina jejich předků pocházela z Německa nebo Rakouska.

Při pohledu na tu spoušť ale knížeti nezbylo než se zhluboka napít svého oblíbeného šampaňského a obrátit se na protektorátní správu znovu. Tentokrát už ale nepsal prezidentovi, namísto toho vyslal svého advokáta na 5. odbor ministerstva vnitra, by u tamního zástupce ředitele zjistil, jestli by ministerstvo nemohlo na jeho panství zřídit tábor a poslat do něj pracovní sílu, která by pomohla při likvidaci poničeného lesa.

V protektorátu v té době na základě výnosů z let 1927, 1931 a z počátku března 1939 existovalo už patnáct pracovních táborů, do kterých byli sváženi **kriminálníci a osoby vyhýbající se práci.**

Úřady Schwarzenberkovu advokátovi vyšli vstříc, zřejmě i proto, by Němcům ukázaly, že se Češi s nepohodlnými jedinci z vlastních řad dokážou vypořádat i bez německé pomoci, **a tak v létě 1940 opravdu vznikl pracovní tábor v Letech u Písku, jehož jediným cílem bylo pomoci Schwarzenberkům z nouze.**

Potíže s lidmi

Jako první se v táboře objevily dvě stovky dělníků ze Slovenska, ale knížeti se příliš nezamlouvali. Pracovat uměli, to ano, ale v té době už byli občany cizího státu. Ministerstvo je nemohlo do tábora deportovat nastálo a kníže jim ke své nelibosti navíc za dřinu v lesích musel vyplácet mzdu.

Nespokojenost o něco později nastala i s první várkou 640 českých vězňů, které dodalo české ministerstvo vnitra, protože většina z nich nebyla těžké práce v lese vůbec schopna. Podle dochovaných dokumentů bylo jednomu z nich už třiasedmdesát, mnohým přes šedesát. Většinu četníci zatklí za to, že v hospodách hráli karty v pracovní době, další byli invalidé, kapsáři... Suma sumárum mezi nimi nebylo víc než třicet mužů schopných práce v lese.

Na řadu tedy přišli - po určitém váhání ze strany Schwarzenberků - **Židé**. Práce bylo dost, tak byli deportováni z celého píseckého okresu. A aby se předešlo výše zmíněným potížím, dostala policie příkaze zatýkat pouze chlapce a muže ve věku od šestnácti do pětácti let. Byli práce schopní a nemuselo se jim platit, spíš naopak - měli být jen a prostě, v souladu s přáním Němců, "upracováni". Ostatní Židé si měli na transport do koncentračních táborů počkat doma.

Potíže s "pracovní silou" v té době nepostihly jen knížete Schwarzenberga, nýbrž i podniky rodiny Havlových. **Sám Miloš Havel, jehož bratranec byl údajně jedním z dozorců v leteckém táboře, kde patřil k nejbrutálnějšímu, udal gestapu šest svých židovských podílníků na Barrandově, za což ho říšský protektor Reinhardt Heydrich odměnil tím, že mu připsal jejich podíly.** Heydrich měl ostatně rodinu Havlových v oblibě; chodíval na šampaňské do Lucerny, odkud do Let putovalo několik číšníků - stačilo, když z nepozornosti vyliči skleničku. **V Lucerně se ostatně Heydrich nechal vyfotografovat s malým Václavem Havlem, našim budoucím prezidentem.** V den jeho narozenin si ho v paláci Lucerna pěkně posadil na koleno a při pohledu do objektivu se zeširoka usmál...

Vyřešili to Cikáni

Ani Židé však Schwarzenberkovy lesy od polomů nezachránili - byli to vesměs intelektuálové, právníci, lékaři, v lese toho moc nezmohli, a tak se z pohledu knížecí rodiny proměnili jen v pouhé hladové krky. Zbavili se jich poměrně rychle: nákladní vozy je odvezly na nádraží a odtud už směřovali rovnou do Terezína.

Jakmile veškeré pokusy sehnat pracovní sílu mezi Čechy či Židy selhaly, obrátila se pozornost všech zúčastněných na Cikány. Po prvních pochybách o smysluplnosti takového kroku - nedůvěra v jejich pracovní schopnosti byla už tehdy přece jen příliš velká - byly ke konci roku 1942 do Let, tábora původně určeného pro 380 lidí, navezeny více než dva tisíce Cikánů, v mnoha případech celé rodiny. Z mužů se vyklubali zdatní dřevorubci, ale starci a malé děti si do tábora z velké části přijeli pro smrt, obvykle z rukou českých dozorců (?). Našly se mezi nimi sice výjimky, které neztratily lidskost, ale většinou nedopadly dobře. Pro nadbytečnou lásku k vězňům je udali sami jejich kolegové (?). Nikomu to nevadilo - v Německu Cikány už od roku 1933 zavírali do Dachau a v masarykovském Československu, kde byl v roce 1927 vydán výnos omezující kočování pobudů, neměla většina Cikánu nárok ani na občanství.

A zbytek příběhu už je smutně známý. Část romských vězňů skončila v koncentračním táboře v Osvětimi, z Let jich na konci války vyšlo živých jen pár. Kníže Schwarzenberg, kterému Němci nakonec zabavili sídlo, ale dál mu do menšího zámečku dodávali nedostatečný benzin do jeho packardu, byl po válce oslavován za předválečné vlastenecké postoje. Havlovi měli Lucernu, Barrandov a všechno

ostatní. Ačkoli se celou historií táhne výhradně česká, a ne německá nit', podle dobových emocí se vlastně ani nic moc nestalo.

Vlepená stránka

Předchozí řádky jsou velmi stručným shrnutím více než dvousetstránkové knihy Bouře, kterou u nás sepsal a vydal Američan Paul Polansky. Tento jednašedesátiletý (sic) chlapík z Idaho a bývalý juniorský mistr USA v boxu v střední váze do Čech přijel v roce 1994, původně jako genealog, aby vypátral původ jakési americké rodiny. V třeboňském archivu přitom narazil na nedotčené balíky dokumentů týkajících se pracovního tábora v Letech To téma ho chytlo.

"Přišel za mnou jen tak z ulice a ukázal mi, co zatím nashromáždil," vzpomíná Fedor Gál, majitel vydavatelství G plus G. "Ohromilo mě to a dlouho jsem nad tím textem váhal. Dával jsem ho číst svým přátelům, aby mi poradili, jestli to mám vydat. Většina z nich byla na rozpacích." Jejich pocity nejspíš nejlépe vystihl slovenský profesor Peter Zajac, který na zadní obálce knihy napsal, že "Polansky (...) před námi otevírá tušený, avšak úzkostlivě skrývaný svět našeho studu za to, co nechceme vidět."

Paul Polansky sbíral materiály ke knize pět let a pomáhala mu v tom mimo jiné i Romka, jejíž matka protrpěla pobyt v Letech na vlastní kůži. "Polansky mi přinesl kila xeroxových kopií dobových dokumentů," konstatuje Fedor Gál. "Přesto mi údaje o Havlových a Schwarzenbergovi, které zveřejnil ve svém textu, připadaly tak neuvěřitelné, že jsem pro jistotu vyslal svého právníka, aby je ještě jednou ověřil, pro klid svědomí. Výpisy z katastrů a místní kroniky nabízejí hodně prostoru pro spekulace. Třeba když právník našel v archivu v knize katastrů mezi dobovými stránkami psanými rukou **vlepený čerstvý strojpis**, který dokládal Havlovo vlastnictví Barrandova. Neměl jsem ale kapacitu, ani motivaci hrabat se v tom vážněji."

Mlčeti zlato

Krátce před vydáním knihy se s Polanským v jedné pražské literární kavárně sešel Karel Schwarzenberg, potomek hlavních "hrdinů" knihy Bouře a někdejší kancléř prezidenta Havla. O předmětu jejich hovoru máme jen svědectví Paula Polanského, a i to jen z druhé ruky. Schwarzenberg Polanskému navrhl, že věnuje nějaké peníze pro pietní místo v Letech.

"Když jsme při příležitosti vydání knihy v roce 1999 uspořádali tiskovou konferenci, z mnoha pozvaných novinářů na ni přišel jen jediný, a ani ten pak o ní nenapsal ani řádku. Knihkupci ji nechtěli, nikdo o ni neměl zájem, prostě se rozhostilo naprosté ticho. Bylo to zvláštní ale o důvodech toho stavu nechci spekulovat, i když názor samozřejmě mám. Máme zřejmě ve zvyku problémy řešit tak, že je zameteme pod koberec," říká Fedor Gál.

Krátce nato praskla v patře nad skladem nakladatelství voda a celý náklad Bouře zničila. Pojišťovna škodu zaplatila a příběh pozoruhodné knihy se uzavřel. Zůstalo jen pár výtisků a Paul Polansky odjel z České republiky do Kosova, kde se začal starat o romský uprchlický tábor.

To nemůže být konec

Možná někoho napadne, proč o této nepovšimnuté knize píšu až teď, kdy je například Václav Havel už jen soukromou osobou, a nikoli mnohými zbožňovaný prezident. Je to prosté: dřív se mi ta kniha do ruky nedostala a o faktech v ní uvedených jsem neměla ani potuchy. A ani teď nechci Václava Havla nebo Karla Schwarzenberka nijak skandalizovat. Za své rodiče přece nikdo nemůže a na to, abych z odstupů času hodnotila, jak se kdysi zachovali jejich předci, si netroufám. Kdo ví, jak bych se v takové vypjaté době zachovala já?

Jen se mi vtírá na mysl pár otázek, a to pěkně neodbytných. Třeba takhle: Když se Václav Havel jako prezident uměl za celý národ omluvit Němcům za odsun - což podle mého učinil vcelku správně (?)--, proč v sobě nenašel sílu a neutrousil také pár slov o "barrandovských" Židech a neudělal to jen za svou rodinu? Bylo by to přinejmenším gesto moudrého muže, za kterého se tak rád vydává. Bez této omluvy vypadá jeho postoj vůči odsunu jen jako velmi pokrytecká snaha udělat ze sebe apoštola pravdy a někomu se tím zalíbit.

A zajímalo by mě také, proč si té knihy tak ostentativně nikdo nevšiml. My, Češi, se rádi stavíme do pozice nevinných a bezmocných obětí, nejprve nacismu, pak komunismu, ale Bouře otevřeně vypovídá o našem, českém, nenacistickém a nekomunistickém, čistě lidském podílu na tom všem.

Rádi vykreslujeme masarykovské Československo jako oázu demokracie, ale přitom jsme - v rámci udržení tohoto ideálu - nuceni důsledně zamlčovat jeho stinné stránky. Byl to snad ten důvod, proč o knihu nikdo neměl zájem? Je snad tohle důvod, proč první tři oslovení překladatelé odmítli Polanského text převést z angličtiny do češtiny? Nebo vadilo, že nám do minulosti vrtal nějaký cizák? Nebo si snad někdo nepřál, aby se o této knize vůbec vědělo?

Odpovědi na tyto otázky neznám a nejspíš se jich asi nikdy ani nedopátrám, protože si je každý z nás nese sám v sobě. Víím ale, že čím déle si budeme sami před sebou zastírat své dějiny, tím déle nám bude trvat, než pochopíme, kdo vlastně jsme, než poznáme svou národní identitu.

"Říkal jsem Polanskému, že po přečtení jeho knihy mám dojem, že nemá Čechy rád. On se jen usmál a řekl, že je to právě naopak," vzpomíná Fedor Gál. Tomu rozumím.

Tereza Spencerová, Mladý svět č.12/2003

PS.

Místopředseda Senátu Petr Pithart (KDU-ČSL) k nynějšímu opětovnému vydání Bouře týdeníku The Prague Post řekl, že obvinění, která Polansky vnesl, je nutné vzít vážně: "Jestliže to, co Polansky říká, je pravda, (Schwarzenberg) bude muset s něčím přijít a usmířit se se svojí minulostí."

Autor: [Tereza Spencerová](#) | Publikováno: 30.1.2011, Freeglobe

Pozn. red. Někteří „naši“ novináři vidí na Masarykově republice jen nedostatky. Nikoli podle hesla, co je české, to je hezké, ale podle zásady, co je české, není vůbec hezké. Stačí si však uvědomit, že kdyby okolní státy měly zrovna tolik nedostatků jako naše tehdejší republika, např. Německo, Polsko, Maďarsko a Rakousko, pak by nikdy k druhé světové válce nedošlo.

Možná že i tento fakt někteří tzv. novináři vidí jako negativní. Pak ale lze jen litovat...

www.ceskenarodnilisty.cz

Pehe – pravdoláska promluvila

Václav Dvořák:

03 Říjen 2011

Nemohu nereagovat na polemiku mezi historikem Jane Eichlerem a politologem Jiřím Pehe, která proběhla v Právu 29. a 30. září 2011.

Pehe v ní mimo jiné tvrdí, že „...Srbové masově vyháněli Albánce, přičemž docházelo k masakrům“. Z jakých zdrojů Jiří Pehe čerpá? Z kosovskoalbánských? Útěk Albánců z Kosova byl útekem před občanskou válkou, kterou rozpoutala UÇK. Záběry na uprchlíky z hranic Kosova byly plně v režii UÇK a Clintonovy administrativy. Kolik bylo těch zmasakrovaných a kde jsou jejich hroby? Lpění na „faktech“ válečné propagandy tolik let po válce není hodno politologa.

Jiří Pehe má jistě bývalého prezidenta Václav Havla rád a patří k jeho příznivcům. Lidem, kteří mají Václava Havla za ikonu ještě dnes, se již delší dobu mezi prostým českým lidem, někdy posměšně a někdy pohrdavě, říká „pravdoláskové“. Kdysi jsem k nim patřil také. Byl jsem hrdý a nadšený, když jsem v televizním vysílání Občanského fóra mohl veřejně připít Václavu Havlovi ke zvolení prezidentem republiky. Proč si nepřiznat, že v těch dobách cinkajících klíčů málokdo pochyboval o upřímnosti hesla „pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí“. Dnes se nám obvykle dostane vysvětlení, že tento posměšný výraz používají cyničtí pragmatici, kterým není nic svaté, mimo peněz „až na prvním místě“, kteří neuznávají žádnou morálku a veškeré mravní hodnoty považují za naivní idealismus a nepraktickou utopii.

Kdo to je ten pravdoláska (oba rody jsou možné) **a proč i pro mne jsou pravdoláskové hodni opovržení?** Uvedu jeden příklad za mnohé, aby bylo jasno – Kosovo.

Jiří Pehe byl v letech **1997 - 1999** šéfporadcem prezidenta Havla. Co mu tehdy poradil?

Jan Eichler v Právu správně připomenul rozhovor pro francouzský Le Mond (29. 4. 1999), ve kterém si Havel přihlásil ke světovému patentování termín „**humanitární bombardování**“. Tím se přidal k lidem, kteří, placeni PR agenturami, propagovali zahraniční „humanistické“ agrese USA a jejich převodová páka - NATO. Svými výroky Havel s vinětou světoznámého humanisty pomáhal zpracovávat světové veřejné mínění, aby lépe spolкло a strávilo vzdušnou bombardovací kampaň NATO, která **nebyla schválena orgány OSN** a nejednalo se tady o nic jiného než o agresí. Bombardováním Jugoslávie porušilo NATO nejen Chartu OSN ale i svou vlastní ustavující chartu!

Havel, díky svým poradcům byl k tomu hluchý a slepý stejně jako k české diplomacii, rozvědkám (vojenské i civilní), balkanologům, policejním analytikům a dalším, kteří poukazovali na to, že albánská UÇK je teroristickou organizací, jejíž velitelské posty obsadili pohlaváři drogové mafie a psychopatičtí vrazi. Raději věřil svým poradcům jako Pehe a kamarádům jako Albrightová. V té době – v předjaří 1999 - pravdoláskově kolem Havla na německé přání záměrně zničili možnost mírových rozhovorů mezi Jugoslávií a umírněným kosovskoalbánským předákem Ibrahimem Rugovou, který o ně českou diplomacii požádal. Chtěli raději válku!

Pravda „humanitární“. Havlova kamarádka **Albrightová** v té souvislosti cynicky prohlásila, že „... Srbové potřebovali trochu zbombardovat“ Albrightovou, která má na rukou Srbskou krev z Bosny, Chorvatska a Kosova, nám pak Havel navrhoval na českou prezidentku! Pro dokreslení koho nám Havel doporučoval na Pražský Hrad: letos v předjaří vyšlo najevo, že Madleine Albrightová Korbellová s bratrem prvního protektora okupovaného Kosova Kouchnerem zkasírovala se svými společníky za prodej telekomunikační firmy IpkoNet v přepočtu kolem 450.000.000 korun! Při zakládání této firmy nevybíravými způsoby odstrčilo IpkoNet a albánské okupační vedení Kosova další uchazeče. Společnost IpkoNet zřídili čelní představitelé Mezinárodního výboru pro pomoc ohroženým, a to uprostřed bombardování v roce 1999. Po příchodu NATO IpkoNet, za požehnání tehdejšího šéfa UNMIK Bernarda Kouchnera, ihned podepsal exkluzivní smlouvu s Kosovskou energetickou korporací, díky které začal používat její infrastrukturu.

Lidé kolem Havla, a možná na jeho osobní popud, tehdy také rozjeli mediální štvanci na našeho ministra zahraničních věcí **Jana Kavana**, který na začátku roku 1999 se svým řeckým kolegou inicioval mírová jednání mezi kosovskými Albánci a vedením Jugoslávie. Po 78 dnech „humanitárního bombardování“ se Havel jako první hlava státu vznášel v obrněné helikoptéře americké armády nad „osvobozeným“ Kosovem, kde „bojovníci za svobodu a demokracii“ z řad UÇK právě vypalovali 58 000 domů Srbů, Židů, Cikánů, Goranců a dalších Nealbánců. Zničili při tom mimo jiné i **116 křesťanských svatyní**, často velmi starých. Při pohledu shůry si Největší Čech a humanista nevšiml, že dole pod ním dochází k jedné z největších etnických čistek, kterou Evropa zažila od dob Stalina a Hitlera.

Václav Havel mlčel i v březnu 2004, kdy na Kosovu albánští teroristé zorganizovali pogrom na zbytek nealbánské populace - **kosovskou Křišťálovou noc**. Hořely další domovy, byli vražděni další nevinní, **číslo zničených klášterů a kostelů se vyšplhalo na 130 a dalších 3200 lidí muselo opustit svou vlast**.

Dodnes je Kosovo otevřená krvavá rána, přes kterou prochází 97% narkotik, konzumovaných v Evropě. Na dnešním Kosovu žijí Nealbánci již dvanáctý rok v ghetech, jsou denně vystaveni šikaně úřadů „svobodného Kosova“ a teroru albánské luzy. Nemají zastání ani u protiprávně dosazených úřadů (EULEX) ani u jednotek okupujících tento jih Srbska (NATO – KFOR). Dodnes se na Kosovo nemůže vrátit 250 000 Srbů, Židů, Aškaliů,

Romů, Egypťanů, Goranců, Čerkezů a dalších národností. Většina z nich žijí v severnějších částech Srbska, často v žalostných podmínkách, zatímco na jejich půdě a majetcích na Kovovu a v Metochii „hospodaří“ albánští lapkové. Právo na život, volný pohyb, svobodu slova, svobodu shromažďování a na soukromý majetek platí na Kosovu jen pro někoho. To jsou důsledky Havlova „humanitárního bombardování“.

Když se k praktikám okupačních úřadů na Kosovu a úděsné situaci menšin vyjádřil **Jiří Dienstbier**, odborník a dlouholetý zpravodaj OSN pro bývalou Jugoslávii, hned ho pravdoláskové s Havlem v čele kárali. Protektor Kouchner si pak nebral servítky a s odvoláním na Havla vzkázal Dienstbierovi, aby držel hubu! **Takhle se dělá mezinárodní politika, takhle se spravují dobytá území, citlivě a humanitárně à la Havel a NATO.**

Havel díky svým poradcům a lidem jako je **Jiří Pehe** a nebo **Kárl Scharzenberg** neprotestoval proti vyhlášení a uznání „nezávislého Kosova“, které nebylo ničím jiným, než dalším porušením rezoluce Rady bezpečnosti č. 1244 z roku 1999, pošlapáním mírových dohod o bezpečnosti a spolupráci z Helsinek a výsměchem mezinárodnímu právu. Naopak, za pár měsíců proti vůli lidí naší země a proti vůli Sněmovny ČR nás uznáním protiprávního státu Republikě Kosova zapsali do seznamu poslušných vazalů. Připomínám: Havel kdysi spoluzakládal Chartu 77 právě proto, aby se dohody z Helsinek plnily i u nás, v tehdejší Československu. **Dnes jsou helsinská ujednání pošlapána v celé bývalé Jugoslávii.** Kosovo 1999 jsou srbské Sudety 1938 také díky postoji Václava Havla, Kárla von Schwarzenberg a rad politologa Jiřího Pehe.

Havel mlčí i dnes, kdy jednotky NATO, přesněji **vojáci německého Bundeswehru (!) střílejí do bezbranných Srbů**, kteří se nechtějí ve své domovině podříditi okupantům, islamistickým albánským úřadům a špičkám narkomafie, která si na jihu Srbska s pomocí NATO a lidí jako je Havel, Schwarzenberg a nebo Pehe, zřídila svůj stát. Denní pročítání zpráv z Kosova (viz. www.kosovoonline.cz a další prameny) nemůže nechat slušné lidi chladnými. Ale pravdoláskové ve svém nekritickém obdivu k jedné supervelmoci pohrdají mezinárodním právem, ruší ho, pomáhají vyvolávat a omlouvat války, které ničí víc lidí v Afghánistánu, Iráku a Libyi, než na co kdy stačili Talibové a diktátoři jako Husajn nebo Kaddáfí. Nafta a drogy smrdí krví. Mohou peníze za spinování skutečnosti a faktů svou vůní pach smrti přebít?

Před dvaceti lety jsme žili mýtem Václava Havlova. Čekali jsme změnu, dobrou, spravedlivou a moudrou vládu. Žili jsme heslem o pravdě a lásce. **Václav Havel sám svými činy během uplynulých let pravdu a lásku jako pojmy vyprázdnil sám.**

Dívíte se, proč obyčejní čeští lidé opovrhují „pravdoláskami“ jako licoměrnými, prohanými, byť možná dobře placenými faryzeji, kteří ignorují hrůzy a nespravedlnosti dnešního světa, z nichž mnohé sami spoluzavinili, a raději se předvádějí jako krasoduchové různých Bilderbergů a Fór 2000? Mimochodem, jestli se nemýlím, štvání do vláky, tak jak to činil Václav Havel v případě Jugoslávie, Iráku a Libye jsou stále podle našeho práva trestné a nepromlčitelné.

Václav Dvořák

režisér – dokumentarista

Komentáře

2011-10-04

Je možné, že Havel je víceméně hloupý, naivně milující Ameriku, která ho platí, ale jinak je citově i morálně plochý. Všechny jeho činy mu byly vmanipulovány, zapláceny, proslovy snad psal sám ale pod vlivem názorů mu vtoukaných, potlesky plánovány. On ani nelže, vždyť se na něj podívejte, poslouvejte loutka, odjakživa.

Citát hodnoty našeho největšího zlatoústého humanisty Václava Havla,

který nám zanechal jasné a srozumitelné poselství.

Absurdní ideologie je, že rodina má mít výhody, protože plodí děti, na rozdíl od homosexuálních párů. To je pojetí rodiny jako teletníku, jako místa, kde se připouštějí býci ke kravám, aby byla teleta.

Další ubohé poznámky o Slušicích, mateřských školkách, panelových domech apod. si čtenář nade na internetu.

Prezidentské nevěry

Havel měl vztah a lékařko Jitkou Vodňanskou.

V životě V.Havla bylo zlomové období ponávratu z vězení v roce 1983, kdy jeho žena Olbta do té doby tolerovala je občasně nevěry , ale teď sama se zamílovala do mladšího divadelníka Jana Kašpara. Havel měl zase vztah s MUDr. Jitkou vodňanskou , která s ním dokonce otěhotněla. Dítě se nenarodilo a čtyřúhelník se rozpadl, avšak přátelství zůstalo. Ještě pře převratem se Havel seznámil s hěéééřečkou Dagmar Veš krnovou, po listopadových událostech už o něm věděli i lidé s jeho okolí. „Vím bezpečně, že jednou z jara 1990 jsem se pozdě večer vrátil ze státní návštěvy Izraele, převlékl jsem se do smokingu a šel do Lucerny na ples Praha-Vídeň. Tam jsem s Dášou tančil a posléze se vnutil k ní na kafe. Dal jsem pokyn ochrance, aby jeli tiše a bez světla. Prý troubením a svícením vzbudili celou ulici,“ vzpomíná Havel v knize Prosím stručně.

(Z knihy Devět žen z hradu)

Poslední profláknutý vztah se objevil nedávno a to uveřejněním rozhovoru se spisovatelkou Irenou Obermannovou viz rozhovor v Magazínu Dnes č. 39/2011

dezinformace